Bogdan Hrib | Sofia Matei

Somalia, Mon Amour

Bogdan Hrib | Sofia Matei Somalia, Mon Amour

Bogdan Hrib și Sofia Matei
Somalia, Mon Amour

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HRIB, BOGDAN
Somalia, Mon Amour / Bogdan Hrib și Sofia Matei. – București: Tritonic Publishing, 2009
ISBN 978-606-92275-0-3
I. Matei, Sofia

821.135.1-31

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactori: ALEXANDRU NICHIFOR
ALEXANDRU ARION
Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr T 457 / octombrie 2009
Bun de tipar: octombrie 2009

Bogdan Hrib | Sofia Matei

SOMALIA,
MON AMOUR

**Al treilea roman din seria
Stelian Munteanu**

t...
TRITONIC

– 2009 –

Bogdan Hrib (n. 1966) este inginer constructor și artist fotograf. A lucrat ca jurnalist și, din 1993, este editor la Tritonic. Din 2008, coordonează și imprint-ul Crime Scene al grupurilor Flacăra și Tritonic.

A publicat romanul polițist *FILIERA GRECEASCĂ* în care apare pentru prima dată personajul său principal, fostul jurnalist Stelian Munteanu. Au urmat apoi un volum conținând rețete de salate probate chiar de el și, în coautorat cu Răzvan Dolea, *thrillerul* istoric *BLESTEMUL MANUSCRISULUI*.

SOMALIA, MON AMOUR este al treilea roman avându-l ca erou principal pe Stelian Munteanu.

Sofia Matei este numele principalului personaj feminin al romanului. Autoarea nu și-a putut declina adevărata identitate și editorii au apelat la această soluție.

Acest roman este o operă de ficțiune.

Personajele reale au fost adăugate celor imaginare.

Unde este realitatea și de unde începe fantezia, doar cititorii – Domniile voastre – pot răspunde!

Definiţie

În conformitate cu textul Convenției Națiunilor Unite privind Dreptul Mării (UNCLOS) semnată la Montego Bay, Jamaica, în 10 decembrie 1982, pirateria maritimă reprezintă orice act ilicit de violență sau de detențiune, sau orice jefuire, comise de echipajul sau de pasagerii unei nave particulare sau ai unei aeronave particulare, acționând în scopuri personale, și îndreptate împotriva unei alte nave sau aeronave, sau împotriva persoanelor sau bunurilor de la bordul acestora.

Pirateria reprezintă un act împotriva unei nave sau aeronave, a persoanelor sau bunurilor, într-un spațiu care nu se află sub jurisdicția vreunui stat.

Pirateria este primul exemplu de jurisdicție universală. Astăzi comunitatea internațională se confruntă cu multe probleme în aducerea piraților în fața justiției.

Etimologie

Substantivul „pirat" este derivat din termenul latin „pirata" și acesta din grecescul πειρατής (peirates) – care înseamnă „bandit", cel din urmă de la πεῖρα (peira) – „încercare, experiență", însemnând „a găsi norocul pe mare". Cuvântul este, de asemenea, înrudit cu „pericol".

În secolele 17 şi 19, cuvântul inițial a fost deseori interpretat prin termenul „pyrate". Cu toate acestea, termenul nu se referă exclusiv la jaf comis pe mare, având o definiție mai largă. Definiția corectă ar fi „călătorii de pe mare".

Mulțumiri

Înainte de toate îi mulțumesc Sofiei Matei, fără de care acest roman nu ar fi fost scris. Chiar dacă ea nu va apărea niciodată alături de mine, va știi că întotdeauna gândurile mele bune au însoțit-o.

Mulțumesc doamnelor Lucia Verona, Oana Stoica-Mujea și Teodora Georgescu care mi-au oferit, cu ocazia unei întâlniri a bloggerilor, ideea acestei cărți – pirații din Somalia.

Mulțumesc apoi personajelor mele din „Filiera Grecească” și „Blestemul Manuscrisului” pentru că au rămas alături de Stelian, într-o nouă aventură.

Gânduri calde familiei și prietenilor mei, care au suportat cu stoicism multele mele dizertații despre Africa, geopolitică și colonialism, arme și nave, servicii secrete și operațiuni sub acoperire.

Nu în ultimul rând au fost alături de mine colegii de la Tritonic și Crime Scene, colegi și prieteni jurnaliști, gazdele de la restaurantul Birlic din București și de la pensiunea Drăguțu din Râșnov. Și pe ei i-am chinuit de câte ori i-am prins.

În cele din urmă, mulțumesc tuturor celor care au încercat să mă convingă să nu scriu și apoi să nu public această carte. Fără ei, probabil, aș fi abandonat pe drum…

SOMALIA

(ianuarie 2007)

Hartă realizată de Națiunile Unite, departamentul Operațiunilor de Menținere a păcii, secția cartografică

Prolog

I-a căzut în față. La doi metri distanță. A apucat doar să se arunce la pământ. Se obișnuise. Vuietul produs de exploziile minelor se auzea periodic. Începea să se obișnuiască chiar și cu urletele care izbucneau după fiecare bubuitură. Sau măcar nu o mai afectau atât. Doar stomacul i se strângea și i se tăia respirația de fiecare dată când auzea zgomotul corpurilor aruncate în aer și sfărâmate de pământ. Cu asta nu se putea obișnui.

De data asta a fost, însă, mult prea aproape. „Câțiva pași și puteam să fiu eu…”, se gândi Ileana în timp ce stătea cu fața în jos, în praful cenușiu-gălbui din Mogadiscio[1]. A stat așa până nu a mai auzit nimic. S-a ridicat rapid și, din instinct, a început să-și scuture sarafanul bej milităresc, de in, în timp ce se apropia de mormanul de carne. A pășit peste mâna care nu mai avea corp. Nu i se părea o imagine groaznică pentru că nu putea să diferențieze carnea de sânge.

Corpul fără mână era sfârtecat de mină. „Unde or fi picioarele?” Capul îi atârnă de gât doar printr-o pieliță… „Niciodată oamenii nu mor ca în filme, cu ochii închiși și cu zâmbetul pe față”, constată, cu cinism, Ileana, după ce văzu ochii bulbucați ai nefericitului care zăcea în mijlocul drumului…

Se îndreptă spre clădirea care în ultimul timp îi fusese casă. Învățase să nu se mai gândească la ororile văzute. Doar noaptea îi era mai greu.

— Am primit toate confirmările. Cei de la OMS au anunțat oficial că variola a fost eradicată. Programul de vaccinare la nivel mondial pare să fie un succes. Nu te bucuri?

Întrebarea Dianei a făcut-o să tresară. Nici nu apucase bine să intre. Poate că lucrurile nu sunt așa negre, poate că încep să se limpezească. Ultimul caz de variolă a fost raportat în 1977, aici, în Somalia. Nu au trecut de atunci decât câțiva ani. Cei care vin la ambasadă[2] ar trebui să își ia măsurile de precauție, dar vaccinul a avut succes. Un start bun, deși rămân malaria, febra tifoidă, lepra…

— Hei, Ileana, pari supărată! Asta e o veste bună. Trebuie să o trimitem în țară. Lucrurile intră în linie dreaptă.

— În regulă, Diana, anunță tu. Și spune-i și lui Radu, bănuiesc că nu avea cum să afle. Am puțină treabă. Mă întorc repede.

„Oare când a trecut timpul ăsta? Probabil că va trebui să plec. Ce îi spun lui Jean-Baptiste? Am știut mereu, și totuși… Poate că era mai bine dacă nu se întâmpla nimic. Despărțirea ar fi fost mai ușoară. Unde naiba mi-a fost mintea? Iubirea asta e posibilă doar aici. În ciuda mizeriei, a bolilor, a lucrurilor urâte din jur, a caselor cu pereți căzuți, a scaunelor acoperite cu hârtie de ziar ca să te poți așeza… Cortul alb, răcoros, rămâne cel mai confortabil loc pentru consumarea unei povești de amor. Cortul acela, pe care se vedea de la depărtare scris *International Committee of the Red Cross*[3], care avea un tifon pe post de ușă, pus pentru alungarea gângăniilor sâcâitoare, cortul acela…"

Mintea Ilenei era blocată. Nu se mai putea gândi decât la Jean-Baptiste. Desigur, și el aflase vestea legată de variolă. Chiar dacă astăzi avea de pansat copii, cei care fuseseră norocoși și supraviețuiseră după ce au călcat pe minele încă ascunse… Dar Jean-Baptiste întotdeauna îi spusese că „va fi bine"… Îi era cam neclar la ce se gândea el. Nu îl vedea mereu la sediul spitalului de campanie. Avea momente când dispărea cu orele. Apoi se întorcea la ea și o încuraja că totul va fi bine. Iar ea nu îl întreba niciodată la ce anume se referă. Știa că nu trebuie să-l întrebe.

Îl cunoscuse pe Jean-Baptiste Mattei în primele zile ale venirii în Somalia. I se iritase pielea cumplit de la vremea atât de caldă, o combinație sufocantă de umezeală cu praf și mizerie, printre case dărăpănate, ce aminteau de influența italiană. Copacii care se mai vedeau pe marginea drumului nu făceau față prafului adunat pe străzile din Mogadiscio, despre care nu prea știai dacă sunt asfaltate sau sunt drumuri de țară… Și când te gândești că în guvernul Republicii Democratice Somalia exista un ministru al Zootehniei, Pădurilor și Pășunilor… Întotdeauna s-a întrebat cum arată pășunile somaleze. Nu le-a văzut niciodată. La toate astea se adaugă multă suferință, ar spune acum, după timpul petrecut acolo.

Colega ei, Diana, o încurajase să se ducă la medicul francez, Jean-Baptiste Mattei, să îi dea ceva ca să nu mai arate ca o adolescentă la pubertate. Îl văzuse din profil. Avea broboane de transpirație pe fața arsă de soare… Și-a imaginat că, după nume, e francez și i s-a adresat în limba lui, știind cât de naționaliști sunt francezii. A avut dreptate, că doar învățase, în timp, să intuiască perfect. Medicul din fața ei a privit-o zâmbind. S-a apropiat de ea și i-a alungat de pe umărul stâng un păianjen negru. Sinistru. Bine că nu l-a simțit!

Nu i-a rezolvat imediat problema. Era cu bătaie lungă. Periodic, iritația îi apărea pe față, pe mâini, pe spate… Nu putea face baie decât o dată pe săptămână. Cu timpul a uitat de iritație, de căldura cumplită, de praf, de gângănii… Cu timpul a putut spune „te iubesc” în altă limbă, ceea ce nu a crezut vreodată că o să se întâmple. În acest caz nu a mai intuit bine, așa cum ar fi trebuit. Poate ar fi trebuit să se opună. Dar nu a vrut. Acum va trebui să spună „la revedere”. Știa că nu va putea rămâne aici cu Jean-Baptiste, care nu își terminase misiunea. El venise în Somalia cu cei de la Crucea Roșie Internațională. Știa că nu îl va putea aștepta să se întoarcă în Franța, iar ea să se ducă după el. De venirea lui în România nici nu se punea problema. Era, pur și simplu, imposibil.

— S-a-ntâmplat ceva la Crucea Roșie. Au venit mașinile. Cred că vor lua pe cineva la interogatoriu. Oare ce dracului se petrece?

Vocea precipitată a lui Radu îi întrerupse Ilenei gândurile. Ceva îi spunea că are legătură cu Jean-Baptiste. Explozia minei din fața ei fusese un semn?

— Unde te duci? întrebă Radu, încruntat. Ochelarii îl făceau să pară mereu încruntat.

Era colegul ei, venise aici cu el și cu Diana. Pregăteau deschiderea ambasadei. Fusese semnat cu ceva timp în urmă un Acord economic între România și Somalia[4]. Prospecțiunile geologice și exploatările miniere erau cap de listă printre obiectivele urmărite. Cineva trebuia să se asigure că se și întâmplă ce este scris acolo. Pregătirea terenului pentru ambasadă era un lucru necesar. Radu era un tip meticulos, te puteai baza pe el. Chiar dacă la început toți colegii au râs că pleacă în Somalia cu două femei… acoperirea se dovedise a fi bună.

— Mă duc să văd ce vor ăia. Ceva îmi spune că nu e în regulă prezența lor acolo.

Intuiția nu o înșelase de prea multe ori. Nu a mai așteptat să audă ce îi zice Radu. Se îndreptă spre mașina ce le stătea la dispoziție. Proastă, dar folositoare. Nu apucă să se urce în ea. O mână vânjoasă o prinse de braț și o imobiliză. Știa că nu avea rost să protesteze. Radu și Diana erau scoși din clădire.

— Îl cunoașteți pe doctorul Jean-Baptiste Mattei?

Era, evident, inutil să spună vreunul dintre ei că nu. De când erau acolo nu se feriseră atunci când se întâlneau. Clar că se cunoșteau, iar întrebarea era mai mult retorică. Ilenei îi atrăsese atenția engleza impecabilă a somalezului autoritar, care pusese întrebarea. Ar fi trebuit să îl lase pe Radu să răspundă. De altfel, cel care pusese întrebarea se uita fix la el. Chiar și în astfel de situații religia e importantă. Nu a așteptat, însă, să îl audă pe Radu spunând ceva. A răspuns fără să ezite, dar vizibil deranjată de modul în care erau tratați.

— Da, îl cunoaștem.

Somalezul nici nu s-a uitat la ea. Le-a fost tras peste cap câte un sac. Au fost băgați într-o mașină. „Metodele cunoscute…”, gândi Ileana. „Ce se întâmplă? Ce au găsit? Sunt atât de buni încât să afle? Doar dacă nu am fost deconspirați. Ce se întâmplă cu Jean-Baptiste?” Nu avea răspuns la niciuna dintre întrebări, ceea ce o enerva cumplit.

Nu știa unde au fost duși. A simțit când a călcat pe un gândac, pentru că i-a trosnit sub picior. A fost împinsă de la spate pe o scară, a intrat într-o încăpere și a auzit o ușă închizându-se. Îi simțea pe Radu și Diana lângă ea. Chestia asta îi dădea mai multă siguranță, dar acum era necesar să gândească logic, pentru a înțelege ce se întâmplă. A căutat în întuneric, pipăind cu mâinile legate la spate, un zid de care să se sprijine. S-a lăsat pe vine, sprijinindu-se cu spatele de zid. Avea un sentiment de sufocare, din cauza sacului de pe cap. „Gândește, Ileana! Gândește!”

Degeaba! Oricât s-ar fi gândit, nu reușea să înțeleagă ce s-a întâmplat. Nu putea pune cap la cap informațiile din ultimul timp. Nici Radu și nici Diana nu puteau să priceapă. Încerca să audă sunete, să perceapă măcar un zgomot de care să se poată agăța.

Refuza să-și imagineze cât de rău putea fi sfârșitul. Toți trei erau pregătiți pentru ce era mai rău. Dar măcar să știe cum de au aflat.

— Ssst! Se aude ceva!

„De parcă până acum am fi vorbit”, își spuse Ileana.

Într-adevăr, se auzea ceva. Și nu orice. Era vocea lui Jean-Baptiste! Ileana sări din locul în care se afla. Căzu, împiedicându-se de propriile picioare. Îl auzea pe el întrebând ce se întâmplă. Vocea lui, atât de sigură atunci când îi spunea că „totul va fi bine”, acum i se păruse îngrijorată. A tresărit la zgomotul ușii trântite de dincolo de ziduri. Apoi nu se mai auzi nimic.

— Deci l-au luat și pe Jean-Baptiste! E de rău, concluzionă Radu.

„Da, e de rău…”, se gândi Ileana. „Nu așa trebuia să se întâmple. Nu așa trebuia să se termine…” Își lipi urechea de zid. Încerca să audă măcar ceva, un cuvânt, orice… Știa somaleză, ceea ce o ajutase de câteva ori în ultimul timp. Mai ales că cei din jurul ei habar n-aveau că ea înțelegea. De data asta, nu avea la ce să o ajute. Nu auzea nimic.

Nu putea să spună cât timp trecuse. Toți trei așteptau în tăcere. E una dintre metodele de tortură cu rezultate bune asupra femeilor. Sunetul ușii care se deschidea a făcut-o să se ridice în picioare din instinct. Nu le-a fost adresat niciun cuvânt. Din nou, au fost împinși de la spate. Din nou pe scări și apoi prin praful din Mogadiscio. Din nou în mașină, toți trei în spate. Radu a prins un moment și a apucat-o de mână, strâns, în semn de încurajare.

— Dacă nu ne-au separat până acum înseamnă că mai avem o șansă, i-a șoptit Radu la ureche.

„Da, așa e… dar Jean-Baptiste…”

Abia după ce au virat de două ori la stânga, somalezul cu engleza impecabilă a dat ordin să le fie scoși sacii de pe cap. Mâinile le-au rămas legate. Din conversația celor din mașină a înțeles că drumul pe care au pornit este cel care duce la Aeroportul Internațional din Mogadiscio.

— Vă veți urca într-o cursă specială Tarom spre București.

Somalezul, ofițer din poliția locală, nu le-a dat mai multe detalii. Era limpede pentru toți trei că erau expulzați. Probabil că lipsa unor dovezi clare sau bunele

relații cu România îi salvaseră. Nu știau ce îi așteaptă în țară. Ileana se gândea doar că Jean-Baptiste rămăsese acolo. Nu mai apucase să îi spună nimic. Nici măcar la revedere. Nu apucase nici măcar să-și ia lucrurile. Rămăsese în urmă chiar și piatra pe care Jean-Baptiste i-o dăduse în primele zile ale relației lor, ca să-și amintească de Somalia mereu…

Bătea vântul… La urcarea pe scara avionului, ofițerul somalez a prins-o de încheietura mâinii.

— Prietenul dumneavoastră, doamnă, este arestat. Vreți să îi transmit ceva?

Întrebarea i s-a părut ușor cinică. S-a uitat la ofițerul somalez înjurându-l în gând pentru că el trebuie să fie ultimul om pe care-l vedea la plecare. S-a smuls din mâna lui și a urcat pe scara avionului.

Aventura somaleză se terminase. Apucase să trimită datele în țară. Acolo erau toate lucrurile aranjate. Profesional, nu avea nimeni ce să-i reproșeze. Rămânea examenul cu sufletul ei. Mai ales că nimeni nu avea voie să știe nimic.

Și-a frecat încheieturile mâinilor, înroșite de sfoara cu care le avusese legate. A preferat să rămână în tăcere, cu ochii pe geamul avionului. Nici Diana și nici Radu nu simțeau nevoia să vorbească. Colonelul Grigorescu, care era în avion, însoțit de încă patru persoane, doar le-a strâns mâna. Erau toți complici în tăcere. Ileana știa că întrebările vor veni cât de curând.

— Bine ați revenit acasă! s-a auzit vocea pilotului avionului, căpitanul Roman. Avionul a decolat fără multă întârziere. De sus se vedea plaja care leagă Mogadiscio de Oceanul Indian. Ce ironie! Întinderile alea de nisip erau unele dintre cele mai frumoase din toată lumea.

„Cât timp stai aici, să nu uiți că o zi bună în Somalia este cea mai proastă zi din viața ta oriunde altundeva.” Asta îi spusese Jean-Baptiste atunci când i-a alungat păianjenul cel negru de pe umăr și i-a dat soluția dezinfectantă împotriva iritației.

Afară vântul se întețea…

Capitolul 1

E dimineață. Dimineață foarte devreme și bate vântul. Încă întuneric. Soarele e ascuns și mi-am uitat ochelarii acasă. Cei de vedere. Am condus fără ei și acum mă ustură ochii de la întuneric și de la vânt. Și e foarte frig. Am pus pe mine tot ce am avut prin geantă: și geaca, și hanoracul cu glugă, și șapca, toate peste tricou și cămașă… Mă simt ca o minge. O minge din cârpe. Aproape tremur de frig și de nervi. N-a fost o idee bună să vin cu ei. Acest martie nu vrea să fie prea prietenos.

Balta e undeva în județul Giurgiu. Nu știu unde. Am condus cu ochii mijiți în fundul unui Logan bleumarin. Mașina Q și-a făcut datoria. Și eu, cu greu. Balta nu e prea mare, vreo 150 de metri pe vreo 300… Se numește Măgura și un număr. Nu-l văd pe placa de tablă ușor ruginită. Și nici nu contează. Sunt ciufut. Mă gândesc dacă să intru din nou în mașină, să pornesc motorul, să caut un post cu muzică și să încerc să dorm. Poate răsare soarele și se mai oprește vântul.

Pescarii – deja sunt vreo șapte vehicule – sunt instalați pe poziție. N-am înțeles niciodată acest sport. Stai cu ochii fixați pe un fir! Poate e pentru cei mai calmi. Balta e liniștită. De fapt e liniște în jur. Doar vântul. Pe mal e noroi și șleaurile sunt adânci. O clisă maronie. A plouat azi-noapte… Mașina Q a cam patinat și o clipă am crezut că o să cădem în baltă. Are prea multe manete și indicatoare, iar eu nu am știut pe care să apăs. Apoi am parcat.

Cei șase amici care m-au adus aici s-au așezat și ei la distanțe egale, cu lansetele aliniate. Pe o masă de camping, veche și puțin îndoită, se zbat șervețele, pahare și farfurii de plastic, mâncare împachetată și două recipiente: unul mic, de un litru, cu țuică și o damigeană de cinci litri cu vin. „Țuică de Argeș și vin de Focșani!” mi s-a precizat.

Mă întreb din nou ce caut aici. Știu răspunsul, dar încerc să uit. E simplu. Sunt singur. Am fost la ai mei la masă, apoi am petrecut o zi cu Lulu și ultima zi din minivacanță m-am trezit că nu am cu cine să o petrec. Aventura americană sau cea germană, Africa de Sud, New

York sau Bremen… Aproape trei ani de la divorț. Eleni care nu mă mai așteaptă și nici nu mai știu ce face, acolo în sud, în Salonic. Ioana și cățelul ei… Rând pe rând, pasiuni arzătoare stinse de manuscrise tâmpite și griji cotidiene, lansări de carte și autori megalomani, acte contabile și, mai ales, în ultimele luni, cuvântul bau-bau: criza. Acea criză în care ne bălăcim cu toții de anul trecut, din ’89 sau din ’45 sau chiar din 1918… dintotdeauna…

Mai trag o dată aer în piept, acoperind un oftat, și privesc în jur. O față prietenoasă îmi zâmbește și îmi întinde sticla de plastic cu țuică. Fără dop.

— Nu vrei? Te mai încălzești nițel?

Dau din cap afirmativ. Apuc recipientul și beau o gură serioasă. E tare și nu foarte. E aromată. Se scurge arzând pe gât. Mai beau o dată. Omul îmi zâmbește – i-am uitat numele sau nu l-am știut niciodată.

— Mulțumesc. E bună.

Și îi întind sticla. Îi pune capacul și o așază atent pe masă.

— E aici. Dacă mai vrei, te rog să te servești…

— Mulțumesc. Ajunge… mașina…

Ridică din umeri și se întoarce la undița lui.

Printre norii denși se taie o fâșie de lumină roșiatică. Vântul bate tot mai tare. Strâng hainele mai bine pe mine. Aroma băuturii mă liniștește. O să ajung un alcoolic. Aș vrea să vorbesc la telefon. Aș vrea să sune. Aș vrea să se întâmple ceva. Mă uit la ceas. E prea devreme să sun eu. Nici Lulu, matinala mea fiică, nu s-a trezit acum. Mai ales că e vacanță. Și nu sună nimeni. Nimeni nu-mi trimite vreun email sau vreun mesaj. Sunt singur. Singur la pescuit, pe baltă, printre pescari… Sunt singur și mă lamentez… Și nu se întâmplă nimic…

Ba nu! Mint. Fața prietenoasă îmi arată că a prins un pește.

— Uite, *el clasico*!

Ridic din umeri. E un pește mic de vreo juma de kil. O fi un crap.

— Da. Felicitări…

— Nu-i cine știe ce, dar măcar mușcă… Până diseară prindem ceva. Ți-e foame?

— Nu. Merci. Mai târziu…

Mă duc în mașină și pornesc motorul. Aș fi vrut să plec. În lume. Deschid radioul:

— …și până la știrile de la ora opt, mai avem cinci minute. Așa că vă propun un James Blunt cu *Tears and Rain…*

Trist. Ufff, prea trist. Închid ochii și imagini îmi defilează sub pleoape…

Vântul puternic clatină mașina. Ațipesc?

Știre

USS BOXER devine navă amiral a CTF 151

Nr. știre: NNS090310-06

Data publicării: 10/3/2009 5:04:00 PM

de Specialistul Clasa 1 în comunicarea cu presa T.S. Hall, Combined Task Force 151 Public Affairs.

USS *Boxer* (pe mare):

USS *Boxer,* având portul-mamă San Diego, și-a asumat rolul de navă amiral a CTF 151 începând din data de 8 martie, după sosirea în zona de operații a Flotei a V-a, conform graficului stabilit în prealabil.

Înființată la începutul lunii ianuarie, CTF 151 a primit mandatul de a preveni și de a descuraja pirateria în Golful Aden, Marea Arabiei, Oceanul Indian și Marea Roșie și include acum forțe navale din Statele Unite, Marea Britanie, Danemarca și Turcia.

„Am avut un real succes în descurajarea pirateriei până în acest moment,” declară Contra-amiralul Terence McKnight, comandantul CTF 151. „Am dus operațiunile anti-piraterie cu nava-doc de transport amfibiu USS *San Antonio,* cu două crucișătoare lansatoare de rachete ghidate, USS *Vella Gulf* și USS *Monterey,* și vom continua misiunea pe *Boxer,* care duce mai departe linia noastră în platforme de acțiune flexibile. *Boxer* are multe de oferit în lupta împotriva pirateriei.”

McKnight a spus că CTF 151 a acționat în coordonare cu multe națiuni pentru a ajuta la combaterea pirateriei în regiune.

„Pirateria nu este o problemă care afectează una sau două națiuni,” a declarat el. „Este o problemă care afectează lumea întreagă și liberul comerț pe rutele maritime. Pirateria cere o soluție internațională.”

Căpitanul Mark Cedrun, comandantul USS *Boxer,* a declarat că această navă de asalt amfibiu oferă o gamă excepțională și diversă de opțiuni pentru depistarea, identificarea și descurajarea pirateriei pe mare.

„Noi aducem instrumente unice pe teatrul de operațiuni pentru a îndeplini orice misiune,” spune el.

„Indiferent dacă e vorba de asistență umanitară sau de lupta împotriva pirateriei, noi suntem gata.”

Unitățile îmbarcate pe *Boxer* includ Escadrila Amfibie (PHIBRON) 5, Escadrila 21 de Elicoptere Navale de luptă, Detașamentul 3, Grupul Naval 1 de acostare, Assault Craft Unit (ACU) 5, ACU 1, Beach Master Unit 1, Echipa 5 de chirurgie a flotei și Unitatea Expediționară Navală 13 (MEU).

MEU 13 este alcătuit din Escadrila Navală de Elicoptere Medii (întărită), Batalionul 13 de luptă (logistică) și Batalionul 1/1 de debarcare. (…)

Capitolul 2

„Iar trebuie să mă duc, să fac frumos! Nu am niciun chef. Mai bine stau acasă. Spăl niște rufe… E mai productiv.”

Conceptul de „masă de nuntă” nu i-a plăcut niciodată Sofiei. O obosea ideea de a se întâlni cu mulți oameni la restaurant, chiar dacă pe unii dintre ei îi cunoștea, iar alții chiar îi erau prieteni.

Se gândi să sune de pe drum și să se scuze în fața Laurei, una dintre prietenele ei și cea care o invitase. Chiar dacă Laura insistase și îi spusese că ar fi păcat să nu se mai relaxeze și ea… „Lasă că o să mă relaxez într-o altă zi. Astăzi mă duc să spăl rufe, că nu mai am cu ce să mă îmbrac”, gândi Sofia, în timp ce își luă geanta de pe birou și stinse lumina în încăperea de la serviciu, unde își petrecea mai mult de 12 ore pe zi… „Ah, iar nu mi-am spălat cana de cafea! Și oare ce naiba car în geanta asta, de ce e atât de grea?”

Ieși din clădire cu zâmbetul pe buze, așa cum făcea de fiecare dată când îi spunea „servici ușor” portarului de noapte. Când portarul i-a urat tradiționalul „O seară minunată, domnișoară Matei”, a avut o revelație. „Și dacă totuși mă duc la sindrofie? Mănânc ceva bun, dulce, beau o cafea, dau bună seara și plec?”

A ajuns la „Pearl Harbour” destul de repede. Restaurantul era plin, dar gălăgia de la „masa de nuntă” se auzea de undeva din spate, ceea ce făcea grupul ușor de identificat. A fost „detectată” imediat de Laura.

— Heeei! Pe tine te așteptam! Ești ultima și tocmai mă pregăteam să te sun, să văd dacă nu cumva dai bir cu fugiții, invocând nu știu ce ședință misterioasă.

— Bună seara! Am reușit să ajung.

În timp ce căuta un scaun, Sofia se gândea că ar trebui să nu mai lase mereu impresia că muncește atât de mult. În fond, toți cunoscuții și prietenii ei fac ore peste program.

— Uite, stai aici, lângă mine. Și hai să-ți fac prezentările, că m-am gândit să mai cunoști și tu oameni noi, să mai vezi că există lume pe planeta asta!

Întotdeauna Laura era zâmbitoare și glumea. „Fata asta nu e niciodată tristă. D-aia roiesc bărbații în jurul ei”, își spuse Sofia, încercând să adopte zâmbetul business, „pentru publicul necunoscut”. Își așeză geanta pe scaun urmând-o cuminte pe Laura, care își luase în serios rolul de gazdă a evenimentului.

La masă era și Doru! „O minunăție de băiat, perfect pentru taclale savuroase” s-a gândit Sofia, bucuroasă că va avea cu cine să schimbe o vorbă. Lângă el… un bărbat cu o figură interesantă. I-a remarcat imediat ochii, extrem de profunzi, dar nu a reușit să-și dea seama de culoarea lor. Numele lui, însă, a lovit-o direct în stomac în momentul în care Laura a făcut prezentările.

— El este Stelian Munteanu.

— Sofia Matei.

Sofiei i se păru că și-a pronunțat propriul nume într-un fel gâtuit. Numele lui, însă, îi spunea ceva. De fapt, nu știa dacă numele i se părea cunoscut sau… pur și simplu doar îi suna într-un fel foarte atrăgător. Preocupată de acest gând, Sofia nu a remarcat când Stelian Munteanu s-a ridicat de pe scaun, i-a luat mâna pe care ea tocmai o întinsese și i-a sărutat-o. I s-a părut un gest atât de tandru încât nu a putut decât să zâmbească, ușor rușinată.

Prezentările făcute de Laura au continuat. Sofia își dorea doar să ia o înghițitură de apă rece. „Uf, cât de cald este aici…”

— Ea este Sofia Matei. Ea e Karina Lupașcu.

— Bună seara. Încântată de cunoștință.

— Karina e scriitoare, continuă Laura, ca și cum ceruse CV-ul la intrare.

— Uau. Și mie mi-ar fi plăcut să scriu. Te invidiez.

Reacția Sofiei era sinceră. Îi admira pe toți cei care puteau să se dedice cărților, într-o formă sau alta. Iar fata dinaintea ei, mărunțică, cu părul lung și brunet, cu ochii mari și negri, dar mai ales cu voce puternică, i se părea perfectă pentru stat la calculator și inventat povești.

Se așeză lângă Laura, având-i în față pe Stelian Munteanu și pe Doru.

— Tot atât de mult muncești, măi Sofia? Las-o dracului de muncă, că trece viața pe lângă tine.

Întotdeauna Doru dorea să pară degajat, ca și cum ar fi fost permanent în vacanță. În realitate muncea pe rupte. Era „printre ultimii mohicani” ai anchetelor jurnalistice, gen care încet, dar sigur, începea să dispară. Se apucase și

de o afacere online, inițial în joacă. Totul a devenit serios în momentul în care și-a dat seama că poate câștiga bani frumoși.

— Muncesc, ce să fac? Mi-am luat și acasă, să nu cumva să mă plictisesc. Încerc să înving sistemul din interior. Îl subminez, învățându-i pe alții.

Sofia se simțea în elementul ei când era vorba de muncă. Cu Doru avea același trecut jurnalistic, aceleași preocupări, iar conversațiile politice erau întotdeauna aprinse, pasionale. Doru a simțit nevoia să-l introducă și pe Stelian în discuție, făcându-i o prezentare „ca la carte" despre Sofia.

— Domnișoara e fostă jurnalistă, actuală profă de geopolitică. Sună simandicos al dracu'. Se pricepe și la politica internă și la cea externă.

— Doru, exagerezi. Nu mă pricep. Cei care chiar fac politică internă și externă se pricep. Eu fac teorie. Aș vrea, însă, ca toți cei aflați în scaunele acelea, din care ne influențează nouă viețile, să înțeleagă că cele două sunt strâns legate. Că nu poți face politică internă fără să pricepi ce se întâmplă la Bruxelles și că nu poți face politică externă fără să știi ce se întâmplă la București.

— Păi la Comisia Europeană tocmai a fost un incendiu, la Cotroceni s-a bulucit lumea să-i vadă biroul președintelui și, să nu uit, la ASE s-au dus ăia de la SRI să recruteze cadre noi, remarcă Stelian, cu un zâmbet ghiduș în colțul gurii.

Reacția lui Stelian a făcut-o pe Sofia să râdă. Cu poftă. „Oare când am râs sincer ultima dată?"

— Corect, ai dreptate. Ai fi un bun politician, Stelian Munteanu.

— Nu doamnă, eu sunt doar un inginer ratat, un jurnalist nostalgic, editor profesionist și scriitor amator. Și tată de fată. Cartea mea de vizită…

Stelian Munteanu îi întinse o bucată de hârtie roșie, pe care stătea scris cu litere mari „Trident". Sofia nu a încercat să-și ascundă uimirea. Citea cărțile publicate de editură, mai ales atunci când avea chef de o evadare totală din lumea ei. Nu se gândise niciodată că o să-l cunoască, la masă, absolut întâmplător, pe cel care era „vinovat" de volumele alea în coperte atât de atrăgătoare. De altfel, atunci când nu știa nimic despre o carte, Sofia o cumpăra pentru că îi plăcea coperta și ce mesaj îi transmitea.

— Ești editorul de la „Trident”? Uau! Mereu mi-am dorit să cunosc unul, poate așa mă mobilizez să scriu o carte. Bănuiesc că toți cei pe care îi cunoști îți spun asta. Toți ne visăm mari scriitori și toți credem că avem ceva de spus lumii. Am băgat ceva bani în buzunarul tău, Stelian Munteanu. Am câteva cărți în bibliotecă publicate de editura ta. „Oare de ce dracului îi pronunț numele întreg?”, gândi Sofia în secunda în care termină de scos pe gură fraza.

— Și ce carte ai vrea să scrii?

Întrebarea lui Stelian o luă prin surprindere.

— Păi, ceva memorii… Mai stau, mai adun informații.

— E păcat. Memoriile trebuie scrise. Este genul de carte care rămâne în urma noastră. Și nu prea este practicat, pentru că cei mai mulți vor ca toate volumele lor să fie un bestseller, să se vândă imediat și, eventual, să primească și un premiu pentru genialitatea scriiturii. Sunt multe orgolii, doamnă, în lumea asta. Memoriile se vând mai greu. Laurii vin târziu. Dar merită scrise! Eu zic să o faci. E păcat. Mai ales că ai ce scrie, din câte îmi dau seama.

— Mulțumesc. Încurajarea asta este bună. Poate mai vorbim…

— Desigur, oricând, doamnă…

— Helooooo, sunt și eu p-aici!

Doru, care nu avea niciun plan de a scrie cărți, se simți oarecum exclus din conversație.

— Nu mai citește nici dracu' cărți, măi oamenilor! Pierdeți vremea! D-aia tu te lamentezi că ai editura în pragul falimentului și d-aia tu te lamentezi că studenții tăi nu pricep ce îi înconjoară. Un pic de realism, vă rog! Online-ul este viitorul.

— Da, măi Dorule, dar nimic nu se compară cu o carte proaspăt tipărită, mirosul ăla este inconfundabil.

Remarca lui Stelian a făcut-o pe Sofia să tresară. Și ei îi plăcea mirosul de hârtie tipărită. A încercat să facă în așa fel încât să nu se vadă. A continuat discuția cu Doru, ca și cum nimic nu se întâmplase.

— Păi, Doru, și tu ai continuat să scrii la un ziar. Deci… încă nu ți-a dispărut încrederea în cuvântul tipărit pe hârtie.

— Nu. Sofia, nu, dar nici nu mai are mult. Jurnalismul nu mai e ce era. Ziariștii de acum nu mai au

curiozități și sunt foarte superficiali. S-a ajuns ca toate articolele să fie scrise din scaun, cu fața la teve. Nimeni nu mai face anchete, interviurile sunt atât de rare. Toți scriu articole ca și cum ar scrie editoriale.

— Mda… Tratează totul fără a raporta la experiența proprie! Asta ar trebui să fie prima lecție în jurnalism. Primul pas către un demers echilibrat, dincolo de patimă.

Sofia ar fi putut să vorbească non-stop despre aceste subiecte. S-a uitat la ceas și a constatat că era deja foarte târziu. Trecuseră ore bune de la venirea în restaurant. L-a privit mai cu atenție pe omul din fața ei. Ochii, a căror culoare tot nu reușea să o definească, o făceau să simtă un gol în stomac. „Poate cămașa kaki este vinovată", se gândi ea, începând să-l analizeze pe Stelian. „Prima constatare: nu are verighetă! A doua constatare: are mâini frumoase și îngrijite. A treia constatare: are o voce interesantă…" Șirul constatărilor din capul Sofiei a fost întrerupt de întrebarea directă a lui Stelian.

— Scuză-mi curiozitatea, dar mă frământă chestia asta de când ai venit. Ce cari în geanta aia? E foarte șic, dar pare foarte grea…

— În geanta mea încăpătoare? De toate. Un psiholog deștept a spus că femeile își cară în genți nevrozele. Uneori și eu mă întreb ce-mi lipsește din „arsenalul" propriei genți pentru a-mi defini nevroza? Parfumul, stiloul, telefonul, rimelul – „must have". Dar ceva sigur îmi lipsește… Încă nu am reușit să aflu. Mai caut.

Și din nou Sofia s-a surprins râzând.

Petrecerea s-a terminat târziu. A urcat într-un taxi, luându-și la revedere de la toată lumea și având un sentiment de mulțumire. Masa organizată de Laura s-a dovedit, până la urmă, o reușită. A venit cu gândul să bea o cafea și a uitat să plece. Conversația cu Stelian Munteanu fusese o adevărată plăcere… cam prea multă plăcere. O încurajase să scrie cartea de memorii, cea pentru care nu își făcuse niciodată timp. Încurajarea a fost importantă, ținând cont că venea din partea unui șef de editură.

Se gândea la cei pe care îi cunoscuse. I s-au părut oameni foarte plăcuți. Dar, mai ales, nu știa nici ea foarte clar de ce se gândea la asta, era bucuroasă că l-a cunoscut pe Stelian Munteanu.

La plecarea din restaurant, atunci când i-a sărutat din nou mâna, au decis să păstreze legătura. Spera să se și întâmple.

Știre

13/03/09 – ATALANTA:

***Floreal* însoțește un remorcher francez în Golful Aden.**

Pe 13 martie 2009, fregata de supraveghere *Floreal,* angajată de două luni în operațiunea europeană Atalanta, însoțește *Buckingham,* un remorcher de manevre de 29 de metri, sub pavilion francez. Având viteză redusă și bordurile foarte joase, vulnerabilitatea sa este ridicată. O echipă de protecție a urcat la bordul său pentru a-i asigura securitatea, complementar escortării sale de către *Floreal* în Golful Aden.

Operațiunea Atalanta a Uniunii Europene luptă împotriva actelor de piraterie în largul coastelor Somaliei, supraveghează navigația în Golful Aden pentru a detecta orice amenințare de piraterie, susceptibilă a afecta traficul maritim. Această operațiune cuprinde trei componente principale: protecția navelor Programului Alimentar Mondial (ajutor umanitar destinat populației dislocate în Somalia), protecția navelor vulnerabile care tranzitează în largul coastelor Somaliei și, în fine, descurajarea și contracararea actelor de piraterie.

Aproximativ 1200 de militari, plus 20 de nave de război și aparate de zbor ale mai multor țări europene participă la această operațiune care se întinde pe parcursul unui an (Germania, Spania, Franța, Marea Britanie, Grecia, Italia).

(…)

Sursă: Statul Major al Armatei Franceze.

Copyright: Ministerul Apărării, Franța.

Capitolul 3

Eu sunt Stelian Munteanu.

Chiar așa mă cheamă. Și mai am un nume. Dan.

Stelian Dan Munteanu.

Dar nu răspund dacă mă strigă cineva Dan.

Răspund dacă sunt apelat Stelică, Stelios, Stelu sau Stu. Depinde de naționalitatea celor care mi se adresează… Răspund și dacă cineva urlă Munteanu și dacă altcineva șoptește doar Stelian…

Nu sunt spion. Nu sunt polițist. Nu sunt detectiv privat. Și nici jurnalist nu mai sunt. Mi-a rămas pasiunea pentru cărți și sunt editor… În general.

Am o mulțime de cunoscuți care zic că sunt prietenii mei și care mă bagă în tot felul de buclucuri.

Nu am *licence to kill* și nici o mie de *device*-uri electronice și miniaturizate.

Dar trag bine cu pistolul și chiar mai bine cu o carabină cu țeavă lungă, ghintuită, bine echilibrată și dotată cu o lunetă de la Zeiss. Deși am fost vicecampion balcanic la pușcă, în clasa a X-a, ai mei au crezut că voi pica treapta a doua pentru că aveam doi de 4 la termodinamică și unul la trigonometrie și „mândria familiei” nu va mai fi elev la mate-fizică la Mișu. Am renunțat la tir și am luat treapta al 13-lea pe listă.

Apoi am ajuns inginer constructor, dar a venit ’89 și nu am profesat nicio zi.

Am scris SF, dar nu am publicat niciodată. Public doar ce scriu alții.

Am început să fac fotografie artistică în ’87 și am avut trei expoziții personale. Am un aparat bătrân, metalic și manual, un Asahi Pentax vechi de vreo treizeci de ani. Prin ’90, mi-am cumpărat din Germania un Canon EOS 300, de plastic, cu zoom și cu autofocus. Și cu film! E mulțumitor. Nu sufăr digitalele. Și nici nu prea îmi ies cadrele atunci când sunt forțat să le folosesc.

Tot în ’90 m-am angajat fotoreporter la un cotidian important. Atunci nu erau decât două sau trei mai răsărite. Am fotografiat, am scris, am fost alergat și arestat. Minerii au aruncat cu pietre și jandarmii cu apă și gaze.

Până la urmă am renunțat. Chiar atunci când a început războiul din Iugoslavia.

În ’93 am înființat „Trident”. Am tipărit cărți cu mâinile mele. Am pierdut nopți și bani. Am câștigat clipe frumoase, câteodată prieteni și bani. Mi-am obosit ochii, mi-am asprit mâinile și mi-am strâmbat coloana. Dar am perseverat. Am făcut gimnastică și am rezolvat coloana. Mi-am pus ochelari pentru aproape și am rezolvat ochii. Entuziasmul și nebunia începuturilor s-au rătăcit pe parcurs.

În ’96 m-am căsătorit. Din dragoste. Dragostea am pierdut-o pe drum. Dar ne-a rămas Lulu și am rămas prieteni. Lulu mai are puțin și termină clasa întâi. Seamănă cu mine: e șmecheră, e repezită, se supără repede și, mai ales, enervează pe toată lumea atunci când se aruncă îmbrăcată de stradă și cu o lene măreață, în mijlocul patului, ca să se uite la televizor la un serial american cu sirene adolescente. Seamănă cu mama ei: e perseverentă, intransigentă și foarte frumoasă.

Acum e criză.

Am 95% din acțiunile „Trident” – un grup editorial din primele douăzeci, dar e criză și oamenii mănâncă mai mult decât citesc.

Aș vrea să fiu mereu pe drum, într-un costum negru sau maro închis, cu cămașă și cravată asortate.

În buzunar am un BlackBerry ultimul model primit de la compania de telefonie pentru că sunt un client fidel și un mare consumator de minute. O jucărie care mă ține în contact cu lumea. Și îmi aduce vești proaste. Rareori bune.

În portofel, un permis de conducere categoria B și unul de port-armă. Pistolul – un Beretta 92 Compact L cu 13 focuri (13 mi-a adus întotdeauna noroc!) stă închis în cutia lui, de cele mai multe ori în dulapul de haine, jos în stânga, sub pulovere. Câteodată în valiza de mână. Dar atunci țin aproape, la mine, și autorizația dată de băieții legii – ai noștri sau prietenii lor europeni. Până acum n-a fost nevoie să folosesc niciodată arma, doar autorizația. O legitimație internațională de presă nu-mi lipsește niciodată. Un singur card de credit, inutil pentru că nu știu să-l folosesc și îi uit pinul. În lateral bancnote diverse: lei, dolari și euro. Puțini. Niciodată nu am destui pentru micile mele nevoi și plăceri. De aceea mă plâng.

Rate, pensie alimentară, întreținere, curent, apă, cablu… Tot de aceea trebuie să muncesc. Nu, nu vând cărți… Încerc să-mi ajut prietenii să iasă din buclucuri. Unii mă plătesc pentru asta. Alții îmi rămân datori…

Am 42 de ani, supraponderal și gurmand, ochii kaki și părul șaten. Am platfus și port ochelari de soare; când citesc îi schimb cu cei de vedere. Un tip banal.

Dacă mă întâlniți și îmi sunteți simpatic, s-ar putea să vă ofer o carte de vizită. Păstrați-o! Într-o zi, poate o veți folosi!

Asta-i…

Știre

BOXER susține efortul internațional anti-piraterie în Golful Aden

Nr. știre: NNS090330-03

Data publicării: 30/3/2009 1:23:00 PM

de la Comandant,

Combined Task Force 151 Public Affairs.

USS *Boxer* (pe mare):

Printr-o demonstrație de forță în Golful Aden, șapte națiuni reprezentând trei grupări navale s-au coordonat în urmărirea unei șalupe a piraților care deschisese focul asupra unui vas cisternă, nava marinei Germaniei Federale (FGS) *Spessart,* pe 29 martie.

La aproximativ 15:00 ora locală, FGS *Spessart* a raportat că este atacată de pirați care probabil că au confundat nava cisternă cu un vas comercial. Echipa de securitate îmbarcată la bordul navei a ripostat cu foc asupra presupușilor pirați în timpul atacului inițial.

Pe urmă, *Spessard* a continuat urmărirea șalupei oferind simultan detalii despre atac mai multor nave ale diferitelor țări, care operează în zonă. Un număr de vase și aparate de zbor s-au alăturat urmăririi, incluzând fregata olandeză HNLMS *Zeven Provincien,* un elicopter SH-60B de pe nava de război spaniolă SPS *Victoria,* un aparat spaniol P-3 de patrulare maritimă și două elicoptere ale pușcașilor marini de pe USS *Boxer* (LHD 4), nava amiral a CTF 151 și de pe fregata grecească *Psara,* nava amiral a CTF 465, grupare a Uniunii Europene.

Sprijiniți de un elicopter de atac AH-l Cobra și un UH-l Huey aparținând Escadrilei Navale 163 de Elicoptere Medii (întărită) – *Evil Eyes,* îmbarcată pe *Boxer,* forțele navale internaționale au constrâns șalupa să se oprească până când a sosit fregata *Psara* cu o grupă germană de abordaj. După urcarea la bordul șalupei, echipa a găsit șapte suspecți pirați și armele lor.

Pirații au fost dezarmați și transferați la bordul fregatei germane *Rheinland-Pfalz* unde vor rămâne până se va stabili unde vor fi judecați.

Acest eveniment a demonstrat capacitățile navale internaționale care operează în Golful Aden, precum și complexitatea luptei anti-piraterie. Echipajul de pe *Spessard* precum și echipa de securitate îmbarcată s-au aflat în prima linie, utilizând metode de apărare care pot fi folositoare tuturor navelor care pătrund în această zonă.

Mai mult de-atât, aproape cinci ore au trecut de când echipa de securitate de pe *Spessard* a respins primul atac și până când grupa de abordaj a urcat la bordul șalupei piraților. În acest interval aparatele de zbor ale coaliției internaționale au împiedicat pirații să fugă. Dar acest incident din Golful Aden s-a desfășurat în timp ce alți pirați puteau opera în largul coastelor estice ale Somaliei.

Zona coastelor Somaliei și Kenyei, împreună cu suprafața Golfului Aden însumează peste 1,1 milioane de mile pătrate, cam de patru ori suprafața statului Texas sau suprafața Mării Mediterane și a celei Roșii la un loc. Într-o regiune atât de vastă, marinarii civili de pe navele comerciale sunt nevoiți de multe ori să lupte în linia întâi împotriva piraților, pentru că forțele navale pot să nu fie îndeajuns de aproape pentru a interveni rapid. (…)

Capitolul 4

A trecut de amiază. Un soare fierbinte cu nori cumulo-nimbus la răsărit. Și un vânt de patru, cinci noduri pe oră dinspre sud. Vizibilitate maximă. Doar două nave pot fi observate spre nord, aproape de linia orizontului. În stânga, silueta masivă a lui *Boxer* deasupra căruia patrulează două elicoptere la două, trei sute de metri altitudine. În dreapta, subțire și aproape invizibilă, ca o linie scurtă cu o mică denivelare, un fel de moț, o fregată europeană, probabil vasul grecesc *Psara.*

Oftează și își privește ceasul de la mână. Un Atlantic vechi, moștenire de familie. Își amintește râsul tatălui când i-a spus că va alege marina. „Ha, ha, ca bunică-tu… Crezi că mai începe al treilea război mondial? Pe naiba! Gorbaciov o să îngroape Uniunea Sovietică și gata! Capitalismul a învins! Pentru ce o să ne mai trebuiască marină de război?” apoi a plecat spre peluză unde lăsase mașina. În costum, cu geanta de piele, cravată asortată și ochelari cu ramă fină aurită. Domnul finanțist, primul bancher al familiei, după nu-știu-câte generații de marinari… L-a pierdut la 11 septembrie… El era pe mare, în misiune… S-a întors târziu… Bunică-su trăia, trăiește și acum, poate ultimul veteran în viață de la Midway… sau poate mai trăiesc și alții…

Jason Donovan își privește ceasul din nou. Limba mare la 2, cea mică între 8 și 9… 2:43 pm. Și limba secundarului grăbită, de neoprit, ca viața derulată de pe un mosor… Are la gât un binoclu vechi, de când a terminat Academia navală din Annapolis. I l-a oferit… „Prea multe amintiri. Trăiesc doar în amintiri…” Fetele, colegele de școală în New Jersey, liceul la New York, academia în Maryland… „N-am alergat prea mult prin America… Și apoi pe mare… Până când tata… Și am vrut să-l răzbun. O prostie! Trebuia să rămân pe mare, Langley a fost doar o ambiție, o nebunie! Fără rost… Acum aici…”

Își privește gradele de pe uniformă. Treselele și steaua aurie. „Locotenent-comandor! La 45 de ani, trebuia să fiu ofițer superior! Măcar comandor! Nimeni nu mă crede, nimeni nu poate înțelege! Am fost prost, am greșit sau am

fugit… Uniforma n-o să păcălească pe nimeni. Nici gradul și numele meu printat pe o hârtie, plastifiată și lipită cu autocolant pe ușa cabinei: *Lieutenant Commander Jason Donovan.* Cabina lui temporară… Or să zică toți – *Bullshit*! Ăsta-i trădătorul de Donovan care a fugit din *Navy* ca să se joace de-a conspiratorii la CIA! – Nimeni nu înțelege de ce am făcut asta… Pentru tata… primul finanțist al familiei, cel care a crezut că pacea se face cu dolari mulți și zâmbete amabile! *Fucking bullshit*!"

La pupa un elicopter SH-60 Seahawk se pregătește de decolare. I se pare puțin diferit. Se simte că a lipsit 7 ani, au mai schimbat modelele. „Pare la fel, dar nu e chiar identic! Rezervoarele suplimentare sunt la locul lor, jucăria Hellfire, mitraliera… e un GAU 16 sau 21… Ce mai contează? Sunt important, m-au adus cu o fregată până aici… au zis: Expertul nostru naval! Pe naiba! Ce ar trebui să găsesc eu aici… Misterul pirateriei din Somalia? Cine pe cine atacă și cine pe cine înșală?" Ridică binoclul și privește în zare. Fregata grecească *Psara* și-a ridicat și ea un elicopter, tot un SH-60…

Oftează lung, apoi brusc speră că nu l-a auzit nimeni. Eroul american, cu părul blond deschis, ochii albaștri ca marea, mustața deasă și zâmbetul profesional. Desigur, ridurile din colțul ochilor, ca la George Clooney. Nu l-a auzit nimeni, e singur aici pe puntea mică de la babord. Eroul american. Un adevărat model. Fotomodel! Eroul american de neînvins! *„Bullshit*! Sunt obosit și singur și nu mai am marea cu mine…"

La pupa, elicopterul își pornește motorul și palele lungi ale elicei provoacă un curent puternic de aer. Se sprijină de balustradă. Puțin deasupra lui, pe puntea superioară, sistemul anti-rachetă Vulcan Phalanx zumzăie și se rotește încet. Câțiva marinari năvălesc pe punte. Se întâmplă ceva. O alarmă? Dar pe el nu-l privește, el nu are un post de luptă, doar cabina în care se află un dosar impresionant și un laptop – totul despre pirateria din Somalia… Și el trebuie să înțeleagă și să propună o soluție. Băieții ăia din Fort Langley, în costume negre, cravate negre, cu ochelari negri trebuie să fie mulțumiți. Să-i poată raporta președintelui… „La muncă, Jason! Uită marea și aruncă-te în dosare!"

Pe fregata USS *Halyburton* (FFG-40) nimeni nu-l băgă în seamă.

Știre

Luni 06.04.2007

(informații preluate de pe internet și comentate pe un blog nesemnat!)

O navă sub pavilion taiwanez și un cargou britanic au fost capturate luni de pirații somalezi în Oceanul Indian, a declarat sub acoperirea anonimatului un responsabil din regiune, citat de AFP. (*Nu se spune ce transportau și către ce destinație. Ca de obicei. Mister total*!)

„Au existat alte două atacuri asupra unor nave astăzi. Este vorba despre o navă britanică, al cărei operator este italian, și un vapor taiwanez care a fost capturat în apropiere de arhipelagul Seychelles”, a precizat acest responsabil, care participa la un program regional de monitorizare a pirateriei.

Ultimele două atacuri ridică la cinci numărul navelor capturate începând din acest weekend, printre care se numără și un iaht sub pavilion francez și un portcontainer german de 20.000 de tone.

În condițiile recrudescenței spectaculoase a atacurilor piraților în 2008, atât în largul coastelor Somaliei, cât și în Golful Aden, numeroase țări au trimis în zonă nave de război, notează AFP.

Cine ar trebui să se ocupe de toate astea? *De ce nu ocolesc Africa*? *E prea scump*? *Cine se joacă de-a pirateria*? *Americanii*? *Rușii*? *Sper că ați petrecut totuși un week-end liniștit la Marea noastră Neagră, unde nu avem pirați*! *Mă rog, în afară de ăia care stabilesc prețurile*! *Parcă se plâng că e criză*! *Și tot așa de scump e*... (...)

Capitolul 5

— `Neața! Te-ai trezit? Te aștept în juma' de oră la sediu.

— Jumătate de oră? Încerc… Acum m-am trezit.

— Hai, că ajungi! Nu e trafic. E abia 6. E urgent. Pa.

Telefonul s-a închis fără ca Sofia să mai apuce să spună că de fapt dormea, că nici nu s-a spălat pe dinți, că nu și-a băut cafeaua, că nu are timp să ajungă până în Băneasa… S-a ridicat din pat, în drum spre baie încercând să facă două lucruri deodată: să-și dea jos pijamaua și să-l sune pe colegul său, Alexandru.

— Bună dimineața. Scuze de deranj la ora asta. Ai idee de ce mă vrea șefu' atât de devreme la muncă? M-a sunat el direct…

— Ți-am trimis mail. Pirații au luat ostatici câțiva de-ai noștri, în Golful Aden. E toată lumea convocată. Sunt deja aici. Te aștept cu o cafea, așa că dă-i bătaie.

În zece minute s-a spălat și îmbrăcat. „Parcă am făcut armata", se gândi Sofia, deși munca ei la celula de criză aducea puțin cu rigoarea dintr-o unitate militară. A ieșit pe ușă, dar a uitat să stingă lumina în baie. Și-a amintit în timp ce încuia, dar a refuzat să se întoarcă, din superstiție. Simțea că are nevoie de mult noroc azi.

În douăzeci de minute a ajuns la sediul din Băneasa. E adevărat, a forțat de câteva ori semaforul pe culoarea galbenă, dar avea o justificare. Se grăbea. O enerva doar faptul că nu a apucat să bea cafeaua. Trebuia să gândească limpede. Dacă au fost convocați înseamnă că e mai mult decât o luare de ostatici pentru răscumpărare. „Probabil că proprietarul navei a cerut ajutorul în negocieri". Învățase să nu-și facă planuri înainte de a afla situația de la fața locului. Orice mic detaliu putea modifica întreaga teorie.

În *war-room* se adunase deja toată lumea. Monitoarele erau pornite.

— A dracu' harta asta, iar nu funcționează.

Alexandru bombănea tehnica înconjurătoare. Peretele din sticlă, pe care se afla harta lumii, ar fi trebuit să se aprindă. Evident, așa cum se întâmpla în cele mai importante momente, neoanele din spatele sticlei nu se

mai aprindeau. Ceea ce îl enerva cumplit pe Alexandru, care trebuia să vegheze ca totul să funcționeze perfect atunci când începea ședința.

În alte condiții, potopul de înjurături care ieșea din gura lui Alexandru ar fi făcut-o pe Sofia să zâmbească. Acum, însă, era preocupată doar să apuce să citească dosarul cazului, până intra colonelul Dumitrescu să traseze sarcinile. Ceea ce se și întâmplă, înainte de a apuca ea să ajungă la pagina 2.

— Bună dimineața. Nu e bună, dar asta-i viața. Dacă toate ar fi bune, noi nu ne-am mai întâlni aici. Avem 3 români răpiți de pirații somalezi, în Golful Aden. Sunt sechestrați împreună cu nava *Titan,* cargobot grecesc. Echipajul era format din cei 3 ai noștri, 17 filipinezi, 3 greci și un ucrainean.

— Nu negociază proprietarul? Conform procedurilor…

— Domnule Simionescu! Știu procedurile! Nu au apucat să înceapă negocierile. Așteaptă să fie contactați și să vadă care este cererea. Ei vor fi în față. Ei conduc negocierile. Noi trebuie să colaborăm cu ei. Și trebuie să ne asigurăm că astfel de rahaturi nu se mai întâmplă. Pentru asta trebuie să vedem care este situația la fața locului. După cum știți, nu avem multe informații. Nu mai avem ambasadă acolo. Somalia ține de Ambasada noastră din Etiopia. Ne trebuie informații concrete, ca să știm ce facem mai departe. Revenind, vasul se îndrepta către Coreea de Sud și avea la bord profile de oțel pentru construcții, fabricate în Luxemburg. Din cauza asta s-ar putea ca răscumpărarea să fie mare.

Victor Simionescu nu se învăța niciodată că atunci când colonelul Dumitrescu prezenta un caz nu trebuia întrerupt. Sofiei îi era antipatic. Nu îi plăcea atitudinea lui Victor, întotdeauna superioară, lăsând mereu impresia că el știe cel mai mult. De fapt, niciunul dintre ei nu știa totul. Toți erau buni la ceva, iar împreună puteau să fie un întreg. Îl tolera pe Victor doar pentru că era un foarte bun analist. Dar de data asta, chiar și colonelul Dumitrescu se răstise mai mult decât o făcea de obicei. Clar, nici el nu-și băuse cafeaua.

„Futu-i! Parcă e o femeie! O să-l enerveze pe Dumitrescu și o să-l țină toată ziua! Mă-sa de treabă! De ce nu poate să-și țină gura măcar la ora asta?” gândi

Sofia, într-un limbaj nu tocmai elegant. „De ce dracului ne-a chemat?”

— Ostaticii se află în regiunea Puntland, continuă Dumitrescu, întorcându-se spre imaginile de pe un monitor, transmise de satelit.

— Conform acestor imagini, nava se află pe coasta Eyl. Avem nevoie de un om care să ajungă acolo. Să reușească să afle care este situația, ce se întâmplă cu nava și cu oamenii noștri. Trebuie evaluate riscurile repetării acestei situații.

Sofia simțea că este mai mult decât atât. Dintre toți cei aflați în jurul acelei mese rotunde, și care erau de la instituții diferite, ea era cea mai veche în echipa de criză. Știa că la aceste briefinguri nu se prezintă toate elementele. Știa că doar cel care se ducea pe teren avea dosarul complet. Și nici el… I se părea ciudat că Dumitrescu întâi se referise la navă și apoi la oameni.

— Familiile răpiților au fost anunțate?

— Da. Cei trei au ajuns pe vas printr-o firmă din România. Firma a anunțat deja familiile. Mă văd într-o oră cu ele, ca să le explic să nu iasă cu declarații în presă.

— Dar presa va face presiuni, vor cere amănunte, vor da de familii.

— E treaba lor. De presă se ocupă Externele. Este în bucătăria lor. Nu e nimic nou din punctul ăsta de vedere, am mai trecut prin asta. Ei știu cum să transmită mesajul standard pentru astfel de situații. Știm că ostaticii sunt bine, acordăm atenție maximă cazului, proprietarul navei negociază. Punct. Nu improvizăm acum. E viața oamenilor ăstora în joc. Ce pizda mă-sii, de ce nu funcționează harta asta?

Tip meticulos și atent, era imposibil ca harta stricată să treacă neobservată pentru Dumitrescu. Cu atât mai mult cu cât un neon își dădea obștescul sfârșit, pârâind.

— Sofia Matei. Vei pleca diseară. Ai aici toate datele. („Rahat”, gândi Sofia). Vei păstra legătura tehnică cu domnul Alexandru Andreescu. („De parcă aş fi avut cu cine altcineva”, continuă ea în gând). Îmi vei raporta direct mie! („Firește, cui altcuiva? Futu-i!”)

În ciuda înjurăturilor din gând, Sofia întinse mâna și luă dosarul. Coperte albastre. Tot ce avea nevoie se afla acolo. Plecarea era la orele 20:00.

„De ce dracului eu? Somalia? O femeie într-o țară musulmană? Ce e în mintea lor?”

— Ai fost cerută pentru caz, îi spuse colonelul Dumitrescu, în timp ce ieșea pe ușă, ca și cum îi ghicise întrebările.

Explicație care o bulversă și mai tare.

Colonelul se îndepărtă pe coridor. „Cerută pe naiba! Eu te-am… cerut. Dacă n-am încredere în alții…”

Ileana a văzut-o intrând. Ținea în mână dosarul albastru, fără nicio siglă. A știut că se pregătește de misiune.

— Unde?

— Somalia…

— Trebuia să se întâmple… De ceea ce ți-e teamă, d-aia nu scapi!

— Mamă, nu înțeleg nimic! Luminează-mă acum! Ca să știu la ce să mă aștept acolo! Știu că nu ai spus niciodată din lucrurile în care ai fost sau ești implicată. Dar sunt singură acolo, mama mă-sii de treabă!

— Nu, nu ești singură. Există acolo un om care te va putea ajuta în caz că ai nevoie. Numele lui este Jean-Baptiste Mattei.

Sofiei i s-a tăiat respirația la auzul numelui. Nu a îndrăznit, însă, să întrebe mai mult. Deși…

— L-am cunoscut pe Jean-Baptiste în anii ’80, în Somalia. Lucra pentru Crucea Roșie Internațională. Am încercat să dau de el după… Nu mi-a răspuns. Tot ce știu este că el se află acolo. Te va ajuta, dacă vei avea nevoie!

— La dracu’, mamă! Cu toate! Nu te-am întrebat niciodată. Nu am înțeles niciodată de ce te-ai despărțit de tata. Nu te-am judecat, deși aș fi vrut să am mai mult de un tată de duminică. Nu am întrebat niciodată de ce pe mine mă cheamă altfel decât pe tine. Dar trebuie să mă lămurești când mă întorc. Acum trebuie să mă duc să mă pregătesc. Hrănește-mi pisica cât sunt plecată.

Sofia s-a îndepărtat de Ileana fără să spună la revedere. Era semnul că discuția nu se încheiase. Plecase nervoasă din cauza atâtor necunoscute din viața ei. „Viață de rahat. Parcă e telenovelă”, gândi Sofia, cu năduf. Uitase chiar și să spună „te rog” atunci când îi ceruse Ilenei să-i dea de mâncare pisicii. În momentul ăsta, însă, tot ce trebuia să știe se afla între copertele albastre ale dosarului pe care îl ținea în mână. Avea câteva ore să-l citească și să se pregătească de plecare.

„Nici lui nu i-am spus la revedere atunci… Și a trecut o viață fără să mai știu ceva…” își spuse Ileana, uitându-se după Sofia. I se părea că uneori e mult prea impulsivă. „Înjură cam mult, e aprigă, mult prea dedicată muncii și mult prea singură… Așa era și el…”

Sofia trânti furioasă portiera Mini Cooper-ului S, gri petrol metalizat. Nu avea timp să se gândească la cearta de familie. Descoperi pe bord bilețelul galben pe care scrisese, ca să nu uite, de întâlnirea din acea seară din clubul de pe Calea Victoriei. Le promisese tuturor că-și va rupe din timpul ei de profesoară de geopolitică, că va amâna, măcar pentru o seară, actualizarea cursurilor pentru studenți și va merge să danseze, să bea un coniac bun, să se simtă bine.

Asta știau prietenii ei despre ea. Profesoară de geopolitică și fostă jurnalistă, încă de pe băncile primului an de facultate. Nu îi mințise foarte tare. Uneori chiar avea de ținut prelegeri la Universitate. Nu dăduse prea multe detalii despre viața ei. Un singur lucru era clar, iar asta știau toți. Era singură. După o relație lungă, de zece ani, hotărâse să pună capăt. Nici ea nu știa foarte bine de ce. Undeva, în timpul relației, ceva se pierduse pe drum. Îl mai iubea încă… Sau nu. Știa că acum își dorea lângă ea un om matur, care să o iubească. Oricum, era prea târziu pentru a mai face ceva. Adrian va rămâne mereu în viața ei. Amintirile vieții cu el nu i le va lua nimeni. Acum, însă, era singură. „O să crăp fată bătrână. Nici casa nu am reușit să o renovez. Măcar dacă aș fi câștigat la loto. Poate câștigam dracului…” E adevărat, gândurile Sofiei erau cam neclare pentru cineva care le-ar fi auzit, dar cum acest lucru nu se putea întâmpla, Sofia nu se abținea. Învățase să spună în gând tot ceea ce nu putea pronunța cu voce tare. Poate și de asta înjura atât de mult.

Apăsă accelerația, pentru a ieși din parcare. Avea nevoie de ceva care să o energizeze. Cafeaua de la sediu nu fusese cea mai fericită alegere. „Pișoarcă! Trebuie adus un aparat mai de Doamne-ajută”, își spuse, în timp ce apăsa butonul CD-playerului. În boxele micuței mașini izbucniră „Paraziții”:

Facem facultăți și dăm pe cărți ultimu' ban
N-o să fim vreodată gunoieri la Amsterdam
Vorbim trei limbi și vă putem conduce avioanele

Da' nu putem, în pula mea, socializa cu tomberoanele...[5]

Era energia de care avea nevoie. Și totuși, o cafea adevărată nu poate fi înlocuită de nimic.

Prima oprire a fost în fața la „Starbucks”, pe Titulescu. Își luă cafeaua la pachet – o Caffe Latte Grande – și, ceva mai liniștită, se îndreptă spre casă pentru a-și strânge câteva haine înainte de plecare.

O așteptau, mereu pregătite, lucruri esențiale pentru deplasările pe fugă. Mai toate erau așa. De data asta, însă, nu totul era ca la carte. Nu își făcuse vaccinul împotriva malariei și nici cel împotriva febrei tifoide, obligatorii pentru zone precum Somalia. Ar fi trebuit să le facă cu ceva săptămâni în urmă... Dar pe atunci nici nu se gândea la o astfel de călătorie. Visa, mai degrabă, la un concediu pe o insulă. Și la ce cremă de plajă să-și cumpere. „O malarie mi-ar trebui... să mă gălbejesc periodic...”. Însă trebuia să se gândească la traseul zilei.

Urma să plece la Londra. Avea în dosar, scris cu italice, *Biroul de informații. M.P.* Cineva cu aceste inițiale o aștepta acolo. Nu își făcea griji legate de persoana pe care trebuia să o întâlnească. O îngrijora mai tare ceea ce avea să se întâmple după. Trebuia să ajungă la Hargeisa. La Mogadiscio nu zbura nimic prin Londra. Faptul că avea să aterizeze în inima unei zone fierbinți, precum Somaliland, îi accelera pulsul. „Nume cu rezonanță de... basm”, se gândi Sofia, în timp ce parcurgea fotografiile făcute din satelit asupra zonei. Nimic nu părea să anunțe vreun basm. Iar ea știa asta.

Furtuna în care a fost prins avionul, în drumul spre Londra, era avertismentul călătoriei. Pilot de elicopter, trecută prin câteva misiuni de salvare în Georgia în timpul bombardamentelor rusești, Sofia nu a luat în seamă turbulențele care au zgâlțâit destul de zdravăn avionul. Nici măcar nu a sesizat atunci când paharul de plastic, în care avea cafea, s-a vărsat. Faptul că nu își decupla niciodată centura îi dădea siguranță. Locul la geam era perfect, mai ales că pe cele două scaune de lângă ea nu mai stătea nimeni. Fără să fie înspăimântată de zdruncinături, a recitit cu atenție documentele din dosarul albastru. I se părea fenomenal cum niște oameni aflați într-una dintre cele mai înfometate zone de pe glob au reușit să pună pe jar o lume întreagă. Dar, de fapt,

măcinați de criza economică, de pierderea locurilor de muncă, de imposibilitatea de a-și mai plăti creditele, câți mai aveau timp să fie atenți cu adevărat la răpirile din Africa și pirații somalezi? Păreau mult prea îndepărtate. „Și totuși… suntem atât de implicați”, gândi Sofia.

Aterizarea pe Heathrow a fost fără probleme. Fără să stea la recuperarea bagajelor, căci își adunase tot ce avea nevoie într-un geamantan mic, Sofia se îndreptă spre Biroul de Informații. O aștepta M.P.

Terminalul 5 era monstruos. Prea mare și prea înalt. „Mai lipsește să joace rugby aici!” mârâi, molfăind o țigară englezească deja scuturată. „Și chestia asta cu fumatul e din ce în ce mai deranjantă! *Boje moi*!” Din când în când câte un polițist sau vreun alt paznic îi arunca o privire atentă. Dar țigara era stinsă. „N-au ce să-mi facă! Nu e interzis să ții o țigară în colțul gurii! Încă…” Bănuia că avionul va avea întârziere, fusese furtună. Și totuși anunțaseră doar o întârziere de zece minute. Biroul principal de informații era înconjurat de o mulțime de turiști îngrijorați și certăreți, de copii urlând și bagaje mai mult sau mai puțin supravegheate. La o distanță medie, gata de a interveni, se așezaseră patru militari cu armele la vedere. Cu siguranță erau și alți agenți. „În locul ăsta se poate întâmpla orice. Bucureștiul n-a avut o idee bună. Sigur că prostul ăla care a ales locul nu a zburat niciodată de pe Terminalul 5!”

Și deodată o observă. Primise fotografia ei pe email și, din fericire, semăna perfect cu realitatea. „Parcă au pozat-o la decolare… Dar n-au ajuns ăia așa de tari!…” Oftează și pășește spre ea. O femeie măruntică, în pantaloni de doc, kaki, cu un tricou bej și o eșarfă kaki la gât. Părul blond prins undeva în spate. „Coc sau coadă?” gândește el, aruncând țigara scuturată într-un coș pentru hârtie. O haină bej în mână și un geamantan mic, negru pe roți. O privire tăioasă, prin ochelarii cu ramă neagră, dar ușor dezorientată. „Poate că e obosită… De ce naiba au trimis o femeie, *boje moi*?” și mai oftează o dată.

Se așază în fața ei.

— *Good afternoon, ma'am…*

Sofia tresare și se oprește brusc.

— *Good afternoon…*

— *Don't worry. I'm M.P.*

— *Sofia Matei. I'm so pleased to meet you…*

— *Don't be*!

Îi ia mânerul geamantanului din mână și îi explică:

— Să ne continuăm drumul. Cu siguranță nu ne urmărește nimeni aici, dar nu e cazul să rămânem chiar la Informații. Nu e prea sigur. Și ne privesc prea mulți ochi. Să ne plimbăm puțin.

Sofia nu răspunde nimic. Bărbatul pornește cu pași mici. Îl urmează. „Un bătrânel cu fițe. Accent aproape britanic, dar e sigur străin. Un bătrânel periculos…”

Se așază pe două scaune libere alăturate. El îi întinde un ziar.

— E *The Guardian.* De azi. Cam stupidă și desuetă mișcarea, dar am rămas fan al filmelor cu James Bond. Cele cu Connery, bine'nțeles!

„Îmda, și eu, dar cele cu Pierce Brosnan”, gândi Sofia, în timp ce bărbatul din fața ei continua să vorbească:

— Înăuntru ai biletele pentru următoarea destinație. La aeroport te va aștepta o mașină. Un fel de mașină oficială. Contactul tău acolo este Abdirihman Mohamed Irro. E ministrul de interne al autoproclamatei Republici Somaliland. Nerecunoscută, bine'nțeles! E omul nostru. Nu trebuie să-i reții numele. Te vor găsi ei. Vor avea grijă de tot. Sper să-ți găsească un drum spre Bosaso în Puntland. Ei îi zic Bender Cassim. E primul oraș după granița cu autoproclamatul Puntland. De acolo spre Eyl… Dacă va mai fi cazul… Deși cred că va fi greu… În fine… Tot ei îți vor da bani și călăuze… Tot ce trebuie adică.

Sofia ia ziarul și nu zice nimic.

— Niciun comentariu?

— Mulțumesc.

— Cu plăcere, micuță doamnă. Fumați?

— Nu.

— Și totuși îmi face plăcere să vă ofer această brichetă. Poate o să aveți nevoie. Nu se știe niciodată…

— Atât?

— Atât. Pe curând. La întoarcere vă aștept tot eu.

— Eu? Adică cine? M.P.?

— Oh, mii de scuze, doamnă Matei. Nu m-am prezentat. Sunt Mișa Pușkin. Pentru prieteni. Adică Mihail Sergheevici Pușkin, consilier de imagine… Pe curând.

Se ridică și pleacă scoțând cu mâna stângă o altă țigară din buzunarul hainei. Nu se uită înapoi. Sofia privește în gol. Bagă bricheta în buzunar – un Dupont argintat, elegant, subțire – și privește spre biletele din ziar… „Unde pizda mă-sii mă trimit ăștia?”

Știre

13 aprilie 2009

EXTRAPRESS
Cotidian de seară, pag 1 și 12

Ieri, 13 aprilie 2009, lunetiștii din trupele SEAL ale marinei americane au reușit să-i împuște mortal pe trei dintre pirații care-l țineau ostatic pe căpitanul american al navei Maersk Alabama, *Richard Philips.*

Operațiunea în forță a trupelor SEAL s-a desfășurat după ce căpitanul Richard Phillips era sechestrat de cinci zile, pe o barcă de salvare, de către pirații somalezi. Căpitanul Phillips încercase deja să evadeze, înotând. Încercarea sa a eșuat, fiind din nou capturat de către pirați.

Operațiune în forță

Ordinul de atac din cauza căruia au murit cei trei pirați a fost dat chiar de către președintele american Barack Obama.

Un al patrulea pirat a fost luat prizonier și ar putea fi judecat în Statele Unite.

În urma operațiunii, s-a constatat că răpitorii căpitanului erau adolescenți de 17-19 ani și aveau armament greu.

Șeful piraților a promis să se răzbune pentru operațiunea în care au pierit trei din oamenii săi.

Mai mulți marinari străini, între care și români, rămân în mâinile piraților.

Încercări de evadare

În noaptea de joi spre vineri, căpitanul navei sub pavilion american *Maersk Alabama,* Richard Phillips, a încercat să evadeze din mâinile piraților somalezi aruncându-se din barca în care era ținut ostatic și înotând spre nava americană de război USS *Bainbridge,* care se afla în apropiere. Pirații au plonjat în apă și au reușit să îl aducă înapoi în barca de salvare.

Pirații, care îl țineau ostatic pe Richard Phillips într-o barcă de salvare, nu au putut debarca pe țărmul Somaliei și nici nu au putut să îl transfere pe căpitanul american pe o navă mai mare din cauza supravegherii

marinei americane. Crucișătorul american lansator de rachete *Bainbridge* a fost sprijinit de un avion de supraveghere P-3 Orion pentru a-i împiedica pe pirați să transfere ostaticul.

Bani și asigurări că nu sunt atacați

În acest timp, negociatori din poliția federală erau implicați în negocieri cu pirații pentru a obține eliberarea căpitanului Phillips, după cum anunța viceamiralul William Gortney, care conduce cea de-a V-a Flotă americană cu baza în Bahrein.

Abdi Garad, unul dintre șefii grupului de pirați care au atacat cargoul în Oceanul Indian, a făcut public faptul că vor, în schimbul căpitanului american, o răscumpărare și promisiunea din partea negociatorilor americani că vor fi lăsați să se întoarcă la țărm nevătămați.

Nici pirații somalezi și nici autoritățile americane nu au făcut publică suma exactă cerută.

În contextul creșterii activității piraterești în Golful Aden, secretarul american al apărării Robert Gates a anunțat mobilizarea de mijloace suplimentare ale armatei americane.

Cargoul american *Maersk Alabama,* încărcat cu hrană destinată în principal Programului Alimentar Mondial și având 20 de americani la bord, a fost atacat de pirați miercuri, 8 aprilie 2009, la 500 de km sud-est de orașul somalez Eyl. În aceeași seară echipajul cargoului a reușit să reia controlul asupra navei. Căpitanul Richard Phillips a ordonat echipajului să se baricadeze într-o încăpere, zădărnicind încercările de sechestrare a cargoului. În timpul manevrelor, singurul membru al echipajului care a fost capturat de către pirați a fost căpitanul Phillips.

Maersk Alabama și-a urmat cursul inițial, spre portul kenyan Mombasa, având la bord o echipă a marinei americane însărcinată cu asigurarea securității.

Capitolul 6

Aglomerație de genți colorate. Gălăgie. Un copil care țipa destul de strident, încercând să obțină un loc călduț în brațele mamei, mult prea preocupată să întindă pașaportul și tichetul de îmbarcare. Terminalul pentru Somalia era ultimul! Iar ea era singura blondă din peisaj. „Parcă sunt din alt film”, s-a gândit Sofia, în timp ce își pipăia bricheta Dupont primită de la Mișa Pușkin. O frământa gestul lui Pușkin și se întreba care este semnificația lui. Cu atât mai mult cu cât bricheta era o bijuterie în sine, destul de scumpă pentru a fi făcută cadou unui necunoscut nefumător. Nu a găsit o explicație. În acest moment, nici nu mai conta. O aștepta un drum lung și o misiune obositoare. Trebuia să reușească să se miște rapid și cu folos într-un loc în care nu mai fusese. O misiune de recunoaștere. Pentru prima dată, însă, simțea că această călătorie este mai mult decât o simplă misiune legată de munca ei. Simțea că este ca o întoarcere. „Întoarcere către ce?”, îi trecu prin minte, în timp ce întindea tichetul de îmbarcare. Atât de multe întrebări fără răspuns o epuizau.

Ca de fiecare dată, s-a așezat la fereastră. Cu un gest reflex, și-a cuplat centura de siguranță, moment în care singura imagine care i-a venit în minte a fost a lui Stelian Munteanu. „Oare ce o face acum?”

„Lupta împotriva pirateriei nu poate fi câștigată doar prin forță militară, ci depinde în primul rând de succesul promovării păcii și dezvoltării și al construirii statului în Somalia…”.[6] Textul Rezoluției Parlamentului European i se părea Sofiei un bla-bla desăvârșit. Situația din zonă părea incontrolabilă, pirateria lua amploare, în timp ce Programul Alimentar Mondial, prin care se trimitea hrană în zonă, fusese suspendat. „Cu oamenii care mor de foame și nu mai au nimic de pierdut, ce dracu’ poți să negociezi?” se întreba Sofia, parcurgând dosarul albastru.

Era evident că Operațiunea Atalanta nu reușise să facă încă față situației din Golf. Lansată în decembrie 2008 de către UE, sub denumirea oficială de UE NAVFOR Somalia, Operațiunea Atalanta trebuia să

protejeze convoaiele maritime ale Programului Alimentar Mondial și alte vase comerciale care navigau prin apele din largul Somaliei, mai ales în zona Golfului Aden. Erau în aprilie 2009, trecuseră aproape cinci luni, iar problema pirateriei era departe de a fi ținută sub control. De rezolvare nici că putea fi vorba. Sintagmele precum „situația umanitară precară", „eforturi internaționale", „negocieri diplomatice", care sunau atât de bine în discursurile politicienilor, nu mai aveau nicio relevanță.

Pe de altă parte, cifrele pe care le avea în față o contrariau. Somalia era, de departe, țara care putea să câștige fără probleme titlul de statul cu cea mai îndelungată absență a unei forme de guvernământ central. Și totuși, în această perioadă de haos, de lipsă de organizare administrativă, procentul populației aflată într-un stadiu de sărăcie extremă, care trăia cu mai puțin de un dolar pe zi, a scăzut de la 60% la 43,2%. Somalia devenise cel mai mare exportator de vite din zona Africii de est, iar telecomunicațiile nu erau deloc un subiect necunoscut. Dimpotrivă, un apel dat de pe un telefon mobil din Somalia era mai ieftin decât în oricare altă zonă a Africii[7]. Nici internetul nu lipsea, deși analfabetismul era ceva obișnuit, iar curentul electric era un lucru total necunoscut în multe zone. Somalia a fost ultimul stat african care a dobândit acces la internet în august 2000. „Și cine ar putea să spună că Somalia nu a înflorit când există o fabrică de îmbuteliat Coca-Cola chiar lângă Mogadiscio?" se revoltă în gând. În fond, chiar ea avea să stea la Ambassador, un hotel de 5 stele din Hargeisa. Dar în tot acest timp violența creștea în mod amețitor.

„Împuțită situație" oftă ea, ridicându-și privirea din dosarul albastru și căutând să deslușească ceva pe geamul avionului. Și din nou imaginea lui Stelian Munteanu îi reveni în minte. Era a doua oară în ultimele ore. I l-a alungat din gând stewardesa, venită să aducă mâncarea. Somonul la grătar, cu sos de muștar, arăta bine.

Desigur, la cele 31 de grade din Hargeisa, mâncarea din avion nu mai părea să fi fost o alegere atât de bună. „Mai bine rămâneam la salată" a mormăit coborând scările avionului. Se simțea ca și cum cineva o lovea în moalele capului și îi trăgea pumni în stomac. Iar primul lucru care i-a sărit în ochi a fost steagul Republicii Somaliland, în verde, alb și roșu. Ceea ce pentru localnici

era o republică independentă încă din 1991, cu steag, stemă, capitală și instituții, pentru comunitatea internațională rămânea doar o regiune separatistă, a cărei independență de Somalia nu era recunoscută.

În clădirea albă a aeroportului se ciocni de un grup de femei gălăgioase, îmbrăcate în ținute de ceremonie, acoperite din cap până-n picioare. Fiecare avea o rochie de altă culoare – galben, verde, mov, roșu sau albastru. „Nuntă!”. Cum în Somalia, ca în toate țările musulmane, la nunți femeile și bărbații sărbătoresc separat, oricât de săracă ar fi țara, costurile unei astfel de ceremonii erau ridicate. Pentru a le reduce, somalezii, oameni inventivi, găsiseră o soluție. Căsătorii în grup. Despre o astfel de ceremonie citise că ar fi avut loc și cu o lună mai devreme, când 20 de cupluri se căsătoriseră în același timp, organizând o singură petrecere și făcând economie serioasă în bugetul familiilor. „Conceptul de familie stă la baza ideii de unificare în toată Africa…”, își aminti Sofia o vorbă a unui fost coleg.

— Bună ziua, doamnă Matei! Bine ați venit la noi!

„Ce dracu’ o fi așa bun?” reacționa gândul Sofiei, ca un pilot automat. Își întoarse capul. Un bărbat înalt, îmbrăcat în alb, cu pielea extrem de închisă la culoare, stătea în fața ei, afișând un zâmbet larg.

— Sunt Abdirihman Mohamed Irro. La dispoziția dumneavoastră.

„Dacă aș avea timp de bărbați la dispoziția mea…” Îl avea în față chiar pe ministrul de interne al autoproclamatei Republici Somaliland. Nu era ceva care să o impresioneze, dar era primul semn că Pușkin și ai lui își făcuseră treaba.

— Bună ziua, domnule ministru. Vă mulțumesc că ați venit să mă luați.

— Și nu numai, doamnă. Sunt aici ca să vă acord tot ajutorul de care aveți nevoie. Și să vă pun în temă cu situația de la fața locului, pe care bănuiesc că nu o cunoașteți.

— Situația așa cum vreți dumneavoastră să fie prezentată sau așa cum este ea de fapt? întrebă Sofia, fixându-l pe Irro cu privirea înțepătoare.

— Vă veți convinge că sunt de partea dumneavoastră și că interesul meu este să vă ajut. Ceea ce vă voi spune eu veți putea constata și singură, îi răspunse ministrul, păstrându-și același zâmbet binevoitor.

„Draci de partea mea! Nici eu nu știu despre câte părți vorbim…”

— Vă mulțumesc pentru sinceritate, răspunse Sofia, chiar dacă îi era greu să creadă că cineva din această țară putea să fie de partea ei. Ministrul nu îi mai răspunse, își înclină capul și îi făcu semn să îl urmeze spre mașina care îi aștepta.

— Din informațiile pe care le dețin, oamenii dumneavoastră, care sunt sechestrați pe *Titan,* sunt în stare bună.

— „Bună” înseamnă că nu au fost bătuți, răniți, înfometați?

— Nu, „bună” înseamnă că au strictul necesar. Hrană, apă și medicamente. Nu au fost bătuți. Interesul celor care i-au răpit este ca marinarii să nu fie vătămați, astfel încât să fie primită recompensa.

„Aha… deci bună înseamnă că nu au fost bătuți, de fapt…”

Sofia remarcă, pentru a doua oară în zece minute, că ministrul Irro pronunța cuvântul „interes”. „Aici totul este în interesul cuiva” gândi ea. De altfel, acest lucru părea că se potrivește perfect cu o cultură tribală…

— Suntem un pământ măcinat de conflicte, stimată doamnă. Și asta nu se întâmplă de ieri, de azi, ci din 1991, când președintele a fugit din Somalia și a lăsat-o să fie condusă de grupări de gherilă și clanuri rivale, îi spuse Irro, ca și cum înțelesese, din tăcerea ei, la ce se gândea.

— Anul acela nu pare să fi fost unul rău pentru dumneavoastră. Este anul în care Somaliland și-a declarat independența, nu?

— V-ați făcut bine temele, remarcă Irro, întinzându-i Sofiei o sticlă de apă. Mă gândesc că vă este cald. Ați mâncat vreodată carne de cămilă?

— Nu, nu am avut ocazia.

— Vă duc la hotel după care sunteți invitata mea. Garantez că o să vă placă. Carnea de cămilă este cea mai populară la noi…

Sofia zâmbi, în semn de mulțumire, fără să răspundă. Știa că nu este bine să refuze o invitație de acest gen, cu atât mai mult cu cât era ocazia perfectă pentru a înțelege care este următorul pas. Nu era momentul să se grăbească, chiar dacă totul era sub presiunea timpului. Avea nevoie de Irro și nu ar fi vrut să pară că nu are situația sub control. Dar acum, mai mult

decât orice, își dorea să facă un duș. Își întoarse privirea spre geamul mașinii. Ajunseră deja în Hargeisa. Soarele era extrem de puternic, iar puțina vegetație de pe marginea drumului de la aeroport până în oraș nu avea cum să facă umbră. „Dacă aș fi fost suficient de inteligentă și mi-aș fi luat lecitina la timp, acum aș fi avut pe nas ochelarii de soare”.

Orașul i se înfățișa ca un adevărat furnicar. Case albe, de două sau trei etaje, cel mult, cu acoperișuri verzi sau roșu-cărămiziu, unele îngrijite, altele – cele mai multe – dărăpănate. Drumuri neasfaltate, doar din pământ bătătorit. Evident, noțiunea de trotuar părea să lipsească cu desăvârșire. Pâlcuri de umbrele colorate, semn că acolo erau tarabagii așezați la marginea drumului. „Ca în târg, la Vitan, prin ’90…” Puține mașini, motiv pentru care cea în care se aflau ieșea destul de bine în evidență. Mai ales că, spre deosebire de celelalte, care erau albe, mașina lui Irro era neagră și bine întreținută. Din loc în loc, câte un cal stătea pe marginea drumului. Ochii Sofiei rămaseră ațintiți asupra unui MIG cocoțat în vârful unui piron înalt din cărămidă.

— Este simbolul nostru. Ne ajută să nu uităm măcelul din 1988. Peste 50 de mii de oameni au murit atunci în urma atacurilor aeriene ale regimului lui Siad Barre. Orașul a fost la pământ.

Explicația promptă a lui Irro nu a surprins-o pe Sofia, dar i-a confirmat faptul că omul de lângă ea avea ochii ageri și îi urmărea fiecare privire, fiecare mișcare.

Opriră în fața Hotelului Ambassador. Bine îngrijit. Vopsit în alb și verde, cu doar două etaje, cu geamuri nu foarte mari, hotelul avea în față un pâlc de arbuști verzi și flori roșii. Cinci stele…

— Sunt aici, doamnă, îi spuse Irro, dându-i de înțeles că nu are multă vreme la dispoziție, în timp ce Sofia nu a mai stat ca șoferul să se dea jos și să-i deschidă portiera.

Camera era deja pregătită, sosirea ei fiind așteptată. Înregistrată ca personal al Națiunilor Unite, a primit o cameră la etajul unu, cu televizor și acces la internet. Dintr-o singură privire a măsurat camera cu pat dublu. Avea o floare roșie pe una dintre perne. „Asta-i ruptă din fața hotelului…” remarcă Sofia. Un coș cu fructe pe masă. Un frigider mic într-un colț, în care nu a găsit decât

o sticlă de apă și o cutie de Coca-Cola. „Bune și astea”, își spuse, în timp ce se dezbrăca pentru a-și face duș. Apa nu era caldă, ci călâie, numai bună ca să o trezească din toropeala provocată de căldură. „Pentru 40 de dolari pe noapte ar fi putut să fie un pic mai caldă”, bodogăni cu voce tare. Nu avea prea mult timp. Dușul rapid și banana mâncată imediat după aceea au ajutat-o să-și revină. Ar fi vrut o cafea. Își strânse părul blond în vârful capului, preferând jeanșii și o cămașă albă, cu mânecă lungă. Își verifică actele. Era gata în mai puțin de 15 minute de la intrarea în cameră.

— Ați fost mai rapidă decât mă așteptam, a întâmpinat-o ministrul, afișând același zâmbet de la aeroport. Mergem să îmbinăm utilul cu plăcutul, după cum se spune la dumneavoastră. Adică să mâncăm și să vă pun în temă. Nu o să vă fie ușor. În lumea noastră este greu să discuți afaceri cu femei.

Fără să spună ceva, Sofia se gândea că Irro avea dreptate. Lungul drum până în Somalia și datele pe care trebuia să le afle făceau parte dintr-o afacere.

Mașina se oprise în fața unei case din piatră gri, înconjurată de mult nisip, dar și de câțiva copaci subțiri. Termometrul de la bordul mașinii arăta 38 de grade Celsius. Nu părea să fie atât de mult, dar lipsa vegetației și prezența acelui nisip gălbui-roșiatic dădea impresia că afară sunt cel puțin 50 de grade. Din nou simțea nevoia ochelarilor de soare.

— Este casa mea. E un loc liniștit, unde putem discuta fără să fim deranjați, îi spuse Irro, în timp ce un bărbat scheletic le deschidea ușa. Era răcoare și mirosea a ceva dulceag.

„O să mă îmbolnăvesc de hepatită dacă mai simt mult mirosul ăsta” gândi Sofia.

— Bine ați venit!

O doamnă îmbrăcată într-un șal portocaliu, răsucit pe tot corpul, îi întâmpină cu un zâmbet la fel de larg precum acela pe care-l afișase Irro, la aeroport.

— Soția mea, făcu Irro prezentările, fără să îi pronunțe numele.

— Sofia Matei. Vă mulțumesc că m-ați primit la dumneavoastră!

Femeia din fața ei continua să zâmbească.

— Sperăm să vă duceți misiunea la bun sfârșit, accentuă ea. Acum este vremea să mâncați. Vă așteaptă un drum lung.

„Lucrurile nu sunt întotdeauna ce par a fi” își spuse Sofia, uitându-se după soția lui Irro, o femeie măruntică, care se mișca de parcă plutea deasupra pământului și părea o casnică desăvârșită, preocupată doar de întreținerea casei și creșterea plozilor, dar care lăsase să se înțeleagă că știa foarte bine motivul pentru care ea se afla în Somalia.

La masa așezată într-un fel de sufragerie nu erau decât trei scaune. „Fără copii!” constată Sofia, atentă la tot ce vedea și auzea în jur. Și era mult prea multă ordine. Și mult prea multă liniște.

Irro se așeză primul la masă.

— Suntem singuri. Unicul nostru copil a murit în urmă cu câțiva ani, de febră tifoidă.

Sofiei i se părea pueril să răspundă cu replicile banale, de genul „condoleanțe” sau „îmi pare rău”. A preferat o altă variantă, dar pe fond, la fel de banală.

— Cred că a fost o adevărată tragedie.

— Așa a fost să fie!

Această resemnare în fața morții era pentru Sofia de neînțeles. O mai auzise, într-o situație similară, de la un vechi prieten, de origine arabă. Atunci când își pierduse soția îi spusese un cuvânt care o urmărea și acum. *Maktub*! Așa a fost scris!

— Luați loc și mâncați, o îndemnă Irro, în timp ce Sofia încerca să înțeleagă ce reprezintă felurile de mâncare așezate pe masă.

— Avem cocoașă de cămilă, coadă de oaie, ficat de capră și lapte de cămilă.

„Niște pui amărât nu s-ar putea?”

Evident, nu, puiul nu exista pe masă, probabil că era un lux. Dar cum îi plăcea să încerce diferite gusturi, Sofia nu ezită să-și pună în farfurie câte un pic din fiecare fel de mâncare. Urma să vadă dacă o să-i placă.

— Carnea de cămilă este cel mai popular fel de mâncare. Vă va da energie. Iar laptele de cămilă vă va ajuta să suportați căldurile, îi explică rapid Irro. Acum să vă pun în temă. Veți pleca spre Bosaso împreună cu Omar. Este omul meu. Vă va ajuta să ajungeți până la Eyl. Dacă va mai fi nevoie… Aveți aici sumele care, în

mod normal, ar trebui să vă deschidă niște uși. Iar aici… în cazul în care aveți nevoie să vă apărați. Sper să nu fie necesar.

Irro îi întinse o borsetă plină cu bancnote de o sută de dolari și un pistol micuț. „Cam firav… Un Smith & Wesson 908 de 9 mm.”, gândi Sofia, dar trebuia să se mulțumească cu el, știind că nu era bine să iasă în evidență. Doar era funcționar UN, ca atâția alții.

— Cum ajung în Bosaso?

— Cu un avion mic. Omar îl va pilota. O să plecați în trei ore, să mai coboare soarele.

— Sunteți dotați.

— Nu așa cum am fi vrut. Facem ce putem. Dar ne place mai mult pe cămilă.

Tonul lui Irro i se păru ușor iritat.

— La Bosaso sunteți în Puntland. Nu uitați: nimeni nu este acolo de partea dumneavoastră! Chiar și când se vor arăta interesați să vă ajute, o vor face pentru dolarii pe care îi aveți. Sau pentru legături. Omar vă va ajuta să luați legătura cu cei din port și să aflați ceva despre *Titan.* Cel care vă va putea da date este probabil membru al Serviciului de Informații Puntland. Omar o să-l caute la acest număr. Prin intermediul lui puteți să ajungeți la Hassan Dahir Agqura, fostul vicepreședinte al Puntland-ului, el pretinde că știe tot ce se întâmplă în Golful Aden.

Irro îi întinse o bucată de hârtie pe care era scris doar un număr. Fără nume.

— Cu cât știți mai puțin, cu atât mai bine. Este suficient să îi spuneți numele meu.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Mâncară mai departe, în tăcere. Cocoașa de cămilă se dovedi a fi extrem de gustoasă. Pașii pe care trebuia să-i urmeze i se derulau Sofiei în minte, ca un film. „Unde l-aș putea găsi pe Jean-Baptiste Mattei?” Își alungă rapid acest gând. Avea o treabă mult mai importantă. Îi trebuia puțină răbdare ca să lămurească lucrurile nelămurite din viața ei.

Pe cât de zâmbitor era Irro, pe atât de încruntat și serios era Omar. Acesta din urmă a apărut cu fix cinci minute înainte de ora stabilită pentru plecare. „Ce ciufut!” își spuse Sofia în gând, chiar dacă știa că nu avea nevoie de o prezență agreabilă, ci de un om care să o ajute.

Mulțumi lui Irro și soției. La ieșirea din casă, soția lui Irro îi întinse un șal alb.

— Este bun de pus pe cap. Vă va proteja de soare și vă va acoperi părul blond.

Sofia știa că nu o să o mai vadă niciodată pe această femeie. Imaginea ei, însă, avea să o urmărească în timp, căci, mai târziu, va înțelege că acest șal îi va fi mult mai de folos decât pistolul.

Își puse șalul pe cap, sub formă de turban, adunând tot părul sub el. Borseta cu bani și pistol o puse de-a curmezișul umărului. Cu rucsacul în spate, păși în spatele lui Omar. Urma un drum până la aeroport, de unde aveau să ia avionul până la Bosaso.

Capitolul 7

Îi dădusem o carte de vizită și ea nu-mi întorsese gestul. Ciudat… Atunci, la cârciumă, nu am fost atent. Era lume multă și necunoscută. Apoi m-am gândit să o sun și, evident, nu aveam numărul. Tâmpită situație. Mă uit lung la ecranul luminat al laptopului și apoi ochii mi se ridică spre fereastră. Un asfințit noros, de zile mari, în tonuri de roșu, portocaliu și violet…

Sunt obosit și mă întreb dacă are vreun rost toată nebunia asta. Sunt singur acasă. Aș vrea să nu fiu, dar parcă… Deși… Doamna Matei avea un aer straniu, un pic trist, un pic glumeț…

— Cine ești matale, Sofia Matei? mormăi cu voce tare și răgușită.

Am avut o zi grea și aș vrea să mă culc, să dorm, să uit de stupidele cuvinte „criză” și „bilete la ordin”… Aș vrea să beau o bere și o cafea și să stau la palavre…

Aș vrea să fug, să plec, să dispar în noapte… În noaptea asta.

Mă dor ochii și îmi caut ochelarii prin cameră. Îi pun așa plini de praf și de amprente.

Mai mult mecanic tastez pe Google numele ei. Sofia Matei.

17.235 de link-uri… Rahat. Or fi mai multe cucoane cu numele ăsta.

Primul e de la universitate. CV-ul oficial al doamnei profesoare. Îl citesc curios. Nimic spectaculos. Al doilea e de la un blog… Apoi niște articole mai vechi, de pe vremea când era jurnalistă.

Dau click. Blogul ei. „Timpuri noi” Cartierul sau filmul lui Chaplin? Sau nu era film?… Memoria îmi joacă feste. Și ochii mi se împăienjenesc. Și nu e foarte târziu.

Citesc un post. Două. Scrie plăcut. Îi caut emailul și evident găsesc unul.

Sună telefonul.

— Da.

— Taatiiii?

— Da, Lulu.

— Ce faci?

— Lucrez.

— Lucrezi? La ora asta?

— Da, mi-am luat ceva de lucru acasă. Caut niște cărți.

— Biiine. Eu mă culc. Am vrut să-ți spun noapte bună.

— Noapte bună, Lulus.

— Auziii, tatiii?

— Da.

— Unde e Somalia?

— Somalia?! Ce-ți veni?

— Am auzit la televizor. Acolo mai sunt pirați care au răpit niște marinari. Nu știam că mai există pirați. Tu știai?

— Nu. Nu știam. Și nici nu am deschis televizorul. Somalia e în Africa. Știi unde e Africa pe glob?

— Nu.

— Dacă te uiți pe glob Africa e sub Europa. Ai globul la îndemână?

— Nu.

— Păi și cum vrei să vezi?

— O să mă uit. Te-am întrebat așa ca să văd ce zici. Eu credeam că nu mai sunt pirați de mult timp…

— Mai sunt.

— Bine, tati. Pa. Te puuup. Mă duc să mă culc. Te mai sun.

— Bine. Te pup și eu.

— Auzi?

— Da, Lulu.

— Nu-mi inventezi și mie niște povești cu pirați? Ar fi frumos…

— O să încerc. Când ne vedem duminică. După masă, când te duci să dormi…

— Promiți?

— Promit.

Și închide brusc. Rămân cu telefonul în mână. Gânditor. Unde rămăsesem? La Sofia Matei și blogul ei. Și la email.

Îi scriu.

Sărut mâna. Ce-ai zice de o cafea și-o bere la o cină? Sper că nu te-am deranjat. Îmi poți da și numărul tău de telefon? Știu că sună ca în liceu, dar n-am stat să caut vreun pretext mai doct. Emailul l-am găsit pe blog. Pe curând, cu prietenie, SM.

Capitolul 8

Avionul avea doar patru locuri și părea că se va rupe la cea mai mică rafală de vânt. Un Cessna 172 Skyhawk vechi de 15-20 de ani, cu vopseaua cojită și fără însemne. Sofia nu avea de ales. Îl privi pe Omar, care se urcă fără să ezite. Începea să se întunece. Tot drumul până la aeroport Omar nu scosese nicio vorbă. Nici în avion nu dădea semne că ar fi prea vorbăreț.

Sofia îi urmărea cu atenție toate reacțiile, dar nu reușea să întrevadă nimic, să ghicească nimic. „Seamănă cu un beduin”, îi trecu prin minte. „Zile și nopți pe cămilă, prin deșert, fără să vorbească, fără să se grăbească, fără ca vreun mușchi al feței să se clintească, privind doar înainte, atent la fiecare zgomot sau mișcare”. S-a hotărât că e momentul să încerce să lege o conversație.

— Cât mai avem până aterizăm?

— Jumătate de oră, doamnă.

— Cum e Bosaso?

— Un oraș ca toate celelalte. Un oraș somalez.

— Ce te deranjează pe tine, Omar, la ceea ce se întâmplă cu țara ta?

Directă și fără ocolișuri, întrebarea Sofiei nu a reușit să îl surprindă pe Omar. I-a aruncat o clipă un zâmbet strâmb, ca un rânjet și a răspuns rar, aproape scrâșnind din dinți, cu engleza lui tărăgănată:

— Faptul că voi nu ne lăsați să ne vedem de țara noastră.

— Care noi?

— Voi, cei care vreți să aduceți democrația voastră în Somalia, indiferent cum vă cheamă pe voi.

— Nu crezi că e bună democrația pentru Somalia?

— Nu. Niciodată.

— De ce?

— Violențele și luptele au început în Somalia după 1991, când Națiunile Unite au început să fie prezente fizic, încercând să impună un guvern central.

— Și… preferai haosul?

— Acum este haos. În 2000, voi ați impus o conducere fără importanță, fără putere, Guvernul

Național de Tranziție. Și uitați-vă, doamnă, nu numai că partea de nord a Somaliei nu a acceptat acest guvern, dar el nu a fost capabil nici măcar să țină capitala statului, Mogadiscio, sub control.

Mult mai târziu, Sofia va realiza că într-o societate bazată pe organizarea tribală, precum Somalia, deciziile nu se puteau lua democratic, ci așa cum dorea clanul. Iar clanul se ghida doar după „legea locului”.

— Și d-asta ați recurs la răpiri de oameni, Omar?

— Se cheamă supraviețuire, doamnă!

— Și oamenii ăia, care nu știu dacă mai apucă ziua de mâine, ce vină au?

— Așa a fost să fie! Allah știe…

Aterizarea în Bosaso îi aminti Sofiei de o aterizare la Cernăuți, cu mult timp în urmă, pe o pistă plină de șanțuri printre care crescuseră buruieni înghețate din cauza frigului. Măcar atunci existau niște lumini. De data asta a avut sentimentul că au plonjat într-o gaură neagră. Nicio lumină. Pista avea denivelări, iar avionul micuț trosnea din toate încheieturile. Când motorul s-a oprit, Sofia respiră adânc, făcându-și cruce în gând. Era un gest pe care-l repeta în momente grele, când simțea că are nevoie de ajutor.

— Nu este nevoie să aprinzi! reacționă Omar la gestul ei de a apuca lanterna de la brâu, pentru a vedea pe unde calcă. Ochii se vor obișnui imediat cu întunericul. E mai bine să nu atragem atenția.

„Îmda, și dacă îmi rup vreun picior călcând în vreo gaură?” Întrebarea era retorică și pusă doar în minte. Era nevoită să-și urmeze călăuza.

Într-adevăr ochii au început să se obișnuiască cu întunericul. Iar mașina albicioasă spre care Omar se îndrepta cu pași siguri era ca un adevărat far.

În ciuda primei impresii, Bosaso nu părea o văgăună cu bordeie din paie, neluminată. Dimpotrivă. Era locuit, animat, unele case aveau mai multe etaje, iar perdeaua de fire care unea stâlpii de lumină aducea cu centrul Bucureștiului. Doar că aici stâlpii erau din lemn.

Opriră în fața unei case ce părea neterminată. De un alb murdar. Fără acoperiș. Doar un planșeu de beton și un etaj ce trebuia terminat. Sau poate așa rămăsese din cauza luptelor. Și cu un morman de pietroaie lângă ușă.

— Aici.

„Soarta unor oameni poate să fie decisă într-o nenorocită de casă scorojită”. O cuprinse un sentiment de furie. Era genul de mobilizare de care avea nevoie pentru a-și alunga teama ce îi punea stăpânire pe tot corpul și îi putea paraliza picioarele. Își aranjă mai bine pe cap șalul pe care i-l dăduse soția lui Irro. Încercă să ascundă sub el orice fir de păr blond. Și îl urmă pe Omar cu dreptul. O superstiție.

Înalt, extrem de slab. Îi puteai vedea oasele prin cămașa albă, scumpă, cu mâneci lungi, puțin suflecate. Prin contrast, pielea părea de un negru tuciuriu. Parcă și mâinile erau nefiresc de lungi. Stătea pe un scaun, ronțăind niște semințe lunguiețe. Lângă el pe masă, un cuțit cu mâner de piele, cu o lamă zimțată, o combinație de baionetă militară și macetă. Ridică privirea când Omar și Sofia intrară. Fără să se oprească din ronțăitul semințelor, fără să renunțe la scaun, fără să schițeze vreun gest, fără să scoată vreun cuvânt. O privi pe Sofia și zâmbi la vederea turbanului de pe cap.

— Sunteți o femeie blondă frumoasă. Ce căutați în acest capăt de lume? Țara dumneavoastră duce lipsă de bărbați?

— E vreo diferență?

— Da. Nu pot să vă dezbrac ca să văd ce arme aveți la dumneavoastră. Mă împiedică religia.

— Nu am venit aici ca să folosesc arme.

— Vă interesează *Titan.*

— Și asta.

— Dacă este plătită răscumpărarea, nimeni nu pățește nimic.

— Și dacă nu?

— Vedem atunci. Grecii au mai plătit.

„Să nu ai încredere în greci nici când fac daruri” și-a amintit, brusc, Sofia. Dar nu era vorba de daruri. Ei erau cei care puteau negocia. Ei erau proprietarii, chiar dacă vasul naviga sub pavilion Saint Vincent și Grenadine.

— Doar răscumpărarea? Contează proprietarul?

Titan aparținea armatorului Albamar Shipping. Oare era prima oară când se negocia cu el?

— Nesemnificativ. Altceva? În afară de *Titan*?

— Rute sigure.

Sofia știa că zilnic, prin așa-numitul «culoar de siguranță» din Golful Aden, treceau 70 de nave

comerciale. Forțele navale NATO și UE asigurau supravegherea și escorta acestora, la nevoie. Dar asta nu însemna că acel culoar chiar era unul sigur.

— Nu există.

— Sunt și nave comerciale neatacate.

— Depinde.

— De?

— Nu știu.

— Adică?

— Puteți să-i spuneți noroc.

— Atât?

— Suficient.

Omar o prinse de mână, în semn că trebuie să se oprească.

— Cum ajung la Hassan Dahir Agqura?

— Vă așteaptă.

Bărbatul din fața ei ocolise răspunsul la o întrebare esențială. Dacă este vorba doar de răscumpărare sau mai este și altceva în joc.

— Doar răscumpărare?

— Hassan Dahir Agqura vă așteaptă.

Bărbatul îi întinse o hârtie mototolită lui Omar.

„Așadar, plata răscumpărării pentru *Titan* nu garanta eliberarea oamenilor. Cei 3 români, 17 filipinezi, 3 greci și un ucrainean nu contau, de fapt. Apoi nu existau rute sigure. Ce era dincolo de răscumpărare? Și pe ce bază erau atacate navele?”

Nu știa cu cine a stat de vorbă. Constatase că bărbatul, în ciuda faptului că nu se oprise din spart semințe, vorbea corect engleză, cu un ușor accent britanic. I se adresase politicos și nu o percheziționase. Asta clar, nu pentru că ar fi avut încredere în ea, ci pentru că avea încredere în cel care a adus-o. Omar. Sau poate că în cel care a trimis-o. Irro. Ce legături duceau de la Hargeisa din Somaliland, la Bosaso în Puntland? Și ce știa despre toate acestea guvernul firav și fantomatic din Mogadiscio?

Au ieșit. Tăcerea lui Omar nu o ajuta prea mult. O enerva. Își dădea seama că omul de lângă ea știa mai mult decât îi va spune ei, vreodată. Tăcerea era cea mai bună metodă de protecție pentru el. „Ce nu știi, nu îți face rău” gândi Sofia. Omar nu vroia să arate că știe. Omar nu trebuia să îi arate că știe.

— Toate întâlnirile se poartă în Bosaso pe întuneric?

— Bosaso nu este un oraș în care să-ți dorești să te fi văzut cineva în compania vreunui european. Acum vreo cinci luni, prin noiembrie 2008, doi jurnaliști europeni, un spaniol și un britanic, au fost răpiți împreună cu prietenii lor, doi jurnaliști somalezi. Aveau călăuză și gărzi de corp. Nu a contat. Nu le-a fost ușor. Cel mai greu le este, și acum, jurnaliștilor somalezi. Au fost toți patru eliberați. Dar, după cum vedeți, nu e aducătoare de noroc compania unui european.

— Și totuși, aici vin turiști. Europeni sunt peste tot.

— Nimeni nu vine aici de dragul de a vedea Somalia, Puntland sau Somaliland. Nimeni.

— Și peste tot se vorbește bine engleză.

— Și italiană. Și franceză. Asta nu înseamnă că am învățat limbi străine pentru atragerea turiștilor.

— Ține tot de supraviețuire?

— Este parte din ea. Aici se fac multe în numele supraviețuirii. Se ucide. Se moare. În octombrie 2008, un somalez devenit cetățean american a fost primul care a comis un atentat sinucigaș în țara asta.

Sofia își aminti că nu trecuse mult timp de când un responsabil al FBI afirmase în fața Senatului că problema recrutării tinerilor americano-somalezi pentru comiterea unor activități teroriste în Somalia reprezenta una dintre marile îngrijorări ale biroului. Iar în America trăiau peste 200 de mii de somalezi… Se întreba de ce Omar, un adept al tăcerii, îi dădea aceste detalii și care erau legăturile lui cu sechestrarea navelor în Golful Aden. Exista, oare, vreo legătură? Ar fi vrut să știe ce meserie are… Sau ce vârstă… dacă are o familie…

— Omar, vrei să-mi spui că în Puntland există legături cu Al-Qaeda?

Nu a primit răspuns. Uneori, tăcerea e suficientă.

Omar opri mașina în fața unei case văruite în roșu cărămiziu. De data asta terminată! Cu acoperiș în pantă, acoperit cu țiglă, două etaje, o terasă și lipsea grămada de bolovani de la ușă. La una dintre ferestre era agățată o antenă parabolică de satelit. Pământul de pe strada care trecea prin fața ușii era mult mai bătătorit. Doi bărbați stăteau la poartă. Erau înarmați cu puști mitralieră. Tradiționalele AKM-uri, ținute ușor neglijent pe umăr. Omar le spuse ceva, iar Sofia nu înțelese aproape nimic. Cunoștințele ei de arabă nu erau suficiente. Se aștepta să fie percheziționată, dar nici de data asta nu se întâmplă.

Avea în continuare arma acolo unde o pusese de prima dată, lângă bani.

— Aveți ceva pentru mine.

Abordarea directă și vocea puternică o făcură să se încrunte, instinctiv. „Cum dracului, aici toți sunt școliți la Oxford?” Întrebarea retorică din mintea ei i se părea firească, cu atât mai mult cu cât accentul britanic al somalezului din fața ei era impecabil – nu era prima oară când i se întâmpla să constate asta și, în plus, avea sentimentul că engleza ei lăsa de dorit în comparație cu cea a interlocutorului.

— Depinde de ce aveți dumneavoastră pentru mine, răspunse Sofia, pe tonul cel mai acru pe care îl putea aborda pentru a da impresia că nu are nimic de pierdut.

— Eu nu am timp. Asta e sigur. Ar fi trebuit să fiu la ora asta în Garowe, acolo unde președintele ia măsuri pentru procesul de reconciliere cu Djibouti.

Sofia procesă rapid informația. Garowe era capitala Puntland-ului, acolo se afla toată administrația. Dar procesul de reconciliere cu Djibouti fusese anunțat încă din ianuarie. „Ciudat! Puntland nu se învecinează cu Djibouti! Doar Somaliland… Oare se pregătește un nou război? Va trebui să aflu ce se întâmplă în Djibouti și cu ce cărți joacă Agqura!” își notă ea în minte.

— Cum au trecut mai bine de două luni de la anunțarea declanșării reconcilierii și cum vă aflați aici, în Bosaso, înseamnă că ceea ce am este important pentru dumneavoastră, domnule Hassan Dahir Agqura. Ceea ce înseamnă că vă puteți pierde timpul cu mine.

Omul din fața ei izbucni în râs, lăsând să i se vadă o dantură perfectă, de un alb imaculat, ce părea și mai albă în contrast cu pielea închisă la culoare. Un râs cavernos, de fumător de havane, un râs sinistru și rece. Spre deosebire de bărbatul care ronțăia semințe sau de Irro, cel care stătea acum în fața ei i se părea cam libidinos. Poate din cauza burții și a transpirației care îi curgea pe frunte.

— Toate femeile din țara dumneavoastră sunt așa de aprige și hotărâte?

Sofia nu răspunse, dar ridică o sprânceană.

— Nava pe care o căutați e în Eyl. Cei de pe *Titan* depind de momentul în care va fi plătită recompensa. Banii, stimată doamnă! Banii mișcă acest colț de lume. Și nu numai. Banii ne ajută să trăim. O parte din ei se întorc înapoi, la dumneavoastră.

— Sub formă de…?

— O formă de plată a diverselor interese. Credeți că ar fi bine dacă marinarii de pe navele comerciale ar fi, de exemplu, înarmați?

Sofia își aminti de întreaga dezbatere declanșată de sechestrarea navelor în Golful Aden. Unii politicieni europeni și americani pledează pentru înarmarea marinarilor și posibilitatea ca aceștia să aibă dreptul să riposteze prin foc atunci când sunt atacați de pirați. Alții susțin că dotarea cu armament a echipajelor de pe navele comerciale ar face să crească „nivelul violenței" răpitorilor în timpul atacurilor.

— Așadar, stimată doamnă, acum aștept ceea ce mi se cuvine, înainte de a îmi ocupa timpul, mai departe, cu dumneavoastră.

— Și încărcătura? Sofia nu dorea să cedeze atât de ușor fără să afle măcar o bucățică din ce o interesa. Știa că riscă, era singura femeie din încăpere, avea în jurul ei cinci bărbați și nu putea să garanteze că Omar îi va sări în ajutor în vreun fel sau altul.

— Singurul motiv pentru care acum mai stăm de vorbă este Irro și Jean-Baptiste Mattei. Așa că nu întindeți coarda, stimată doamnă. Pachetul pe care trebuie să mi-l dați îl pot obține și prin forță. Dar mă împiedică cuvântul dat față de doi oameni care m-au ajutat cândva și care, nu știu de ce și nici nu mă interesează, m-au rugat să vă ajut. Așadar, pachetul. Pe urmă discutăm mai departe.

Hassan Dahir Agqura vorbea, timp în care unul dintre bărbații din încăpere făcu doi pași lângă Omar. Un altul veni lângă ea, având în mână un cuțit lung, cu lama despicată la vârf.

„Ce legătură are Jean-Baptiste Mattei? Ce este el?" Nu avea timp să se gândească acum la asta.

Făcu o mișcare ca să scoată pachetul, dar gestul prea brusc îl determină pe unul dintre somalezi să o prindă de mână și să o arunce, fără mult efort, peste masă, cu fața în jos. Strânsoarea mâinii îi provocă o durere cumplită, pe care o simți până în claviculă. Somalezul o imobiliză, în timp ce cu cealaltă mână îi depărtă picioarele. Îi rupse primul nasture de la pantaloni, timp în care îi auzea respirația gâfâită și mirosind a mortăciune chiar în ceafă. Strânse ochii și își mușcă buzele, gândindu-se că, în situația de față, un viol ar fi cea mai mică problemă. Era clar că Omar nu putea să facă nimic. Mâna grețoasă a

somalezului începea să tragă de al doilea nasture al pantalonilor. Îi simțea duhoarea și transpirația împuțită pe hainele ei. În gură avea gustul dulceag al sângelui. Strânse pumnul, până când unghiile îi intrară în carne. Timpul se oprise…

Hassan Dahir Agqura făcu un gest în aer și somalezul se opri. O ridică de pe masă și, fără să-i dea drumul mâinii imobilizate, deschise borseta Sofiei. „Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi găsit pistolul?" Îl mutase, însă, în buzunarul genții. Somalezul scoase banii și îi aruncă pe masă. Apoi îi dădu drumul la mână, făcând-o să se chircească de durere. Nu trecuse mai mult de un minut.

Pachetul rămase acolo unde l-a pus, fără ca cineva să îl deschidă și să vadă cât era înăuntru.

În timp ce Sofia își freca mâna lovită, Hassan Dahir Agqura continuă discuția, ca și cum nimic nu se întâmplase. Omar se uita la ea, imobil, impasibil, fără a putea să o ajute.

— Da, și încărcătura contează. Recompensa crește în funcție de cât de mult dorește proprietarul să recupereze și echipajul și încărcătura. Uneori, recompensele acoperă doar echipajul.

Era normal să se întâmple așa. Sofia își aminti de cazul *Faina.* Cu doar jumătate de an în urmă pirații dăduseră lovitura secolului. Puseseră mâna pe *Faina*, cargobot ucrainean ce transporta armament în valoare de zeci de milioane de dolari: de la lansatoare de rachete și până la tancuri. Era vorba de 40 de tancuri sovietice T-72. Încărcătura era destinată autorităților kenyene. Sau așa părea din acte… Somalezii reușiseră să captureze nava cu echipajul său de 35 de membri, când aceasta se pregătea să părăsească apele internaționale, în Golful Aden, cu direcția Kenya. Pirații au cerut atunci o recompensă de 35 de milioane de dolari. Nimănui nu-i convenea ca armamentul de pe *Faina* să rămână în mâna piraților și să ajungă pe piața neagră. Chiar și rușii au trimis atunci, în Golf, o fregată, îngrijorați fiind de situația de pe cargobotul ucrainean. Justificaseră manevra prin faptul că aveau în echipaj trei cetățeni ruși. Vasul a fost până la urmă eliberat. Cu armament și echipaj la bord. Semn că recompensa fusese plătită. S-a spus atunci că recompensa a ajuns, în urma negocierilor, la 3,2 milioane de dolari. În realitate, niciodată nu se știe suma, cu atât mai mult cu

cât statele occidentale refuză să recunoască că plătesc recompense.

— Rutele sigure? repetă Sofia întrebarea pusă și bărbatului cu semințe.

— Nimic nu e sigur, îi răspunse sec Hassan Dahir Agqura. Nimic. Nici măcar viața…

Bărbatul din fața ei zâmbi. Ca și cum nimic din ceea ce îi spusese până atunci nu putea fi luat ca o certitudine.

Hassan Dahir Agqura se ridică de pe scaun.

— A fost o plăcere.

Sofia înțelese că nu mai putea obține nimic. *Titan* era în Eyl. Echipajul nu era eliberat până când pirații nu primeau banii ceruți. Cu ei erau plătiți inclusiv politicieni cu influență în luarea unor decizii la nivel internațional. Rute sigure nu existau. Atunci de ce nu sunt atacate toate navele comerciale? De ce nu sunt atacate nave britanice? Și cum sunt alese cele care cad în mâinile somalezilor? Cine hotărăște ce nave vor fi atacate?

Hassan Dahir Agqura ieși din cameră înainte ca ea să mai poată spune ceva. Omar o trase de mânecă. Era a doua oară când o atenționa în felul ăsta.

— Trebuie să plecăm.

Se întoarseră la mașină când soarele răsărea. Totul avea o culoare nefiresc de frumoasă. Fusese brutalizată, trecuse la un pas de un viol în grup și pentru ce? Își frecă din nou mâna rănită, ascunse o șuviță de păr blond care alunecase de sub turban și înghiți o gură de aer. Era răcoare… și era liniște.

Acum o aștepta drumul înapoi, spre Hargeisa. Pentru a fi în siguranță ar fi trebuit să decoleze cât mai repede. Avionul ușor nu le oferea protecție, dar putea trece neobservat zburând la înălțime mică. Iar riscuri… Avea un sentiment de nepăsare. Nu o mai interesa ce se întâmpla.

Drumul până la Hargeisa a fost, însă, fără probleme. Omar păstra tăcerea obișnuită. Nu îi spusese nici o vorbă după ce plecară din casa lui Hassan Dahir Agqura. Ea nu mai avea vlagă pentru a-l întreba ceva. Se simțea neputincioasă. Nu reușise să afle mai nimic. Și ceea ce aflase nu știa cum putea fi folosit în favoarea românilor de pe *Titan.* Sau să folosească celor care vor mai trece prin Golful Aden. Drumul până la Bosaso i se părea oarecum inutil. Și ce rol jucase aici Jean-Baptiste Mattei? Aici și în viața ei? Aterizară la Hargeisa și își luă rămas-

bun de la Omar printr-o strângere de mână. O strângere ușoară, pentru că Omar văzu vânătaia puternică rămasă în urma strânsorii somalezului.

— Îmi pare rău. Nu toți au învățat engleza la Oxford.

Tresări. „Bărbatul ăsta mi-a citit gândurile?”

— Asta e. Riscul meseriei. Mulțumesc, Omar.

O aștepta mașina ministrului. El nu era acolo, parcă simțindu-se vinovat. Doar un șofer cu un carton pe care era numele ei, scris cu litere latine. *Sofia Mtei.* Lipsea un *a*. Repezeală sau necunoaștere. Zâmbi amar. Limuzina o duse spre terminalul internațional. Renunță la turbanul făcut din șalul soției lui Irro, dar nu îl aruncă, ci îl îndesă în geanta de mână. Se urcă în avionul spre Londra, de unde mai apoi îl lua pe cel pentru București. Mergea ca un robot. Se gândea la tot ce i se întâmplase, încerca să pună informațiile cap la cap. Și printre toate, plutea imaginea lui Stelian Munteanu. Care apărea periodic.

Capitolul 9

E cam cald și totuși cerul e plin de nori. Poate va ploua… Mașina Q nu a stat la umbră și înăuntru e un aer stătut. Întâlnirea e la ora 18, dar am plecat mai devreme, criză-necriză n-am cum să știu cum va fi traficul prin centrul Bucureștiului. Deschid geamurile și pornesc la maximum aerul condiționat. Dau muzica mai tare… Smokie! Hotel California! Nu prea se potrivește…

Pornesc. A fost greu. I-am trimis vreo opt sau zece emailuri. Câte două-trei pe zi. Apoi m-am oprit. Riscam să dau în penibil. Am zis: asta e, nu vrea, nu vrea! Cu forța nu se poate! Apoi mi-a răspuns destul de sec și oficial. Tot pe email.

Îmi pare rău. Am fost plecată din țară. O delegație de urgență. O conferință. Scuză-mă, te rog. Cu mare plăcere ne întâlnim. Propun tot la „Pearl Harbour", alege tu ziua și ora. Dacă se poate după 18, atunci scap de la serviciu… Cu prietenie, Sofia.

PS Numărul meu de telefon este 0973.246.579. Sună-mă.

Am sunat. Mi-a răspuns după trei apeluri, s-a scuzat din nou și am stabilit să ne vedem azi. Cred că am o ușoară nervozitate. Să fie emoție. M-am întâlnit cu atâtea doamne și n-am avut nimic, de ce acum? De ce oare îmi doresc atât de mult să mă văd cu ea? Curiozitate, mister…? Hm, Steliane, ar trebui să te hotărăști ce naiba vrei de la viața asta!…

Găsesc un loc de parcare lângă Biserica Amzei. Noroc chior. Intru în restaurant și aleg o masă chiar în colț. Am ajuns mai devreme. E răcoare și comand o bere. Un Ursus negru la halbă. Cum am băut și prima dată, când am cunoscut-o. Și aștept cu ochii pe ușă…

„Cum dracului reușesc să găsesc un bărbat exact atunci când nu e cazul?"

Sofia se îndrepta spre „Pearl Harbour" cu pași mari. Stelian Munteanu o invitase, brusc și fără să piardă vremea cu finețuri, la o „cină, cafea și bere" la același restaurant în care se întâlniseră și prima oară. Acceptase fără să ezite. După ce o dimineață întreagă a stat să se gândească cu ce să se îmbrace, într-un final, vremea urâtă

de afară alesese în locul ei. Pantalonii negri, o cămașă albă, perlele la gât, o jachetă neagră pe deasupra și pălăria pe cap. Își acoperise rana de la mână cu un bandaj. Dacă e ceva o să spună că s-a lovit…

„Parcă-s văduva neagră ieșită la omorât bărbați…”. Dar se simțea bine cum era îmbrăcată. Nu i se ghiceau emoțiile. Nu de alta, dar le avea. Ceva o rodea în stomac la gândul că se întâlnește cu Stelian.

Renunțase la mașină și preferase să vină cu metroul. Ar fi găsit greu un loc de parcare pe lângă Piața Amzei. Intră în restaurant mijindu-și ochii în spatele ochelarilor. A ajuns cu zece minute înainte de ora stabilită. Căută din priviri o masă retrasă la care să se așeze. Stelian Munteanu găsise, însă, una.

„Ahaaaa! Știe să atingă coarda sensibilă din prima! Nu a întârziat, ba chiar a ajuns mai devreme!”

Evident că știa toate trucurile pentru cucerit dame. Dar în seara asta Stelian își dorea doar să facă o conversație cu o femeie ce i se păruse interesantă. S-a ridicat de la masă și i-a sărutat mâna, uitându-se admirativ la pălăria purtată de Sofia.

— Sărut-mâna, doamnă… Rar mai vezi pe cineva purtând pălării prin București…

— Bună seara. Sper că nu am întârziat.

— Nicidecum. Am ajuns eu mai devreme.

Sofia s-a așezat în fața lui Stelian. Simțea cum inima îi bubuie în gât. Iar stomacul i se strângea, ca și cum cineva îl prinsese într-o menghină. Continua să zâmbească, încercând să nu se uite în ochii verzi ai lui Stelian.

„Zoe! Fii bărbată! Nu te lăsa cucerită de ochii ăștia… Nu uita că pleci…”

— Vrei să bei ceva înainte de masă? Eu mi-am luat o bere în timp ce te așteptam. Nu e prea elegant, dar îmi era poftă…

— Da. Vreau o apă plată și o cafea.

— Cafea înainte de masă, doamnă?

— Cafea oricând! Aștept să se inventeze perfuzia cu cafea. Beau cam doi litri pe zi…

— Nu e bine, doamnă! Face rău la inimă! Și la tensiune!

„Aoleu, ce bărbat e ăsta care nu bea cafea? Molâu…”

— Tu nu bei cafea?

— Destul de rar. Cu o linguriță de miere. Pansament pentru stomac.

„Să nu-mi spui că e adeptul naturistelor, că mămpușc!”

— Cafea cu miere? Păi nu-i păcat? Cafeaua e bună neîndulcită, ca să-i simți gustul…

— Da, doamnă, dar o linguriță de miere pe zi face minuni. Dacă nu în cafea, măcar dimineața pe stomacul gol.

„Ce dracu’ caut la masa asta?” s-a întrebat Sofia. Abia atunci a prins curaj și s-a uitat în ochii lui Stelian. I-a admirat îndelung ridurile din colțul ochiului drept. O atrăgeau, într-un mod inexplicabil. Constată că bărbatul din fața ei avea barba îngrijită, frumos tăiată, cu câteva fire de păr alb… Nu îi plăceau bărbații cu barbă. O enervau pentru că nu le vedea trăsăturile și i se părea că doar dacă ai ceva de ascuns îți lași fața acoperită cu păr. Dar la Stelian nu o deranja. Dimpotrivă. Probabil că ochii erau suficienți…

— Aș mânca o salată bulgărească…

— Atunci eu am să iau una grecească, spuse Stelian. Nu vrei să încercăm și o salată de vinete? E preferata mea și am văzut că au. Așa, ca antreu.

— Da, e o idee bună, și mie îmi place…

Au trecut de la mâncare la povești despre viață, pasiuni comune, precum cititul și scrisul, istorisiri banale. Au ajuns la desert și la confidențe despre iubiri arzătoare, mai mult sau mai puțin pasionale.

Divorț la el, despărțire la ea, încercarea lui de sinucidere, tristețile ei nenumărate, dorință de fugă și la unul și la celălalt, undeva la capătul lumii, dacă ar fi posibil…

O privesc în ochi atent și fix. În interiorul restaurantului lumina este destul de scăzută și mi-e greu să le văd adevărata culoare. Cu atât mai puțin expresia… Povestim prostii și ne studiem. Parcă suntem la negocieri…

— Aș fugi departe. Cred că la Cape Town… Acolo unde diferența între temperatura medie a iernii și cea a verii este de vreo zece grade. De la 18 la 28… Nu ca la noi, de la –20 la +40… Nu-mi place iarna…

Ea zâmbește.

— Nici mie. Mai ales în București.

Mă privește în ochi. Cred că zâmbesc și eu. Un fel de vrajă ne separă de sala restaurantului, de oraș, de lumea din jur…

— Mă gândisem să accept un job în Africa de Sud. Să pun pe picioare o editură. Mare provocare. Dar e departe și Lulu, fiica-mea… ar fi greu. Deși am văzut târgul lor de carte și e teribil pentru că…

Evident, Stelian vorbi aproape fără să respire despre lansări de carte, orgoliile autorilor și problemele financiare prin care trecea. Și cum să nu discute și despre criză? Imposibil! Normal, politicienii erau de vină. Și mentalitatea românului, și democrația mult prea fragedă și fragilă și…

„Cum de am ajuns aici? Cum de ne spunem aceste lucruri? Cât e ceasul?" Sofia constată după o apă, o cafea, o salată mâncată meticulos, o cremă de zahăr ars și încă o cafea că trecuseră trei ore. Restaurantul era aproape gol. Își puseseră viața pe tavă unul în fața celuilalt, ca și cum așa ar fi fost normal, deși nu era firesc să se întâmple asta chiar de la prima întâlnire.

„Prea multe femei în viața ăstuia. Am în față un Don Juan și eu stau la masă cu el și nu mai îmi vine să plec. Și a mai vrut să se și sinucidă! E un boem…". Sofia puse brusc capăt conversației.

— Ar trebui să plec. Mâine mă așteaptă o zi grea la muncă…

— Te conduc acasă sau ești cu mașina?

— Nu sunt cu mașina, dar nu vreau să te încurc…

— Nu mă încurci, doamnă, se poate? Că doar nu te duc în spate!

Mașina Q nu era chiar la doi pași. Găsisem un loc destul de departe. Era noapte și un vânt rece trecea printre oameni. Aș fi vrut să o iau de mână…

— Pot să-ți duc sacoșele? Sunt grele…

— Nu, mă descurc.

— Insist.

— Biiine, se alintă ea.

Apoi, pentru o clipă, urmară doar tăcerea și zgomotele străzii – muzică proastă, știri la radio, claxoane și fluierături, o ceartă… Merge alături de mine și brusc observ că tremură.

— Ți-e frig!

— Nu… Un pic.

Scot haina și o așez pe umerii ei, încolăcindu-i cu mâna dreaptă.

— Mai e puțin până la mașină. Și pornesc imediat căldura.

În timp ce vuietul ventilatorului încearcă să încălzească interiorul mașinii Q, o privesc în ochi. Și ea la fel. Mă simt ca într-un film cu adolescenți. Capetele se apropie, buzele se apropie și în mod evident ar trebui să ne sărutăm…

Am o dilemă? Am o reținere? Aștept ceva?…

Capitolul 10

De data asta toate neoanele funcționau perfect în *war-room.* Desigur, dacă nu ar fi funcționat, colonelul Dumitrescu s-ar fi enervat. Cum însă toate mergeau ca unse – și luminile, și monitoarele, și legătura cu satelitul – nu a mai contat. Colonelul nu obișnuia să aibă vorbe bune atunci când totul era în ordine.

Sofia s-a așezat la locul obișnuit, stresată din cauza ședinței care urma. Era nemulțumită de cum ieșise din ultima misiune. Nu rezolvase nimic. Pierduse timp și bani pentru niște informații pe care le-ar fi putut afla, poate, mai simplu. Dintr-un singur motiv i se părea că meritase efortul: luase pulsul regiunii.

Știa acum că oamenii de acolo sunt dispuși să facă orice. Și că un plan logic de rezolvare a situației s-ar putea să nu poată fi pus în practică. Tocmai pentru că acolo nimic nu funcționează după logica europeană. Nu există logică în acțiunile, gândirea și viața dintr-o regiune măcinată de război și conflicte de atâta timp. Deși i se spusese că doar banii contează în Somalia, acum nu mai era atât de sigură.

Păstra tot timpul în buzunar bricheta Dupont dată de M.P. O scotea de fiecare dată când trebuia să își adune gândurile. Nu înțelegea de ce i-a dat-o, dar era convinsă că va primi un răspuns la această întrebare la un anumit moment. Acum simțea nevoia să o plimbe printre degete, lovind-o încet de masă.

— De când se fumează aici?

Vocea colonelului o făcu pe Sofia să ridice privirea de la brichetă.

— A, îmi cer scuze… Nu se fumează. Mă ajută să îmi pun ordine în gânduri.

— Parcă nu fumai!

— Nu, nu fumez. Am primit-o cadou.

— O brichetă atât de scumpă pentru cineva care nu fumează… Cam ciudat. În fine, să lăsăm. Suntem toți?

De fapt, la această întrebare colonelul nu aștepta un răspuns. Știa că sunt toți, acolo, pregătiți să afle *the next step* într-o misiune ce nu se anunța deloc ușoară. Aveau pe masă dosarele albastre.

— Djibouti. Și încă o navă cu români, capturată.

Victor Simionescu scoase un pufăit pe nas, ca și cum lucrurile prezentate nu erau o necunoscută pentru el.

„Ah, eram sigură! Djibouti e locul. Și futu-i, alți români… Și dobitocul ăsta pufnește, convins că o să-l trimită pe el… Că eu am dat-o-n bară…” Sofia începea să se enerveze, dar își propusese să afișeze un calm desăvârșit, tocmai pentru că se simțea cu musca pe căciulă.

— Ne vom coordona acolo cu cei de la NATO și UE. Sunt așteptați toți, inclusiv noi. Coordonatorul este locotenent-comandorul Jason Donovan. American, bineînțeles…

„Bineînțeles… Măcar să fie un burtos inteligent, care să știe ce să ceară… Dar ăștia sunt așa de bine documentați și de puși la punct cu informațiile încât e imposibil să nu știe ce să ceară…”, gândi Sofia, urmărindu-l pe colonelul Dumitrescu cum se plimba prin fața hărții cu Djibouti.

— Cei de la NC3A[8] ne-au cerut un analist. Ni s-a cerut și un operativ. Nu avem fonduri. Suntem în perioadă de criză. Drept urmare, o să pleci tu, Sofia. Vei fi secondată de aici, de Alexandru.

Sofiei nu-i venea să creadă că încă o mai lăsau să se ocupe de caz, în timp ce Victor își scrâșni dinții, simțindu-se nedreptățit pentru că era, din nou, dat la o parte. „Fufa asta! Cum dracului trimit ăștia o muiere la un caz atât de complex? Nu mai suport! Îmi dau demisia!”. Numai că Victor nu avea curajul să spună cu voce tare ceea ce gândea. Motiv pentru care și-a proptit bărbia în piept, tăcut, sperând că o să iasă soarele și pe strada lui.

— Alexandru, vei fi în tură cu Victor. Unul ziua, celălalt noaptea. Vreau atenție maximă. Nici la budă nu vă duceți! `Nțeles?

— Bineînțeles, nici nu se pune problema, șefu’, aici suntem.

Așadar, începea soarele să răsară și pe strada lui Victor…

„Vai mama mea! Mă las pe mâna ăstuia?…” Sofia era, însă, hotărâtă ca de data asta să reușească. Trebuia să le arate aliaților că informațiile deținute erau importante și că se lucrează cu profesionalism. „Ah, ce bla bla-uri îmi trec prin minte? Am început să am limbaj de lemn în gând…”

— Aveți în dosar date despre noua navă capturată. Este italiană. Ei negociază. Deocamdată nu ne-au cerut ajutorul. Doar ne informează. Sunt cinci români. Erau 16 membri în echipaj. Ăia de la Externe păstrează legătura cu italienii. Familiile au fost anunțate. Presa a dat știrea, după cum ați văzut. Asta a fost tot. Ce trebuie să cunoașteți se află în dosar. Plecarea este în două zile. Sofia Matei, la mine în birou!

„Na că acu' e acu'!" Sofiei nu-i plăceau niciodată întâlnirile cu Dumitrescu așa, între patru ochi. Se aștepta mereu la o săpuneală, indiferent de cât de bine mergeau lucrurile. Iar când nu ieșeau, săpuneala se transforma într-o adevărată rupere de nori. „Dar, când e ordin… cu plăcere…".

Colonelul Dumitrescu închise ușa de sticlă a biroului, dincolo de care nu se mai auzea nimic.

— Știu că ai trecut prin momente dificile în Somalia. Vreau, însă, să mergi mai departe pe caz. Problemele sunt extrem de sensibile și am nevoie de oameni care să poată analiza situația din toate punctele de vedere, nu numai matematic. Raportul tău a fost extrem de folositor. Desigur, aș fi avut nevoie de mai multe informații concrete, dar analiza de la fața locului ne-a ajutat foarte mult. Acolo unde ai intrat tu, ca femeie, nu a putut intra niciun bărbat. Am încredere că o să faci față. Atât am vrut să-ți spun.

„Uau… e bolnav! O fi pe moarte?…" Sofia a preferat, însă, doar să mulțumească. În fond, nu trebuia să se arate foarte vinovată de ceea ce se întâmplase în Somalia, dacă lumea credea că totuși nu fusese un eșec.

— Care este mandatul meu în Djibouti?

— Trebuie să susținem linia aliaților și a UE. Se va discuta despre necesitatea de a extinde până în Seychelles zona de intervenție a operațiunii Atalanta. E ideea francezilor și nemților.

— Da, și susținută de spanioli.

— Exact. De fapt, teoretic, în ultimele zile toate statele UE au transmis semnale că sunt de acord că Atalanta trebuie extinsă spre Seychelles. Realitatea e că NATO vrea să vadă cum se coordonează practic cu ei.

— Am înțeles. Și susținem prelungirea operațiunii dincolo de finalul lui decembrie?

— Da. Dar vedem, în funcție de deciziile politice ulterioare.

— În regulă.

— Există, însă, un raport care afirmă că unele dintre atacuri sunt coordonate din Londra, Dubai și Yemen. Vreau să afli mai multe amănunte. De fapt, mă interesează filiera Londra. Am primit informații că *Titan* a fost atacat în urma unor ponturi oferite de informatori din Londra. Vreau să știu traseul. Și capul! Se pare că lucrează în cadrul industriei maritime. Așa au oferit piraților toate informațiile necesare pentru capturarea navei. Colegii noștri turci ne-au transmis că dețin date care demonstrează că informatorii piraților sunt infiltrați și la nivelul autorităților care gestionează canalul Suez. Așa se explică cum de atacatorii pot urmări nestingheriți mișcările vaselor. Vreau verificarea acestor informații din toate sursele posibile. Nu vreau să ne punem pe careva în cap doar așa, pe baza unor rapoarte pe care nici nu le avem.

— Conform datelor pe care vi le-am trimis ieri, în raport, autoritățile somaleze vor să ceară ajutorul europenilor pentru formarea unei paze de coastă. E vorba, în primul rând, de ajutor financiar.

— Evident, iar se pune problema banilor și a armamentului. Am citit, Sofia. Deocamdată să vedem ce vor să facă ai noștri. Când interesele economice se îmbârligă cu alea politice, uite ce iese, o mare mizerie în care suntem toți.

— Și ce hram poartă Donovan?

— A colaborat la eliberarea căpitanului Phillips, cel de pe *Maersk Alabama,* ținut ostatic de pirați.

— Operațiunea în care au fost omorâți trei somalezi… Și Donovan a fost pe *Bainbridge*?

— Nu! El a fost omul de legătură de la sol. Ăștia zic că e un om cu două fețe. În spatele figurii de cuceritor se află o viperă nenorocită. Poate îl îmblânzești.

— Și noua navă capturată?

— Acolo e urât. Se cheamă *Buccaneer.* E remorcher. A fost sechestrat în nordul coastelor somaleze.

— Și americanii? Nu erau în zonă?

— Ba da, dar nava a fost luată cu asalt când americanii urmăreau barca de salvare pe care se afla Phillips, ostatic. Sper ca italienii să își dea toată osteneala. Viața alor noștri e în mâinile lor. Mă bazez pe faptul că în echipaj erau și zece italieni. Deocamdată ei ne-au anunțat că exclud orice fel de atac armat asupra

somalezilor ca să elibereze remorcherul. În plus, Puntland a fost zona italienilor. Poate că mai au contacte păstrate…

— Nu putem apela la ajutorul americanilor și francezilor? Mă gândesc că intervențiile-blitz de acum câteva zile au dat roade.

— Nu, deocamdată e prea devreme să ne aruncăm cu o astfel de cerere. Dar au dat roade că l-au scăpat pe Phillips. Dar somalezii au amenințat că nu vor mai avea milă data viitoare, când le va cădea în mână vreun american. Nu cred că asta se vrea.

— Noi știm, însă, unde e *Buccaneer* acum?

— Tot în Puntland, Sofia. Dar la nord, în Las Qorey.

— Ăsta e un nenorocit de sat de pescari! Nu s-a înregistrat până acum piraterie în zonă.

— Și-au întărit măsurile de securitate după atacurile americanilor. Vom vedea ce este de făcut.

— Bun. Oricum, acum îmi este mult mai clar.

— Mulțumesc, Sofia! Și ai grijă de tine.

Sofia nu a apucat, însă, să iasă din birou. Telefonul lui Dumitrescu sună de câteva ori. Era scurtul. Colonelul i-a făcut semn să rămână.

— Da? Am înțeles, să trăiți! Mulțumesc! Transmit! Doamne-ajută! Sunt bine? Vreunul rănit? Ceva? Atunci e bine. Familiile? În regulă. Trecem la etapa următoare. Mulțumesc. Toate bune!

Discuția telefonică a fost scurtă. Iar poziția de drepți luată de Dumitrescu în timp ce vorbea îi demonstra Sofiei că la celălalt capăt al firului se afla o persoană importantă. Colonelul închise telefonul și zâmbi spre Sofia.

— *Titan* a fost eliberat. Erau de la Externe. Oamenii sunt în siguranță. Slăbiți și stau foarte prost cu psihicul, dar sunt bine. Familiile au fost anunțate. Trebuie să vorbesc la Operativ să-i chemăm. Ne pot da informații importante. Așadar, acum îi mai avem în mâinile piraților pe cei doi de pe *Saldahna* și pe ăștia de pe *Buccaneer*. Sunt șapte…

— Cine va conduce *debriefing*-ul? a întrebat Sofia, dorindu-și să-i vadă pe oamenii pentru care se dusese până în Somalia.

— Tu vei fi la Djibouti.

Știre

Joi, 16 aprilie 2009

Pirații somalezi i-au eliberat pe marinarii de pe nava *Titan*

CNN, AFP, Reuters (fragmente)

Echipajul navei grecești *Titan,* sechestrat acum o lună de către pirații somalezi în Golful Aden, a fost eliberat, în urma negocierilor purtate de firma grecească, proprietară a navei. Starea de sănătate a marinarilor de pe navă – 17 filipinezi, trei greci, trei români și un ucrainean – este bună.

Nava *Titan* a fost capturată în Golful Aden. În timp ce se îndrepta către Coreea de Sud având la bord o încărcătură de fier, potrivit unui oficial din cadrul Ministerului Marinei Comerciale din Grecia.

Acțiunile piraților în largul coastelor somaleze s-au intensificat în ultimii 4-5 ani, pescarii din regiune constatând că aceasta este o ocupație mai profitabilă.

În 2008, pirații au atacat circa 100 de nave și au deturnat alte 40 în largul coastelor somaleze, potrivit Biroului Maritim Internațional.

Potrivit autorităților internaționale maritime, coastele Somaliei sunt cele mai nesigure în ceea ce privește atacurile piraterești, negăsindu-se încă o soluție, la nivel internațional, pentru a nu mai fi pusă în pericol viața marinarilor în zona respectivă. Ostaticii sunt eliberați, în marea majoritate a cazurilor, în urma răscumpărării lor.

Conform declarațiilor autorităților maritime române, în 2008 au fost înregistrate, la nivel mondial, circa 300 de atacuri piraterești, cu 11% mai multe decât în 2007, aproape toate petrecându-se în largul coastelor Somaliei și Nigeriei. În aceste atacuri, 49 de nave au fost răpite, fiind luați ostatici 889 de membri de echipaj. Un număr de 11 marinari au fost omorâți, 21 sunt dați dispăruți, iar 32 au fost răniți. (…)

Capitolul 11

— Stai cam sus… etajul 9… Nu ți-e teamă?

— Singura teamă o am în liftul ăsta. Mi se pare cam șubred și scârțâie din toate încheieturile. Întotdeauna mi-a fost teamă că aș putea rămâne blocat, singur, aici.

— Vouă, bărbaților, vă este teamă de cele mai copilăroase lucruri. Dintr-un lift poți să ieși. Mai grav este când se rupe vreun cablu și cazi cu el…

Stelian zâmbi. Se uită la Sofia. Împărțeau același aer din lift și îi simțea mirosul de parfum mai mult decât oricând. Ar fi vrut să o sărute, dar se stăpâni. Sofia îi observă privirea căzută spre gâtul ei… „De ce naiba mi se face frig? E destul de cald afară…?”

Descuie ușa de la apartament și o pofti înăuntru. Apusul se vedea perfect pe geamul imens, fără perdele, al bucătăriei. De acolo, de sus, Bucureștiul părea chiar frumos… Sofia rămase în dreptul ferestrei fără să se gândească la nimic… Urma să plece iar. Trebuia să-i spună lui Stelian că pleacă. Trebuia să-i spună că s-ar putea ca ea să nu fie femeia de care el să aibă nevoie… „Ce tâmpenie! Ăsta cucerește femei pe bandă rulantă, iar eu vorbesc ca și cum ar fi o relație serioasă…”

Se apropie de ea, pe la spate, și o prinse de mâini, ușor, încercând să nu o sperie. Iar ea nu opuse rezistență, deși mâna rănită în Somalia încă o mai stânjenea. În fond, venise la el acasă… Nu mai era o copilă care să nu știe ce vrea. Știa exact. „Ori eu sunt nesătulă, ori el e convins că m-a cucerit…” Sofia nu apucă să spună ceva. Nici măcar să își continue propriile gânduri. Stelian o săruta deja pe gât. Amestecul de barbă aspră și de buze moi era o combinație pe care pielea ei nu o mai cunoscuse până atunci. Simțea respirația sacadată în ureche. Iar el continua să o sărute, ocolindu-i gura și desfăcându-i încet nasturii de la bluză, apoi de la pantaloni. Iar ea nu putea să facă nimic, nicio mișcare, se lăsa sărutată, dezbrăcată, dorită, rămase doar în desuuri acolo, în bucătărie, iar el continua să îi sărute pielea și să îi frământe carnea, ca și cum asta și-ar fi dorit toată viața.

O împinse ușor spre perete, sprijinind-o de zidul rece. Îi trecea limba umedă peste sâni, în timp ce carnea îi

lua foc. Iar limba lui continua să deseneze cercuri pe pielea ei, din ce în ce mai jos, până ajunse la marginea chiloţilor. Cu o mişcare bruscă, Stelian se ridică şi aruncă pe jos ziarele şi şerveţelele lăsate pe masa din bucătărie. O trase după el şi o aşeză uşor pe blatul din lemn.

Ea dorea să-l sărute, să îl simtă cât mai adânc în ea, i se supuse toată, închizându-şi ochii ca într-o rugă, ca acel moment să nu se mai termine.

Desigur, momentul exploziv nu o împiedică să se gândească ce s-ar putea întâmpla dacă masa din bucătărie, chiar dacă avea picioare de inox, s-ar rupe sub greutatea corpurilor lor. Iar gândul că ar putea să dea cu capul de gresie nu i se părea foarte încântător.

„Dumnezeule, fac dragoste cu un bărbat cunoscut de câteva zile, la el în bucătărie, fără să ştiu cum îi arată patul! Asta e nebunie!!!"

— Vino!

Şi s-a dus după el. Nu a văzut nimic. A simţit doar cearceafurile de bumbac, mirosind frumos, aşteptându-i.

„Ce caut aici? Încă o iubire trecătoare? Încă o dragoste imposibilă, consumată pe ascuns? De ce de fiecare dată ploaia este martora iubirilor mele?"

Şi fiecare geamăt al ei a fost înăbuşit de un sărut al lui. Doar tunetele de afară se auzeau. Niciun gând nu a mai contat. L-a ţinut pe Stelian în braţe fără să vrea să îi dea drumul, pentru a nu-l pierde. Unghiile i-au intrat în carnea lui cu disperare şi dorinţă. Îi luă capul în mâini încercând să-i vadă, prin întunericul din cameră, brăzdat de fulgerele de afară, ochii verzi.

— Te iubesc, Stelian. Nu ştiu cum am reuşit să mă îndrăgostesc de tine, dar te iubesc…

El nu-i răspunse. O sărută de parcă trăiau amândoi ultima noapte pe pământ. De parcă a doua zi ar fi murit şi nu trebuia ratat nimic.

— Nu trebuia să-mi spui asta… Trebuia să mă laşi pe mine să o spun… Să fiu gata să o spun…

— La dracu'! Am uitat că tu eşti un cuceritor… Un alt trecător prin suflete de femei… Crezi că stau să-mi planific când îţi spun că te iubesc? Am simţit-o, am spus-o! Nu am spus-o de multe ori în viaţa mea, Stelian. Fir-ar să fie! Şi e o declaraţie care contează mai mult decât orice altceva… Dar nu-ţi fă griji… Nu o să te deranjez… În câteva zile plec în Djibouti.

Se smulse din brațele lui și se ridică nervoasă… Își reproșa că nu a putut să tacă. Că iar a căzut în capcana relațiilor imposibile… Își șterse cu o mână, în grabă, lacrimile ce începuseră să-i curgă pe obraz. Nu mai suporta să se simtă mereu vinovată…

Stelian îi urmări conturul corpului în lumina ce intra de afară, pe geam… Devenise furios. Dintr-o dată îl cuprinse teama că o va pierde. Și abia o găsise.

— Djibouti? Ce dracului cauți tu acolo? De ce tu? Ăla nu e un loc în care să te duci tu. Ce, încerci să dezlegi tainele geopoliticii în Africa? Și abia acum îmi spui?

— Am de salvat vieți. Avem niște oameni răpiți. Asta-i.

— Tu? Dar ce, ești Maica Tereza? Armata Salvării? Ce este tonul ăsta patetic, ca și cum te pregătești de un sacrificiu?

Nu-i mai răspunse. Ieși din cameră trântind ușa după ea. Își căută repede hainele, îmbrăcându-se în grabă. „Sofia, ești o tâmpită! Iubire îți trebuie ție? Ăsta fute tot ce prinde și tu te faci de rahat!" îl auzi venind după ea. Nu mai așteptă ca Stelian să mai apuce să-i spună ceva. Deschise ușa apartamentului, rugându-se ca liftul să fie la etajul nouă. Ceea ce se întâmplă.

Doar în pantaloni, Stelian alergă după ea pe scări, sperând că o va prinde. Trebuia să-i spună…

Dar nu o mai găsi. Rămase în ploaie uitându-se după un taxi ce demara în trombă.

„Stimabile, ești un idiot! Ce dracu' caută ea în Djibouti? Și de ce dracului nu i-ai spus ce simți?"

Urcă în apartament, încercând să o sune. Nu ar fi vrut să lase lucrurile așa, nu ar fi vrut să rămână vorbe nespuse. Îi simțea, încă, parfumul în casă… Telefonul Sofiei era, însă, închis.

„Normal". În culmea furiei, deschise geamul bucătăriei și azvârli sticla de coniac pregătită pentru seara aceea. În timp ce asculta așteptând impactul cu asfaltul, telefonul îi vibra. Primea un sms: „*Să renunț la tine. Ăsta ar fi supremul sacrificiu. Și suprema dovadă că te iubesc. Să nu uiți asta*!"

Capitolul 12

La Bușteni e foarte frig. E dimineață, ciripesc câteva vrăbii și trei pisici multicolore aleargă pe garduri. De pe Zamora, masivul Bucegilor se vede în toată splendoarea lui. Cerul e albastru clar, ca și când ar fi fost prelucrat în *Photoshop.* Fotografia digitală?! Între amuzament și onanie. Nostalgie stupidă din partea mea pentru că nici eu, deși îmi putrezesc o duzină de filme în frigider, n-am mai pus mâna pe bătrânul Asahi… Dar ieri m-a pocnit amocul. Mă sunase un amic bun ai cărui părinți au o căsuță mică de vacanță și mă întrebase dacă n-am chef de un foc de tabără și un grătar la munte. Așa am ajuns aici după ce, la prânz, văzusem niște librari năzuroși care se plânseseră două ore jumătate de criză și de calitatea oamenilor și de moralitate și de educația din ziua de azi. Evident mă căpiaseră și, urcat în mașina Q, ajunsesem pe seară aici.

Se vede Crucea și pe coastele abrupte nu mai e aproape deloc zăpadă. Am luat aparatul cu mine, dar nu am făcut nicio poză. N-am chef. Nici măcar acum. Trebuie să fac ceva pentru că Sofia nu-mi iese din cap. Orele petrecute cu ea mă tot macină ca un film fără final revăzut de sute de ori. Mirosul ei, gustul ei și ultima ei privire… Încerc să înțeleg totuși dacă eu am greșit sau nu am fost pregătit sau, cum zice un coleg britanic, *bad timing*… Rahat! Toată viața mi-a fost un *bad timing*!

Sticla zburase pe geam. Gestul dramatic nu avusese spectatori. Doar eu. N-am auzit pocnetul cioburilor și, după ce am mai rămas un minut sau două pe gânduri privind pe fereastră panorama cartierului, am coborât din nou. Căzuse pe spațiul verde. Nici măcar nu nimerise vreo piatră. Căzuse aproape drept cu fundul înfipt în pământul proaspăt săpat. Am surâs și am luat-o de jos fără să o scutur. Am dus-o sus și am așezat-o pe frigider. E tot acolo și acum, după patru zile. Ea nu mi-a mai răspuns…

E dimineață și beau o cafea făcută la ibric în timp ce mama amicului meu a întors ceașca așteptând să se scurgă zațul.

— Vă pricepeți la ghicit?

— Nu prea. Mama mai știa, dar nici ea prea bine.

— Bunică-mea era maestră. Prin anii ’70, eram mic, se strângeau pe la 10, după ce plecau toți la serviciu, era ea, o mătușă și încă o prietenă… Stăteau mult de vorbă, mai trăgeam și eu cu urechea. Mă tot interesa ce vine la drum de seară…

Femeia de lângă mine zâmbește amar. Sau poate doar nostalgic.

— Îți trebuie o ghicitoare, Stelică?

— E nevoie, câteodată.

— Ai o cumpănă?

— Da, se poate zice și așa.

— Cu inima, nu-i așa?

— Da, am cunoscut o doamnă… și a dispărut… a fost o chestiune stranie.

— Te macină, nu? Dorul?

— Dorul?! Da, dorul. Și orgoliul… Nu știu. E un an nenorocit.

— Da, criza asta inventată ca să ne ia mințile…

Mai am două, trei guri de cafea și nu mă îndur să întorc ceașca veche de porțelan. Dacă aflu o veste proastă? Pe cer au apărut nori albi și pufoși. Peisaj de carte poștală. Începe să se încălzească și voi porni spre București curând. Mă așteaptă Lulu să luăm masa împreună. Mai sorb o gură de cafea și tresar. BB-ul vibrează în buzunarul de la pantalonii scurți. Îl scot și privesc led-ul roșu. Cine naibii mă freacă la cap duminică dimineața?

E un email. Tresar din nou surprins. O persoană care apare când nu te aștepți. Vreo veste? E un email de la Mișa. Mișa Pușkin. Ca de obicei e scurt.

Am o treabă pentru tine. Vin mâine în București. Ne vedem la 8 la Mystic Tree. OK?

Încerc să-mi reamintesc dacă am ceva mâine. Nu cred. Răspund: *OK.*

Capitolul 13

Somon la grătar cu legume. O cafea tare, chiar dacă într-un pahar de plastic. Și un vin alb, demisec. „Air France nu se dezminte nici în perioade de criză” cugetă Sofia, pregătindu-se de aterizarea pe aeroportul din Djibouti. Nu a avut timp să respire aer de Paris pe monstruosul aeroport parizian. „Poate la întoarcere…”

„Unité, Egalité, Paix”!

Avionul încă rula pe pistă când a citit sloganul, format din cele trei cuvinte, de pe acoperișul unui hambar ce părea un loc de adăpost pentru aeronave. Djibouti respira încă aer francez, deși, de la independența de Franța, din 1977, trecuse destul timp.

A ajuns în Djibouti undeva mai pe seară. Nu era foarte cald, dar oricum, căldura nu ar fi deranjat-o. Desigur, dacă ar fi venit aici prin august, ar fi prins și 43 de grade. Probabil că acea căldură ar fi deranjat-o. Dar acum își dorea doar să facă un duș și să bea o cafea, ca să-și limpezească mintea.

Spera să fie ceva mai bine decât în Somalia. Spera să afle ceea ce avea nevoie. Traseul informațiilor și cine era persoana din Londra care furniza informații despre nave. „Aș vrea să fiu pe o altă planetă” se gândi, în timp ce trăgea după ea bagajul și se chinuia să nu îi alunece de pe umăr geanta grea în care avea laptopul și toate documentele necesare. A realizat brusc că acel dorit capăt al lumii, unde se gândea să fugă, ca și Stelian, nu îi mai ajungea. Și-a alungat repede gândurile care o îndreptau spre el. „Sofia! Las-o dracului de melancolie și adună-ți mințile!” Avea nevoie de o strategie bună ca să îl cunoască pe Donovan și să…

— Bună ziua! Doamna Matei? România?

„Mă-sa! Cine dracului știe de mine pe aeroportul ăsta rupt de lume? Am numele scris pe frunte?”

— Depinde cine întreabă!

— Mă scuzați. M-au trimis de la hotel, să vă ajut cu bagajele.

— Și de unde m-ați recunoscut?

— Păi am primit asta…

Băiatul din fața ei îi întinse o fotografie proaspătă cu ea. „Ai dracului, lucrează ca la carte…” Nu mai spuse nimic. Îi întinse bagajul greoi, dar nu renunță la geanta de pe umăr.

— Aș vrea să beau o cafea. La hotel am unde, nu?

— Sigur, doamnă. Cea mai bună cafea din Djibouti o beți la noi.

Cel care îi căra bagajul nu avea mai mult de 17 ani. Era un băiat înalt, cu o piele închisă la culoare, care vorbea o franceză cu accent african. „O fi somalez sau afar?” Întrebarea îi veni în minte fără să se gândească neapărat la un răspuns. Era, categoric, musulman. Ca, de altfel, peste 90 la sută din populația de aici.

Ca să nu îi lipsească nimic, ai ei i-au rezervat o cameră la Hotelul „Palace Kempinski”. Era de cinci stele, ceea ce presupunea că măcar va avea cablu tv și internet.

Pe drumul de la aeroport la hotel, Sofia s-a gândit că nu ar fi venit niciodată în Djibouti ca turist. Țară cu teren arid, stâncos, fără vreo atracție turistică anume și procopsită și cu o instabilitate politică din cauza conflictului latent dintre afari, înrudiți cu etiopienii și isacii, care au legături cu Somalia. „O bucată de pământ esențială, totuși, din cauza poziției strategice: punctul de legătură dintre Marea Roșie și Canalul Suez.

Orașul nu a impresionat-o deloc. Sau nu avea dispoziția necesară. Pentru a nu se mai gândi la Stelian, la replica lui… „Oare ce o fi vrut să zică? Oare de ce s-a răstit la mine atât de brutal atunci când i-am spus că-l iubesc?…” Sofia a decis să își canalizeze toată energia pentru rezolvarea puzzle-ului legat de pirați. I se părea, totuși, că întâlnirea cu Stelian nu era doar o coincidență. Erau prea multe asemănări între ei, prea mare fusese atracția încă de prima dată… Nu se putea să fie doar o simplă aventură. „Aventurile nu sunt scrise în stele. Doar relațiile sortite unui viitor…” În timp ce gândea asta, Sofia își ridică ochii spre cer. Era înstelat, aproape că puteai să faci lecții de astronomie fără să ai nevoie de vreun telescop… Nu știa astronomie, reușea să găsească doar Carul Mic și Carul Mare… Le căuta și acum, ca să vadă dacă mai ținea minte ce a învățat în primii ani de școală. Și atunci a sesizat steaua căzătoare care brăzda cerul. „Da, relațiile cu viitor sunt scrise în stele”. Și își

puse o dorință… Pentru prima oară după mulți ani, în care uitase să mai creadă în stele căzătoare.

Hotelul Kempinski arăta bine. Cinci stele. 177 de camere luxoase. Așa suna reclama.

Și-a declarat numele la recepție. Nimeni nu a întrebat-o motivul călătoriei. În fond, nu era un secret. Întâlnirea la care participa era una oficială, cerc restrâns, dar oficială.

Avea camera 125. Deschise ușa folosind cartela. Aerul condiționat porni imediat. La recepție i se spusese că geamurile nu se deschid. Ar fi vrut, totuși, să simtă cum miroase orașul noaptea. Nu avea timp de mofturi, însă. Patul era mare, matrimonial. Cearceafuri maro închis. „Ah, avea dreptate ăla care a zis că în afară de bomba atomică nu s-a inventat nimic mai grozav decât patul…” gândi Sofia, aruncându-se pe pat. Mobila deschisă la culoare. Elegant. Toate dotările. Internet și cablu tv. Iar de la geam putea să vadă piscina. „O baie, noaptea, nu ar strica…”

Trebuia, însă, să se miște rapid. Lucrurile se puteau schimba de la o zi la alta. De la 3 mai, CTF 151[9] urma să fie sub comandă turcă. Americanii lăsau conducerea în mâna turcilor, care deveneau astfel cea de-a doua nație care comanda corpul expediționar antipiraterie. Lansată de americani în ianuarie 2009, CTF 151 aduna, de fapt, toate țările care aveau interes să lupte împotriva pirateriei somaleze și care nu aveau orgolii politice pentru a acționa sub comanda militară directă a SUA. Și nu era nevoie să fie țări membre NATO sau UE. Mandatul Sofiei era să susțină linia NATO și UE și extinderea operațiunii Atalanta până în sud, în dreptul insulelor Seychelles. Dar ce era mai important, trebuia să afle cum se coordonează atacurile piraților din Londra, Dubai și Yemen. Și în primul rând, trebuia să-l cunoască pe locotenent-comandorul Jason Donovan.

„Ultimatum. 72 de ore pentru declanșarea de negocieri concrete. Altfel zic că-i omoară pe toți cei de pe Buccaneer.” Sunetul de la sms o trezi din somn. Era în 23 aprilie.

„Omoară pe mă-sa! Dacă ar fi vrut să omoare, întâi omorau și apoi ne spuneau că așteaptă negocieri concrete! Ce pizda mă-sii suntem așa fataliști?”

Sofia s-a ridicat din pat încruntată. Îi stricaseră ziua și nu mai avea chef de nimic. Avea întâlnirea cu cei de la NATO și UE. Erau primele discuții despre extinderea operațiunii Atalanta. Trebuia să impresioneze de la prima apariție. Știa că, în astfel de situații, cât ești de deșteaptă contează abia la a doua strigare. La prima, toată lumea se uită la cum arăți. Motiv pentru care a decis să se îmbrace clasic. Fusta bleumarin, cămașa albă, pantofi cu toc, bleumarin, perle la gât și ceasul Tissot la mână.

În timp ce se îmbrăca, se gândea la ce îi așteaptă pe cei de la București. Presa va afla repede de ultimatumul pentru *Buccaneer*. Vor face presiuni. Vor începe cu reproșuri, că nu se face nimic… Asta era frustrarea ei. Uneori îi venea să cedeze primului impuls și să iasă în fața jurnaliștilor și să le spună cât de multe eforturi se depun pentru rezolvarea situațiilor limită în care intrau români, *în ciuda tuturor avertismentelor*. Se consuma pentru fiecare situație. Nu numai fizic, ci și psihic. De fiecare dată când pleca într-o misiune se gândea la cei pe care trebuia să-i salveze. Colonelul Dumitrescu îi spunea mereu să fie calmă. Să nu se mai consume pentru fiecare caz în parte ca și cum ar fi vorba de o rudă de-a ei. „Lăsați, că poate așa o să mi se ridice și mie statuie" glumea mereu Sofia. „Îmda, dar nu uita că orice statuie începe cu o groapă", îi răspundea Dumitrescu. Iar replica colonelului devenise una dintre favoritele ei.

Micul dejun se servea lângă piscină. Sofia nu dorea să mănânce altceva decât o felie de pâine prăjită cu brânză și să își bea cafeaua înainte de a începe ziua încărcată. În plus, trebuia să se uite măcar în diagonală pe hârtiile legate de întâlnire.

— Bună dimineața, doamnă. Vin să vă iau într-o oră.

Îl avea în față pe băiatul care o așteptase la aeroport, cu o seară înainte. Sofia își dăduse seama că organizarea era mult mai bună decât se așteptase. Desigur, nu o lăsau să se plimbe cu taxiul.

— Mulțumesc. Am să fiu gata.

„Dacă au și pâine prăjită cu brânză și cafea tare, mă declar cucerită" își spuse Sofia, căutând o masă la care să se așeze, ferită de piscina care începea să fie animată. „Ăștia or fi turiști? Oameni de afaceri? Ciudat… să-ți aduci copilul în vacanță, la Djibouti, într-una dintre cele mai arzătoare țări africane…"

Cât despre micul-dejun. Sofia era mai mult decât încântată. Aveau și pâine prăjită, și brânză fără grăsimi, și espresso cu lapte. Ba chiar și gem de vișine. L-a rugat pe chelner să-i aducă un espresso dublu. Și când tocmai își deschidea dosarul albastru pentru o ultimă lectură, un bărbat cu ten măsliniu, brunet și îmbrăcat într-un costum alb, s-a ridicat de la una dintre mese, apropiindu-se de ea.

— Bună dimineața. Sunteți doamna Sofia Matei?

— Bună dimineața. Sunteți a doua persoană în țara asta care îmi cunoaște numele. Îmi scrie în frunte cumva? Da, eu sunt Sofia Matei. Dumneavoastră?

— Giovanni Peruggio. Îmi cer scuze că v-am abordat așa, dar v-am auzit când ați comandat espresso și mi-am dat seama că sunteți română. Am venit la aceeași reuniune. Și sunt cazat tot aici, la hotel. Nu știu dacă ați auzit despre ultimatumul dat în cazul *Buccaneer.* Ai noștri au luat deja legătura cu celula dumneavoastră de criză. Continuăm negocierile după procedurile standard. Vom nega însă, public, că a fost dat vreun ultimatum.

Italianul din fața ei, cu nume de apă minerală, îi dăduse informații pe care deja le știa, ceea ce o făcea să creadă că interesul manifestat avea alt scop. Continuă, însă, discuția.

— Înțeleg că este exclusă o intervenție în forță.

— Din câte știu, da. Cel puțin pentru moment. Avem, însă, în zonă, fregata *Maestrale,* cu un comando la bord. Mergem pe linia negocierilor. Și avem și ajutorul autorităților somaleze.

— Care autorități, domnule Peruggio?

— Întrebarea dumneavoastră, doamnă, pare ironică. Nimic nu este mai frumos decât o doamnă elegantă, pe malul piscinei, oferind unui bărbat o replică acidă.

— Să știți că la reuniunea de astăzi am să susțin prelungirea operațiunii Atalanta. Nu trebuie să vă chinuiți să mă cuceriți.

— Ah, acum înțeleg de ce românii trimit doamne la negocieri. Sunteți cuceritoare.

Într-un altfel de context, Sofia ar fi zâmbit. Acum, însă, nu i se părea cea mai potrivită atitudine. Nu avea chef să lungească discuția cu italianul din fața ei, care, evident, nu avea cum să îi fie de folos.

— Doamnă, trebuie să plecăm.

Sofia îi zâmbi recunoscătoare celui care avea să o conducă peste tot, pe toată durata șederii în Djibouti. Nici

nu se obosi să-i afle numele. Știa că va fi umbra ei.

Mai înalți, mai scunzi, mai bine făcuți, unii burtoși, unii cu barbă, alții rași în cap, dar toți îmbrăcați la patru ace și cu câte un dosar în mână. La întâlnirea de la Djibouti toți erau oameni din linia a doua, oameni care știau ce înseamnă munca de teren și care puteau să negocieze în cunoștință de cauză. Toți aveau câte un mandat. Nu era nimeni de capul lui. Nemții trimiseseră tot o femeie. I-a remarcat imediat cearcănele negre de sub ochi, mai mari decât o valiză diplomatică. Se întreba dacă numai ea era precum șamponul, doi într-unul. Pentru că ai ei nu au avut bani ca să trimită și un analist și un operativ… „Poate așa au făcut toți, că doar e criză peste tot…"

Sofia îl căuta din priviri pe locotenent-comandorul Donovan. Trebuia să se așeze în fața lui, ca să îi urmărească gesturile și privirea. Dar masa la care urmau să stea era rotundă. Așadar, toți erau egali, iar locurile le erau deja stabilite. Și stăteau în ordinea alfabetică a țărilor. Ca să nu se supere nimeni. „Trebuia să bănuiesc!" S-a așezat la locul stabilit. La doar câteva scaune distanță, l-a remarcat. Îi citi numele pe hârtia din fața lui. Dacă l-ar fi văzut pe stradă, nu i-ar fi atras atenția. Și, oricum, nu s-ar fi gândit că este cine este. Nu foarte înalt, nici foarte slab, cu umeri lați și mâini destul de zdravene, blond, tuns „periuță", cu mustață și cu ochelari. Îmbrăcat în uniformă, dar părea degajat.

— Bună ziua. Suntem aici ca să ne coordonăm. Vă rog să vă prezentați, pe rând, și să ne spuneți mandatul. Nu vom lua aici o decizie, dar trebuie să știm fiecare planurile celorlalți, astfel încât să poată fi luată o hotărâre la nivelul celor care ne conduc. Vă mulțumesc.

Cel care dăduse verde pentru deschiderea discuțiilor era tocmai Donovan. Iar discuțiile aveau să fie interminabile. Așa cum se întâmpla mereu când la ședințe la care participau civili și în care nu trebuia să se ia nicio decizie, se vorbea mult prea mult.

Cert este că toată lumea era de acord cu extinderea Atalantei. Dar fiecare avea condițiile lui. Iar multe dintre ele erau legate de posibilitatea ca marinarii de pe navele comerciale să poată fi înarmați, astfel încât să se apere singuri. Belgienii chiar s-au gândit la o soluție de

compromis și au anunțat-o. Aveau de gând să trimită opt militari la bordul navelor comerciale belgiene care urmau să traverseze Golful Aden. Guvernul lui Herman Van Rompuy nu a avut nevoie de foarte mult timp pentru a se mobiliza și a lua această decizie, în condițiile în care vasul belgian *Pompei* se afla de pe 18 aprilie în mâinile piraților somalezi. Armatorii belgieni au cerut protecție. Iar guvernul era gata să le-o dea. Desigur, nimic nu era gratis. Proprietarii vaselor care cer protecția militarilor vor trebui să asigure costurile intervenției, estimate la 115.000 euro pentru o misiune de o săptămână.

Sofiei i-a revenit în minte discuția cu Agqura. Era convinsă că acolo s-au dus banii pe care i-a dat ea. În mituirea celor care puteau să ia o decizie pentru ca navele comerciale să nu fie înarmate.

Ideea belgienilor nu părea să le surâdă tuturor. Poate doar francezilor, care cochetau și ei, destul de serios, cu varianta trimiterii de militari la bordul navelor comerciale. Reprezentantul Belgiei a asigurat, însă, că cei opt militari, care ar urma să provină din trupele de infanterie, vor fi trimiși la bordul navelor ai căror armatori belgieni solicită acest lucru și numai dacă misiunea Atalanta nu poate asigura protecția. Asigurările și-au făcut efectul. Vociferările au încetat.

Donovan intervenea din când în când, oferind informații „cu lingurița”, numai bine, să-i mai întărâte pe cei de la masă. Sofia aștepta să îi vină rândul pentru a prezenta situația celor șapte români care erau răpiți, pe *Saldanha* și *Buccaneer,* să anunțe susținerea extinderii Atalantei până în pânzele albe și că, desigur, se mergea pe mâna aliaților.

— Domnilor („…ăsta nu vede că sunt și femei aici? Misogin în uniformă…”), desigur, și doamnelor („ah, altă viață…”), nu știu dacă ați aflat, dar lucrurile se agravează de la o zi la alta…

Sofia constată că Donovan avea darul să se facă ascultat nu neapărat din cauza uniformei, care impunea, ci a tonului sigur și neutru. Probabil că reprezentanta Germaniei observase același lucru, căci simțea nevoia să intervină destul de des.

— Într-adevăr, trebuie să luăm o decizie clară și fermă asupra modului în care vom acționa. Nouă tocmai ne-a fost capturat un vas care transporta grâu. Avem 17 oameni la bord.

Sofiei i-a venit rândul destul de târziu. Până la acel moment, însă, și-a notat cu meticulozitate și răbdare fiecare intervenție. Avea să le studieze cu multă atenție în acea seară. Apoi să le trimită la București. Evident, nu într-o întâlnire oficială ar fi găsit ceea ce căuta, acel ceva de care să se agațe privind Londra, Yemen sau posibile filiere de informatori.

Pe tot parcursul reuniunii a simțit, însă, că Donovan se uita la ea insistent. „Draci, ce, sunt singura femeie d-aici sau are temă d-acasă?”

Întâlnirea s-a terminat cu strângeri de mâini. Fără șampanie sau alte metode de împrietenire.

Sofia l-a privit pe Donovan în mijlocul celor ce păreau interesați de modul în care acționaseră americanii pentru a-l salva pe căpitanul Phillips din mâinile somalezilor. El îi sesiză privirea și îi zâmbi. Când tocmai se gândea cum să acționeze ca să îl abordeze pentru a încerca să afle ce avea nevoie, italianul de la hotel apăru lângă ea.

— Aveți timp de o cafea?

— Acum, la miezul nopții? Nu, e prea târziu.

— Un Martini măcar? La hotel? După o zi așa plină trebuie să vă relaxați.

— Nu beau alcool pe stomacul gol. Nu beau alcool în general.

— A, perfect, atunci poate doriți să mâncăm ceva? Mi-ar face mare plăcere…

O enerva cumplit italianul cu nume de apă minerală. De fapt, nu știa ce o enerva mai tare. Insistența lui sau costumul alb pe care îl purta și care nu era deloc potrivit cu reuniunea care tocmai se terminase. Oricum, cert era că o enerva și își dorea din tot sufletul să scape de el.

— Îmi permiteți, doamnă? V-am adus hârtia pe care mi-ați cerut-o. Dar trebuie să vă explic câteva date concrete.

Cel care i se adresa era Jason Donovan. Îi întindea o hârtie, zâmbindu-i. Sofia acceptă jocul.

— Desigur, am timp. Mulțumesc mult.

Giovanni Peruggio nu mai insistă.

— Atunci, doamnă, vă las în mâinile distinsului ofițer. În fața uniformei ne supunem cu toții. Noapte bună.

— Noapte bună, domnule Peruggio.

— M-ați salvat, domnule locotenent-comandor.

— Păreați că aveți nevoie. Dacă am greșit, îmi cer scuze.

— Întotdeauna salvați doamne din mâna altor domni?

— Nu, doar atunci când doamnele caută ajutor din priviri.

— În aceste condiții nu trebuie să vă cereți scuze. Și vă mulțumesc.

— Vă pot conduce la hotel?

— Nu trebuie să vă deranjați.

— Nu este deranj. Stau la Kempinski, ca și dumneavoastră. Mi-ar face plăcere dacă am lua cina împreună.

— Mâncați atât de târziu, domnule locotenent-comandor? E aproape miezul nopții.

— Aveți dreptate, doamnă. Este cam târziu. Vă întoarceți la București sau mai rămâneți în Djibouti? Vă întreb pentru că poate reușim să luăm cina mâine…

— Mâine este perfect, domnule locotenent-comandor…

— Minunat, doamnă. Atunci pe mâine seară, la Kempinski. Dar măcar vă pot conduce acum…

Au ajuns la hotel puțin după miezul nopții. Au râs tot drumul, încercând să se destindă după o zi întreagă de ședințe și discuții despre nave, pirați, atacuri și arme. Sofia juca un joc. Cel al destinderii. Trebuia să se apropie de Donovan. Trebuia să afle dacă americanii știau ceva despre filiera Londra și informatorii din industria maritimă. Poate că și americanul juca un joc. Nicio clipă nu explicase prezența lui ca ofițer printre ceilalți negociatori civili. „Măcar aparent, civili". Deocamdată, însă, aveau să ia cina a doua zi.

— Mâine să grăbiți discuțiile, domnule locotenent-comandor. Să nu mai terminăm atât de târziu.

— Am să fac tot posibilul doamnă, promit. Noapte bună.

— Noapte bună…

Sofia s-a întins în pat, îmbrăcată. O dureau picioarele și capul îi exploda. Stătuse toată ziua încordată. Cu ajutorul degetelor, își scoase pantofii. „Futu-i, ăștia sunt moartea pasiunii. Mâine o să mă încalț în șlapi…" Își scoase fusta, dar nu a mai apucat să își scoată cămașa. A adormit. Iar ultimul gând o duse, din nou, către Stelian…

Duș rapid și călduț, dis-de-dimineață. Numai bun să o trezească. Urma o zi cu noi discuții. Pentru a evita întâlnirea cu Peruggio, de la piscină, Sofia a apelat la room service. Cafeaua, pâinea prăjită și brânza, în cameră. Își strânse părul în coc. Renunță la alb și bleumarin și îmbrăcă un *deux-pièces* bej, cu o bluză maro închis. Renunță și la perle, punându-și la gât medalionul cu chihlimbar.

În mai puțin de o oră era gata. „Oare ce face Stelian?" Nu avea un răspuns la întrebarea asta sâcâitoare.

Reuniunea a decurs în aceeași notă ca și cu o zi înainte. Doar că de data asta Sofia a schimbat mai multe priviri cu Donovan, care părea că se grăbește. Ceea ce era adevărat. La ora 17:00 închiseră sala în care se întâlniseră. La 18:00, Sofia și Donovan luau cina la Hotel Kempinski.

Donovan a cerut un Jack Daniel's. Sofia a preferat o limonadă rece. Cu o băutură în față și cu un fel de mâncare, oamenii par mult mai dispuși să-și deschidă sufletul. Acolo, la masă, Sofia a observat că Donovan avea ochii albaștri. Era autoironic, vesel și singur. Un bărbat singur. Nu era primul. Când Sofia a scăpat furculița pe jos, Donovan s-a aplecat să o ridice, atingându-i piciorul cu obrazul. Era ușor neras, iar ea simți atingerea. Bărbatul din fața ei o făcea să se simtă bine. El părea că vrea să o cucerească. Inițial, Sofia a vrut să conducă discuția spre ceea ce o interesa: filiere, informatori, capi ai rețelei. A realizat, însă, că nu era nevoie să se grăbească. Donovan rămânea în Djibouti. Rămânea și ea. Acum era important să îi câștige încrederea.

Când tocmai se pregătea să mănânce încă un crab pane, Donovan a invitat-o la dans. Se auzea, în surdină, un vals. Nu mai dansase de multă vreme. Acceptă, zâmbind. Și, în timp ce dansa, Stelian i-a apărut din nou în minte. „De ce s-a supărat pentru că i-am spus că-l iubesc? Cu ce am greșit? De ce a fost atât de brutal? De ce? Noi doi poate că nu vom dansa niciodată…" Gândul ăsta a făcut-o să se lipească de Donovan ceva mai mult decât se aștepta americanul. Care profită de moment și îi sărută lobul urechii.

— Cât de frumos mirosiți, doamnă…

— Am putea măcar acum să ne spunem pe nume…?
— Eu sunt Jason.
— Eu, Sofia.
— Și pari nefericită…
— Îmda… aproape toate nefericirile ne vin pentru că nu am știut să rămânem acasă…
— Baudelaire.
Sofia nu se aștepta ca americanul din fața ei să-l fi citit pe Baudelaire. Evident, pentru prima dată de când îl cunoștea, era prinsă pe picior greșit.
— Ești surprinsă? Credeai că americanii nu au auzit de Baudelaire?
Ea preferă să nu răspundă. Își dorea doar să danseze.
El o strânse mai tare și o sărută. Era un sărut ușor, fără nimic brutal, pe care îl acceptă fără să riposteze. Îi plăcea gustul lui. Și moliciunea limbii.
„Femeie, băi, nu prea stai bine cu capul! Tocmai i-ai spus unui bărbat că-l iubești și acum te săruți cu altul? Nu e tocmai creștinesc…” Îl împinse ușor pe Donovan.
— Iartă-mă, am sărit calul!
Mai auzise expresia asta…
— Nu, doar că… aș vrea să nu stricăm această noapte eșuând, lamentabil, în patul tău…
— Ai dreptate…
„Cei 2 români de pe Saldanha au fost eliberați. Rămâne Buccaneer”. Vibrația mobilului ucise romantismul momentului. Sms-ul primit avea să-i aducă aminte că avea multe de aflat.

Capitolul 14

„Mystic Tree” e un restaurant ascuns pe o străduță de pe lângă Piața Unirii. Un loc pentru băieții și fetele din publicitate. Cel puțin așa mi se păruse de fiecare dată când fusesem acolo. De obicei invitat de alții. N-aș zice că e un loc în care aș merge din proprie inițiativă. Poate că pare cu prea multe fițe. Sau poate nu… În fine, invitația lui Pușkin mă lăsase paf. Cel puțin din două motive. Primul – din octombrie 2007 nu mai știam nimic despre Pușkin, dispăruse din curtea Cotrocenilor ca și când ar fi avut un mecanism de teleportare și, în plus, bănuiam atunci, iar acum îmi păstrez bănuiala, dispăruse cu tot cu manuscrisul blestemat care era să ne arunce pe toți în aer[10]. De fapt la fel făcuse și cu o vară înainte, în 2006, când plecase din Nantes ca o balerină ingenuă, ascunzând prin buzunare vreo șase diamante cât sâmburele de vișină.[11] Niciodată nu am fost sigur pentru cine a lucrat Mihail Sergheevici Pușkin. Sau mai lucrează… Nu că ar fi contat prea mult. L-am bănuit de KGB, ba chiar și de MI6… Totdeauna se prezenta ca și consilier… Întotdeauna apărea când nu te așteptai și mai ales avea informații și răspunsuri pentru tot. În plus un redutabil Glock pe care îl mânuia perfect. Un foc în inimă. Fără greș. Al doilea motiv era că nu puteam suprapune imaginea de spion venerabil – la cei vreo 60 de anișori bătuți pe muchie – a lui Pușkin cu ambianța *flower-power* de la Mystic.

Am parcat mașina Q cu două roți pe trotuar și am aruncat un ochi spre frumoasele case burgheze aproape prăbușite din jurul restaurantului. Apoi am urcat la etaj. Parterul era pentru nefumători, iar Mișa trebuia cu siguranță să-și consume interminabilele Dunhill-uri.

E aici. Sala e goală. Se ridică în picioare lăsând țigara în scrumieră. Nu știu cum să mă port. A trecut un an jumătate de când nu ne-am mai văzut. Să-l îmbrățișez?

— Nu te mai codi, Stelică. Poți să mă îmbrățișezi…

Și deschide brațele. Ca de obicei știe ce gândesc. Și din nou mă simt prost lângă el.

— Nu e cazul să ai rețineri. Am fost de aceeași parte a baricadei.

Îl îmbrățișez în tăcere și mă așez la masă.

— Te bucuri că mă vezi?

— Ar trebui?

— Nu fi al naibii! Ai ceva cu mine? Eu chiar mă bucur că ne revedem!

— Să fim serioși, Mișa! Nu apari aici după atâta vreme dacă nu ai avea ceva serios de discutat!

— Sau de executat!

Râde de gluma lui. Mie nu mi se pare o glumă.

— Da, Mișa. Mă bucur și eu. Cu ce vânt pe aici?

— Să nu ne grăbim. Ce bei?

Face semn chelneriței care vine imediat.

— Un gin tonic.

— Și mie încă un scotch. La fel. Ne gândim și la mâncare în zece minute.

Apoi se întoarce spre mine.

— Arăți bine. Sau, mă rog, în stilul tău, ușor dezamăgit de viață și obosit… E totul ok?

— În linii mari, da. Supraviețuim.

— Aha. Ca toată lumea… Editura?

— Merge.

— Mai citește lumea?

— Mișa, termină cu întrebările stupide. Ce vrei?

Nu mă bagă în seamă și continuă:

— Aia mică, Lulu?

— La școală.

— Deja? Mă bucur.

— Acum că ai terminat întrebările tale britanico-politicoase, spune-mi ce vrei!

— Sincer nici eu nu știu exact ce se întâmplă. Criza asta a agitat multe ape care păreau limpezi. Mulți băieți din vremea mea sunt îngrijorați. Aș vrea să mă ajuți.

— Îmi vine să râd. Eu să te ajut pe tine?! Mișa, te-ai ramolit!

Aprinde o nouă țigară.

— Da, cred că da… Hai să comandăm.

El o salată crispy de pui și o limonadă, eu tot pui dar cu sos alb și o bere la halbă.

— Deci?

Termină de mestecat și îmi zice privindu-mă, ca de obicei, în ochi:

— Aș vrea să vii mâine cu mine într-o excursie. Bineînțeles, dacă nu ai nicio treabă…

— Departe?

— La mare. La lacul Razim…
— Razelm!
— Mă rog, așa îi ziceți voi… Nu contează. La Lunca e un restaurant unde au o salată de icre de știucă o nebunie…
— Mergem să mâncăm?
— Bem și un vin. Sau o vodcă… Ne întâlnim cu cineva…
— Evident nu poți să-mi spui mai multe.
— Evident.
— Bine. Accept. Dar nu conduc eu… Ca să pot bea vin!
Aprobă și el din cap în timp ce mestecă tacticos salata.

Șoseaua e liberă. Noi stăm în spate. Șoferul e un domn grăsuț cu ochelari. S-a prezentat Nelu și conduce un BMW seria 3 negru penultimul model. El nu știe cine suntem. Noi nu știm cine e. Echitabil.
Nu vreau să deschid discuția. N-aș avea subiect. Iar despre vreme și politică n-am chef. Programul tv a fost slăbuț și Mișa nu se uită la televizor. Tac și mă tot gândesc la Sofia. Un meteor, o cometă care a apărut brusc și la fel de brusc a dispărut. Pușkin simte că nu sunt ok și probabil că se bucură de asta, pentru că altfel i-aș fi refuzat oferta. În plus nici Trident nu are o producție care să mă streseze. Cum zice toată lumea, din cauza crizei.
Nelu șoferul nu a ales autostrada și cu ocazia asta am vizitat și eu, în goana mașinii, locuri în care altfel nu aș fi ajuns, Slobozia sau Țăndărei. De când am plecat e tăcere. Pușkin a citit ziare englezești – *The Guardian,* parcă și *The Times* – și nu a fumat deloc. Acum trecem printr-un sat necunoscut cu nume straniu – Slava Rusă… Un sat aparent pustiu. Doar la o bodegă acoperită cu o copertină albastră un individ blond cu ochi albaștri soarbe o băutură incoloră dintr-un pahar mare de apă. Un rus bând vodcă. Probabil că rânjesc ghiduș pentru că Pușkin îmi precizează:
— Bine ai venit în țara lipovenilor!
— Te simți bine aici, nu-i așa? simt nevoia să-l plesnesc.
— Tâmpenii, dragul meu. Știi că mă simt bine oriunde. Dar… cred că mai ales la Londra.

Îmi aduc aminte de casa colorată din Croydon. Vremurile când alergam după manuscris. Încep să simt că vremurile se vor întoarce. Mișa coace ceva…

— Stelică, mai avem puțini kilometri. Ceamurlia de Jos și apoi Lunca.

— Ești sigur că au icre de știucă sau e doar un pretext?

— Și una și alta. Suntem așteptați.

Apoi tace din nou cu nasul în ziare. Tac și eu citindu-mi emailurile de pe BlackBerry cu ochelarii pe vârful nasului.

— Ți-ai pus ochelari? întreabă rusul.

— Pentru calculator. Heliomați.

— Da, da… Așa începe, ai grijă!

Îl bag în mă-sa în gând. A vrut să mi-o tragă că am zis de ruși. Nu iartă nimic bătrânelul. Șoferul nu a schițat niciun gest. Parcă e statuie de ceară. Viteză constantă, mișcări scurte și precise…

Intrăm pe o alee la ieșirea din sat exact vizavi de o pancardă pe care scrie „Babadag Training Area”. Până la urmă ne întâlnim cu americanii sau cu rușii? Nelu parchează lângă o clădire albă – hotel și restaurant. Coborâm. Doar noi. Pușkin merge înainte spre o terasă cu mese acoperite cu stuf. Decor rustic. La una dintre mese, de altfel singura ocupată – nu e nici week-end și nici prânz – un alt tip blond și cu ochi albaștri, ca și când ar fi fost fratele celui de pe drum. Dar blondul părului e înspicat cu fire albe și ridurile de pe față îi trădează vârsta. Se ridică în picioare și deschide larg brațele.

— *Zdrazvuite*, Mișa!

— *Zdrazvuite*, Igor!

Apoi dau și eu mâna cu el și ne așezăm la masă.

— Să mâncăm, dragilor, că oți fi de pe drum și apoi discutăm.

O chelneriță plictisită ne aduce deja micile platouri cu icre și un clondir cu un lichid transparent și fără etichetă… Va fi o discuție lungă.

Capitolul 15

— Sper că nu ai rău de mare.

— Nu, colonele. Nu am.

— Dar de înălțime?

— Nu, nici de una, nici de alta.

— Hei, încercam să fac o glumă. Să te mai destind. Cei de pe *Argamum* te așteaptă. Este navă grecească, dar o parte din echipaj e românesc. Sunteți în convoi NATO, în Aden.

— Avem arme la bord?

— Evident, Sofia. Deși, teoretic, sunteți remorcher. Practic, sunteți navă de supraveghere.

— Cum ajung acolo?

— Te ia un elicopter din Djibouti. Doar că va trebui să te lase pe scară. *Argamum* nu are helioport. Îți transmit orele, coordonatele și punctul de legătură pe sms.

— În regulă. Am înțeles, colonele.

Sofia închise telefonul fără să-l întrebe ce mai era prin țară. „Cum de le-a dat prin cap grecilor să boteze o navă de-a lor cu numele celei mai vechi cetăți greco-romane de la Marea Neagră, care se află pe teritoriul României? Le-a secat inspirația? Nu mai au zei și cetăți la ei? O fi, de fapt, navă românească?” Deja nu mai conta. Trebuia să-și continue misiunea. Sms-ul de la colonelul Dumitrescu nu a întârziat. Elicopterul avea însemnele Crucii Roșii și o lua de la spitalul din Djibouti, în 3 ore. Era cea mai bună acoperire. Avea timp să se echipeze și să-și pregătească rucsacul pentru situații de urgență. Nu știa ce o așteaptă pe *Argamum.* Devenise o stare obișnuită. În ultimul timp nu prea știa ce o așteaptă a doua zi. „Dacă am început să mă gândesc la asta, poate ar trebui să-mi schimb meseria… Să mă retrag la birou…”

Elicopterul era în locul indicat, la ora indicată. O aștepta doar pilotul. Nu au schimbat niciun cuvânt în afară de politețurile obișnuite. Pe cel de la manșă nu-l interesa nici cine e, nici ce face, nici cum o cheamă, nici câți ani are. Ceea ce-i dădea Sofiei un sentiment de siguranță. Omul care avea să o ducă deasupra navei era un profesionist. Apărea, însă, o singură problemă: elicopterul nu avea scară pentru coborâre, ci frânghie.

„Urât, futu-i, dacă nu nimeresc viteza poate rămân cu pielea agățată pe sfoară…” A preferat să-și păstreze gândul doar pentru ea. Se mai întâlnise cu bărbați care abia așteptau un moment de slăbiciune pentru a-și întări teoria misogină că munca asta e doar pentru sexul tare! Iar acum chiar nu avea chef de discuții principiale.

Lecțiile de alpinism din adolescență își dovediră adevărata utilitate. Coborâtul pe frânghie, deasupra mării, dintr-un elicopter ușor, care nu se putea menține perfect într-un singur punct, nu a fost o treabă foarte simplă. „Ah, unde-i mama să mă vadă! Cât m-a cicălit că o să-mi rup gâtul pe frânghii, prin munți! Na, că nimic nu-i întâmplător!”.

Sofia a pus piciorul pe *Argamum* la apusul soarelui. Iar cel care a întâmpinat-o era american get-beget.

— Bună seara, doamnă. Și bine ați ajuns. Sunt căpitanul.

— Bună seara.

Era inutil să se prezinte. Căpitanul navei știa exact cine este ea. Misiunea ei oficială, de supraveghere a situației legate de *Buccaneer* și de urmărire a operațiunilor Atalanta, era cunoscută. Spera doar să reușească pe mare ceea ce nu reușise pe uscat: să afle de unde pleacă informațiile care stau la baza atacurilor piraților. Și care este traseul.

— Am avut o zi grea. I-am secondat pe colegii noștri de pe *Marques de la Ensenada*[12]. Au reușit să oprească un atac al piraților asupra unei nave comerciale malteze. Șapte pirați au fost capturați.

— Și eu care credeam că vă plictisiți.

— Niciodată, doamnă. Ăștia ne dau tot timpul ceva de făcut. Acum o săptămână am avut altă misiune, oarecum asemănătoare. Am participat la o misiune NATO, care a reușit să împiedice un atac asupra unui petrolier norvegian, *M V Kition.* Cei 19 pirați au fost capturați. E prima oară când găsim asupra lor explozibil brut, pe lângă arme automate și grenade.

— Ce s-a întâmplat cu pirații?

— Ăștia 19 au fost eliberați. Ăilalți șapte, din câte știu, vor fi duși în Spania. Dar nimic nu e sigur. Noi îi prindem, dar nu se întâmplă nimic. Că nimeni nu s-a gândit până acum la astfel de situații. Dar asta e altă discuție și nu e problema mea. Să vă duc la cabina dumneavoastră. Aveți sub pat vesta de salvare și sacul de

dormit. În seara asta se mănâncă „musca”. Avem doi bucătari, unul e grec, celălalt turc. Ne delectează cu mâncăruri tradiționale!

— A! Musaca!

— Da, așa, niciodată nu am știut să pronunț corect, deși este un fel de mâncare obișnuit aici la noi.

— Aha, deci pericolul scorbutului nu mai există…

— Nu doamnă, nicidecum, deși, dacă ținem cont că au revenit pirații în acțiune, s-ar putea să reapară și scorbutul! Recunosc, însă, că încep să duc dorul unui hot-dog!

— Asta e mâncare nesănătoasă, căpitane!

— Mai nesănătos ar fi să le cer bucătarilor noștri să-mi prepare așa ceva. M-ar arunca sigur peste bord!

Musacaua se dovedi a fi „ca la mama acasă”. Carne și cartofi bine făcuți. Înțelese imediat de ce se mânca așa des „delicatesa” cu pricina. Cei mai mulți din echipaj erau turci, greci și români. Doar căpitanul și secundul erau americani. Iar ea părea să fie singurul civil de pe navă. Bănuia că până și preparatorii musacalei aveau ceva grade. Lucru care îi limita accesul în anumite zone ale navei. În plus, cei din echipaj nu păreau foarte vorbăreți. Și nici nu priveau cu bucurie prezența unei femei la bord. „Or crede în legenda cu femeia care aduce ghinion dacă se urcă pe o corabie…”

În următoarele zile înțelese că cei care furnizau informații piraților aveau acces nu numai la sursă, ci la întreg sistemul. Chiar dacă traseul navelor comerciale, precum și încărcătura, puteau fi găsite pe internet, fiind publice, pirații erau avertizați în legătură cu traseele navelor militare. Iar astea nu mai erau publice. Continuau să atace pe culoarul de siguranță din Golful Aden. Și mult prea puține atacuri erau contracarate de navele militare care patrulau în zonă. Se extindeau cu repeziciune spre Seychelles. Începeau să atace nave de croazieră. Unii dintre pirații capturați erau eliberați, alții nu.

Așadar, lucrurile erau mult mai urâte decât a bănuit inițial. Ceea ce o deruta erau ordinea și disciplina de pe navă. Mai avusese de-a face cu soldați greci sau turci. De români nici nu se mai punea problema. Întotdeauna găseau un moment bun pentru a face câte-o glumă, a petrece sau pentru a spune vreo istorioară. De data asta,

în cele câteva zile de când era pe navă, nimeni nu glumea, toți se făceau că au treabă când se apropia de ei, nimeni nu depășea nivelul lui „bună ziua” în relația cu ea. Toți i se adresau în engleză, chiar și cei câțiva români. Misiunea îi devenea extrem de dificilă. Cu atât mai mult cu cât nu reușise să depisteze metoda de a intra în zonele restricționate, unde accesul era cu cifru.

„Ceva este în neregulă… Ce este greșit în tabloul ăsta? Ce lipsește?” Trebuia să găsească un răspuns la cele două întrebări ce nu-i dădeau pace. „Sofia! Gândește logic! Mă-sa! Nu lipsește nimic. Totul e perfect! Totul e perfect ca la carte! Ceea ce nu se potrivește tabloului! Asta e! Tabloului îi lipsește destinderea! Iar oamenii nu sunt destinși atunci când se tem de ceva! Așadar, dacă nu lipsește nimic? Dacă este ceva în plus, iar ceilalți știu și ei lucrul ăsta?”

— *Malaspina Castle* a fost eliberat.

Căpitanul era singurul care venea din când în când și îi mai spunea câte ceva. Sofia începuse să creadă că asta era o tactică, ca să o facă să creadă că este informată. În realitate, știa deja informațiile. Le primea cu mult timp înainte de la echipa din țară. Nu dorea să arate că este atât de bine informată.

— Asta este o veste bună, căpitane!

— Da, este, pentru că nu au stat decât o lună sechestrați.

— Și asta e bine?

— Nu e bine, dar e o perioadă scurtă de captivitate.

Sofia continuă cu întrebările, ca să pară interesată și oarecum necunoscătoare.

— Și câți marinari erau la bord?

— 15, doamnă. Toți britanici.

— Aha! Atunci e bine. Și s-a plătit răscumpărare.

— Da, acum o săptămână, dar nu cunosc suma. Italienii au negociat direct, nava era sub pavilion italian.

Era momentul să ia legătura cu ceilalți. Trebuia să dea de Donovan. „Pizda mă-sii! Pute de la un kilometru. Ce dracului se întâmplă aici?” A simțit brusc nevoia să-i audă vocea lui Stelian. Ca și cum ceva rău urma să se întâmple.

— Bună… nu știu cât e ceasul la tine… Deranjez?

— Bună… tu nu deranjezi niciodată, copilă dragă… Unde ești?

— Acolo unde ți-am spus…

— Se aude ca și cum ai fi în mijlocul câmpului, parcă bate vântul…

— Îmda, bate ceva… Am vrut să te aud.

— Mă bucur că m-ai sunat. Am încercat să dau de tine, dar telefonul era mereu închis… Am vrut să-ți spun…

— Ce?

— Te… Mai bine îți spun când ne vedem.

— Nu știu când se va întâmpla asta…

— Când se va întâmpla, se va întâmpla…

— Bine… Te sărut.

— Și eu te sărut… Și te aștept…

Sofia închise telefonul rămânând cu un gust amar. Ar fi dat orice în acel moment să-l audă pe Stelian spunându-i că o iubește. Ar fi… Nu mai conta. Era în mijlocul Golfului Aden, pe o navă de supraveghere și avea o misiune pe care trebuia să o îndeplinească. Nu exista cale de întoarcere. Iar deocamdată trebuia să înțeleagă ce era în plus la tabloul din fața ei. Și Donovan avea telefonul închis.

„Cineva de pe Argamum transmite informații către un post telefonic localizat în Djibouti. Satelitul ne arată că localizarea e H. Kempinski”. Sms-ul era transmis de la bază. „Probabil Alexandru e la datorie. Futu-i, de pe *Argamum*? La Kempinski stătea Peruggio. Rămăsese și Donovan.” Asta era! Asta era în plus în tablou! O cârtiță. Și nu era singura. O rețea de cârtițe. Cârtițe plasate în zone cheie, care transmit informații din punct în punct, pentru a se pierde sursa inițială a informației. *Argamum,* cu acces direct la tot ce mișca în Golful Aden, cu acces nemijlocit la manevrele celor implicați în Atalanta, era o sursă perfectă pentru informații.

Încă un sms de la Alexandru: „*Pirații au dat un nou ultimatum pentru Buccaneer. 48 de ore. Presa nu a fost anunțată.”*

Capitolul 16

Mă urc în avion năuc. Alergătura reîncepe. Igor la Lunca, restaurantul, Jurilovca, cetatea, apoi din nou București, bagaje și la drum cu Pușkin și cu celălalt rus. Traseu din bucăți. Schimbare de avion la Praga. Praga pe care nu o mai văzusem de mai bine de zece ani. Doar aeroportul de data aceasta. Din nefericire. Și o cursă scurtă până la Tallinn. Cine ar fi zis că voi ajunge vreodată la Tallinn, în micuța Estonie…

Discuția cu Igor fusese scurtă. Și eficientă.

— El e Stelian Munteanu. Am mai colaborat împreună. Foarte bine am colaborat, începe Pușkin. El poate să facă treaba. Îl cunosc băieții. Cei buni. Sau… aproape buni.

— Bine, a zis și Igor.

Și a turnat vodca. După ce a dat pe gât primul pahar (eu luasem doar o gură), a continuat:

— Dacă tu spui, Mihail, atunci e bine. Avem nevoie de sânge tânăr. Mâncați voi, eu plec spre Jurilovca să-mi strâng boarfele. Mă luați de la cârciumă peste două ore. Ne vedem. Poftă bună.

Și a plecat. Am mâncat cu bucurie icrele proaspete pe felii de pâine prăjită, apoi borșul fierbinte și la fileul de șalău m-am poticnit… Cafeaua tihnită de la final și inevitabilele țigări ale lui Mișa. Dorul de mare pe care anul ăsta simțeam că o voi vedea doar de departe. Dorul de Grecia, cu un flash în care apărea Eleni… De ce oare? Parcă ar fi trecut o sută de ani. Dorul de o alergătură în parc cu Lulu și de ochii și părul și buzele Sofiei… Convorbirea aceea atât de scurtă și de misterioasă… Vocea ei de atât de departe…

— Ai terminat?

Nu mai mult de 75 de minute de la plecarea lui Igor.

— Să mergem. Stelian.

Ne-am ridicat de la masă ca să ne întoarcem din nou în BMW-ul lui Nelu. Nu am comentat nimic. Am zis doar „Sărut mâna pentru masă”, că așa e politicos, și Mișa mi-a răspuns, că doar el plătise, „Să ne fie de bine!”

La Jurilovca nu ajunsesem niciodată deși Alexa, îndepărtata mea nepoată, tânără arheoloagă, îmi vorbise

de cetatea *Argamum* de pe culmea capului Doloşman, pe malul lacului Razelm… Nume cu rezonanţe amestecate, romane și ruse. Sunt convins că Mișa fierbea pentru că eu nu întrebam nimic. Nu era obișnuit să fiu așa. Și atunci ne înconjura doar tăcerea…

Jurilovca e un fel de sat mai mare, cu inscripții bilingve peste tot, în română și în rusă, cu drumuri proaste și case mari cu aspect de pensiuni pentru vară. Prea devreme acum pentru sezon. Cu o cârciumă obișnuită în centru, lângă poliție, magazin și un sediu de bancă. O cârciumă cu câțiva indivizi bând și vorbind în șoaptă sau jucând șah. Conspirativă cârciumă. Igor ne aștepta în capul unei mese, o masă lungă de lemn, acoperită cu o umbrelă uriașă de care atârnau pânze de păianjen. Avea în față în pahar de apă plin cu un lichid incolor și o sticlă de cola, iar alături un geamantan vechi și nu foarte mare. În brațe ținea un pisic mic și negru, care dormea dus. O imagine de film sovietic…

— Vreți și voi o supică?

Am clătinat din cap nedumerit:

— O ce?

Mișa Pușkin a început să râdă mânzește, parcă pentru a nu speria clienții din local.

— Așa zice el la o porție de 200 de vodcă.

Igor a zâmbit amabil spre mine și mi-a arătat paharul. Am negat din cap și am realizat că tipul nu-mi spusese numele lui de familie. Și-a terminat „supica" în timp ce eu am tras de un suc și ne-am urcat toți în BMW, Igor în fața și noi, ca până acum, în spate. Apoi din nou în tăcere spre București. Nu mi-au spus nimic, nu i-am întrebat nimic. Doar în fața blocului, când m-a lăsat mașina, Pușkin s-a dat jos după mine și mi-a șoptit:

— Să-ți faci bagajele. Ca pentru trei, patru zile. *Casual.* Nimic special.

Ar fi trebuit să zic ceva, nu? Am tăcut cu mintea aiurea.

— Te luăm dimineață la 6:30. Să fii gata.

Mă privește în ochi.

— Să fii gata, da?

— Merită, Mișa?

— Să ai încredere în mine. Merită.

— Să am încredere? Bine. Cred că tot nu am altceva mai bun de făcut.

— Stelian, Igor și cu mine ne bazăm pe tine. Eu știu ce poți. Totul e ok.

— Suntem băieții buni?

— Să zicem că da. Să zicem că am eu o rugăminte la tine. Să zicem că ai o datorie la mine. E *fair*?

N-am ce face. Are dreptate. M-a salvat de vreo două ori.

— *Fair*. Vă aștept.

Acum am aterizat în Tallinn, într-un aeroport foarte nou, cu vopseaua parcă încă neuscată. Suntem UE și nimeni nu se uită prea atent la pașapoarte. O altă mașină, de data asta un Subaru Forester ultimul model, negru, ne așteaptă la ieșire. Șoferul îl recunoaște pe Igor, își strâng mâinile, apoi se salută cu noi, ne ia bagajele și plecăm spre oraș.

— Mergem la Swissotel Tallinn, povestește în engleză șoferul, care s-a prezentat Serghei. E un hotel deschis de curând, e elegant și e curat.

Accentuează pe curat și nu știu dacă se referă chiar la curățenie sau la microfoane.

Distanțele nu sunt prea mari și clădirea este un turn cu douăzeci și ceva de etaje. Ne așteaptă camerele.

— După ce te împrospătezi te aștept la etajul 8 la Cafe Swiss, să gustăm ceva. Nu mult, că diseară suntem invitați la cel mai în vogă restaurant din oraș. Doar noi. Igor are ceva de rezolvat și revine la cină.

— Bine. Douăzeci de minute?

— Perfect.

Camera e ceva între lux și *executive,* cu pat larg, plasmă și birou, sală de baie generoasă, cu televizor și aici. Geamuri mari de sus până jos. Se vede portul de călători. De undeva de acolo pleacă feriboturile spre Helsinki și Stockholm. Am un prieten editor în Helsinki și, deși sunt doar la o oră pe mare de capitala Finlandei, nu voi avea probabil timp să ajung acolo. Soarele începe să coboare. Ziua a crescut, dar nu prea mult. Fac un duș rapid, mă schimb și urc într-un lift.

Cafeneaua are vedere pe trei laturi. Nu sunt clienți mulți. Lumina e redusă. Se apropie asfințitul. Mișa Pușkin bea un coniac. Mă vede și îmi face semn să stau jos.

— Ce vrei?

— Ce ai luat?

— Dacă nu sunt cu rușii mei, prefer un Courvoisier.
— Bună idee.
Îi face semn chelnerului.
— La fel.
Se întoarce spre mine.
— Nu mănânci nimic?
— Ceva ușor.
— Găsiți în meniu mai multe produse de patiserie sau dacă…
Îl întrerup.
— Nu, doar o felie de plăcintă cu brânză sărată.
Aprobă din cap și pleacă.
— Brânză sărată și Courvoisier?! Ai și tu niște gusturi…
Nu comentez. Aștept să vină comanda. Ciocnesc cu Mișa. Apoi mănânc felia pătrată de plăcintă. Pufoasă și gustoasă.
— Da… Și acum îmi dai și mie niște explicații?
Surâde în stilul lui, obosit amuzat și superior. Lansează un nou rotocol de fum.
— Mă gândeam cât o să mai reziști?
— Să te ia dracu, Mișa! Întotdeauna faci la fel! De-asta am stat și atât de tăcut zilele astea. Dar bănuiesc că la cină se vor stabili, în fine, lucrurile exacte.
— Da, la cină. E simplu…
— Te ascult.
— Niște băieți din Sankt Petersburg au rătăcit niște lucruri. Imediat după căderea Uniunii Sovietice. Ca și la voi s-au trezit unii repede să le scoată din țară. Erau bunuri de patrimoniu. Prin 2000 le-au luat urma. Erau în Africa de Sud, la Cape Town…
— Dumnezeule, vrei să mă trimiți la Cape Town?!
— Sper că nu. Între timp s-au mutat mai în nord. În Cornul Africii.
— Cornul Africii?! Vrei să spui Somalia?
— Exact. Sunt undeva în Somalia. O să primești toate detaliile. Nu pot și nu vreau să ți le spun eu.
Ciudat. Brusc realizez că Sofia e tot prin zona aceea la Djibouti, statul vecin…
— Știi, am o cunoștință care e în delegație tot prin partea aia de…
— Te referi la Sofia Matei?
— Da. Știi ce caută acolo? O cunoști?

— Am auzit de ea. Profesoară de geopolitică. E în Djibouti… atâta știu…

Îl cunosc pe Mișa de prea mult timp ca să nu realizez că nu lasă niciun cuvânt să-i scape aiurea. A vrut să-mi transmită că știe tot și controlează tot. Un fel de guru al spionilor…

— Bine, Mișa, cum zici tu. Și ce trebuie să fac eu?

— Să mergi pe urma acelor lucruri, să afli la cine sunt exact și dacă vrea să le înapoieze.

— Să le vândă?

— Sau să le doneze…

— Baliverne, Mișa… Căcaturi! Îmi arunci cu prafuri! Ce lucruri sunt? Ca să-mi las eu oasele prin țara aia în război civil!

— Sunt niște arme!

— Arme?! Păi, e plină Somalia de arme! Și de pirați!

— Sunt arme de colecție, Stelian. Un set de arme de colecție. Foarte scumpe și rare. Când o importantă cantitate de arme din Africa de Sud a plecat spre alte destinații, cineva care nu avea habar de valoarea lor le-a trimis la grămadă. Au ajuns unde nu trebuie. Acum vrem să le recuperăm. Nu eu, prietenii mei de la Sankt Petersburg.

— Și de aceea ne-am întâlnit la Tallinn?

— E mai comod. Suntem în UE. Și mai liniște…

Își privește ceasul.

— Să mergem. Cred că ne așteaptă și Igor jos în hol.

Orașul este un fel de Sibiu sau Sighișoara, doar că așezat pe malul mării. Clădiri vechi, medievale, străduțe înguste, mulți turiști de toate națiile și pescăruși care țipă enervați și încearcă să-ți fure din punga pe care o ai în mână, vreun cartof, vreo alună, vreun sandviș… Nu mă bucur prea mult de locuri pentru că sunt stresat. Mergem să ne întâlnim cu niște indivizi care sunt mai mult decât dubioși. Inițial m-am gândit la mafie, apoi am raționat – Pușkin nu s-ar fi dus atât de jos… el, un tip elegant și patriot. Sau poate tocmai din patriotism…

Mergem pe o stradă îngustă, pietonală. Orașul nou, cu magazine și câteva hoteluri, a rămas în spate. Igor discută cu Mișa. În rusă și nu foarte tare. Eu mă uit după clădiri, vitrine și fete. Nu ne grăbim și asta mă bucură.

Un tip se postează în fața mea și mă întreabă ceva. Nu înțeleg ce zice. Cred că e rusă. Răspund în engleză că

nu vorbesc rusă. Se încruntă și zice cu un accent grosier:

— *No*? *Why not*? *Where are you come from*?

— Romania, răspund fără să mă gândesc prea mult.

— Romania?! și continuă în engleză: Și cum nu știi rusă!? Păi nu e limba voastră?

Mă pregătesc să ripostez, dar cei doi din fața mea s-au prins de conversație și intervin rapid. Igor, cu mâna dreapta dusă undeva spre spatele pantalonilor, îi răspunde cu o rafală de cuvinte. Individul, probabil turist rus sau localnic, dispare printre trecători. Sunt sigur că Igor e înarmat și avea mâna deja pe patul pistolului. Mișa e mai calm.

— Îmi pare rău, Stelian. Astea sunt urmele Uniunii Sovietice… Vor mai trece ani…

Nu zic nimic. Ignoranți și tâmpiți sunt peste tot…

— Am ajuns. Acolo e restaurantul. Olde Hansa.

Clădirea e uriașă. Cârciuma are cel puțin două etaje. Avem masă rezervată și suntem conduși înăuntru cu mare amabilitate. Un loc superb pentru o întâlnire conspirativă. Nu există iluminat electric, doar lumânări. Și mult întuneric. Masa la care ne așezăm are deja doi comeseni. Se schimbă săruturi pe obraji și strângeri de mână. Nu le văd fețele, e beznă. Probabil că ăsta e și scopul. Niște tipi masivi, în costume, cu pălării pe cap.

— Ne pare bine să vă cunoaștem, domnule Munteanu. Colegul nostru Mihail ne-a vorbit de dumneavoastră.

Se vorbește în engleză. I-auzi, colegul! Coleg de ce?

— Sper că numai de bine.

— Cu siguranță. Altfel nu ați fi fost aici.

— Vă ascult.

— Să nu ne grăbim. Vă recomand o bere arămie cu ierburi. E tare, dar e bună, bărbătească. Am aflat că vă place să beți bere. Și luăm un platou cu de toate… Mâncăm și apoi vorbim.

Au aflat…

— Și totuși… Știți, la noi e altfel obiceiul. Bem și mâncăm după ce am făcut afacerea…

Simt că Mișa mă privește fix. Cred că i-am deranjat. Dar cel care vorbise, acum zâmbește. Îi văd dinții mari, albi, strălucind în lumina pâlpâitoare a lumânărilor de pe masă.

— Domnule Munteanu, să fie cum vreți… Avem o rugăminte la dumneavoastră. Așa cum v-a spus Mihail, s-

au făcut pierdute niște arme vechi și scumpe. Noi vrem să le readucem în țară. Aveți aici tot dosarul, și îmi întinde un CD într-un plic de hârtie translucidă.

— Termene, contacte, buget?

— Totul e acolo. Nu e nimic secret. Nu vrem doar să prindă de veste cei răi. Din acest motiv ne-am gândit la dumneavoastră. Băieții buni vă știu, acoperirea de jurnalist sau editor e foarte bună, așa încât toate par a fi minunate, nu-i așa?

— Dar…

— O secundă. Și veți fi aproape și de doamna Matei. Djibouti e la doi pași. Dacă mai este acolo acum.

— Ce vreți să spuneți?

— Nimic. Chiar nimic.

— Și eu ce…?

— Evident că există și o recompensă.

— Tot pe CD?

— Nu, aici, iar acum îmi dă un card American Express. Pinul e anul nașterii fiicei dumneavoastră. Dacă vă convine suma, dați un semn prin Mihail. Până mâine dimineață… Acum putem mânca?

Eficient și la obiect. Cum n-am prea multe de făcut în vremurile astea de criză nu pot să zic decât:

— Poftă bună.

Capitolul 17

Inițial, a crezut că visează. Auzea împușcături. Rafale repetate, ca dintr-o armă automată. S-a cuibărit și mai bine în sacul de dormit, ca într-un cocon. Era cald, iar legănatul navei, destul de puternic, îi amintea de leagănul din Grădina Icoanei, unde o ducea bunicul.

Rafalele de armă continuau, însă, să se audă. Cu mici opriri. Fără să deschidă ochii, Sofia s-a concentrat să audă și alte zgomote. Dincolo de ușa cabinei ei, pe puntea navei, se alerga, se urla, se trăgea. Auzea bufnituri și răcnete. „Pirați! Ne-au atacat pirații. Futu-i!” Dintr-o singură mișcare, s-a aruncat din sacul de dormit pentru a bloca ușa cu zăvorul de siguranță. Era inutil, evident, dar măcar să-i întârzie puțin. Fără să aprindă lumina din cabină, cu arma în mână, și-a căutat cel mai îndepărtat loc de ușa cabinei. Era hotărâtă să tragă în primul care intră. În cap! Acolo unde știa că nu dădea greș. Niciodată nu a ratat o țintă atunci când era furioasă. Iar acum era mai mult decât atât.

„Cum dracului mi se întâmplă numai mie? Cum de am eu parte de toți idioții pământului, care îmi strică somnul, când mi-e lumea mai dragă? Dumitrescu îmi este dator cu vârf și îndesat!” Stătea în colțul cabinei, încercând să-și regleze respirația. Îi reveneau în minte vorbele antrenorului: „Respiră adânc și trage! Altfel, va trage celălalt, iar tu nu mai apuci să respiri!”. Ochii i se obișnuiseră deja cu întunericul. Respirația nu i se regla, însă.

„Al dracului de suflu sistolic. O să mor împușcată prin vreun cotlon de lume și ăștia vor zice că am crăpat de inimă!” Trebuia să se concentreze, pentru că știa că arma ei nu va face față unui automat. „Hai, Sofia, rade cât poți!”

O rafală deblocă ușa cabinei. Sofia trase, fără să aștepte ca namila să intre. Iar namila a căzut, secerată. Glonțul nimerise exact în cap. În urma lui năvăliră încă trei în cabină. Cel de-al doilea glonț al Sofiei și-a nimerit și el ținta. Tangajul navei o dezechilibra, iar al treilea glonț a zburat în aer, fără să își atingă destinatarul. Suficient cât să le dea timp celor doi să o imobilizeze.

Sofia nu a putut să le vadă fețele. În întunericul din jur, era greu să distingă ceva, în afara dinților extrem de albi ai celor doi. Și nici pe ăia nu a mai putut să-i vadă, pentru că se trezi pe cap cu un sac.

„Dacă eu nu i-am văzut, nici ei nu m-au văzut pe mine. De unde știau că sunt aici? De unde știau că în cabina asta este cineva? Sunt somalezi…”

Fără să realizeze ce i se întâmplă, a simțit cum este aruncată afară din cabină, prăvălindu-se ca un sac de cartofi. Simți în spate țeava rece a unei arme, care i se înfigea chiar în dreptul inimii. „Și dacă nu mă ridic? Dacă ar fi vrut să mă omoare, o făceau până acum. Deci, au nevoie de mine în viață!”

Și totuși nu avea alternative. De aruncat în apă nici nu se punea problema. Experiența o învățase că măsurile radicale sunt bune doar atunci când situația este fără ieșire. Ceea ce nu părea să fie acum. Trebuia să se supună. Era singura soluție pentru a vedea de ce fuseseră atacați. Și de ce reușiseră niște pirați nenorociți să pună mâna pe o navă plină cu soldați și arme. Nasul îi spunea că atacul nu fusese întâmplător. Iar nasul nu o prea înșela. S-a ridicat, așteptând să fie ghidată…

— *Move*!

Accentul celui care i-a urlat în ureche arăta că cel ce o amenința cu arma nu era un vorbitor bun de engleză. „Somalez…”

În jur continua să se tragă și să se alerge în toate părțile. Din instinct, mergea aplecată. Se gândea că se trage pentru intimidare.

„Dacă eu am un sac în cap și mâinile legate la spate, e clar că ceilalți din echipaj sunt în aceeași situație. Și atunci, în cine mama mă-sii trag idioții ăștia?”

Și-a dat însă seama, brusc, că nu se trăgea la întâmplare. Pentru că picioarele i s-au oprit, blocate de un corp căzut. Pentru a înțelege dacă este unul dintre cei din echipaj, Sofia s-a prefăcut că s-a împiedicat, căzând peste corpul de la picioarele ei. Era inert. Iar nasturii de la haină, pe care i-a simțit prin tricoul subțire pe care îl avea pe ea, îi dovediră că trupul era al unui membru din echipajul de pe *Argamurn.*

„Futu-i! Futu-i!!”

— *Argamum* a fost atacată!

— A funcționat!

— Da, dar s-a tras. Echipajul a ripostat. Există victime.

— Știm ceva de Sofia?

— Deocamdată nu. Trebuie să așteptăm.

— Mulțumesc, Alexandru. Sunt în birou. Anunță-mă când ai noutăți.

Colonelul Dumitrescu nu dormise de 36 de ore. Patrula între birou și *war-room,* unde rămânea cu ochii ațintiți pe imaginile transmise de satelit. O aruncase pe Sofia în gura lupului, ca o momeală, fără să o avertizeze. Doar el și Alexandru știau planul complet. Era singura soluție pentru a o duce pe Sofia cât mai aproape de *Buccaneer* și pentru a o plasa în mijlocul piraților, acolo unde putea să afle care este traseul informațiilor și, mai ales, cine este cel care oferă date atât de exacte. Era un plan extrem. Iar reușita lui depindea în mare măsură de furia Sofiei. Dumitrescu miza pe asta. Știa că Sofia nu suporta să vadă suferință și că ar fi făcut orice pentru a reuși să afle și cea mai mică informație care să ducă la oprirea răpirilor. În plus, o pregătise pe Sofia ani de zile și știa că acționa cel mai bine în situații limită. O dovedise când evacuase oameni din Georgia, în timpul bombardamentelor. Miza pe asta. *Argamum* părea să fie cea mai bună variantă. Toți cei din echipaj erau ofițeri de informații.

Din păcate, însă, Dumitrescu primise mult prea târziu de la MI6 o informație esențială pentru supraviețuirea Sofiei și reușita planului. Pe *Argamum* se afla o cârtiță. Iar cei care atacaseră acum nava știau exact pe cine sechestraseră. Iar viața Sofiei depindea de cât de importantă o considerau cei care o răpiseră. Dumitrescu știa că nu și-o va ierta niciodată dacă Sofia avea să pățească ceva acolo, în apele Somaliei.

— *MOOOOVE*!!!

„*Khat*[13]! Mestecă *khat*! Poate fi din Djibouti sau Yemen.” De data asta, cel care îi ținea arma proptită în spate se apropiase mult mai mult de ureche, urlându-i să se miște. În momentul acela, Sofia simți mirosul de *khat*. Marijuana africană sau drogul verde. O plantă ale cărei frunze erau mestecate de populația musulmană din Cornul Africii. Pentru că religia nu le permite să bea alcool, cei mai mulți mestecă frunze proaspete de *khat*. Efectul, însă, este mult mai nociv decât la alcool. În

cantități mari, frunzele de *khat* produc halucinații și stări de euforie, după care se instaurează nervozitatea și depresia. Sub influența *khat*-ului și cu arma în mână… nu avea cum să fie un tablou foarte optimist pentru Sofia, care simțea că sacul de pe cap, legat în jurul gâtului, o sugruma tot mai tare.

„Ah! Torturată și omorâtă de mestecătorii de salată! Minunat! Mai mult decât atât nici nu aveam cum să-mi doresc! Un sfârșit fulminant al carierei!”

Știa că mestecatul de *khat* era la ordinea zilei în Somalia și Djibouti. Văzuse, însă, că somalezii fierbeau frunzele și le consumau mai mult pe post de ceai. Mestecatul de frunze verzi era, însă, sport național în Djibouti, unde 98 la sută din populația țării era musulmană. Putea să fie o greșeală, dar avea convingerea că cel care o amenințase cu arma nu era somalez, ci din Djibouti.

O lovitură puternică în spatele genunchilor a făcut-o să cadă la pământ. Era semnul brutal că trebuie să se oprească. Nu era singură. În locul în care fusese dusă se aflau mai mulți membri ai echipajului. Și nu fuseseră coborâți de pe navă. Erau încă pe *Argamum.*

— Căpitane, ești?

— Doamnă Matei, căpitanul nu e cu noi…

„Așadar, cei din echipaj mai pot să deschidă și gura” gândi Sofia, care nu schimbase până atunci nicio vorbă cu vreunul dintre cei de pe *Argamum,* în afara căpitanului. Acum avea convingerea că pe navă exista cineva care dădea informații piraților. Era momeală. Trebuia să afle cine era sursa de pe navă. Căpitanul? Grecii? Românii?

Capitolul 18

— Nu mai știu nimic de Sofia de 24 de ore, de la atacul asupra *Argamum.* Mișa, lucrurile sunt mai urâte decât am avut noi informații.

— Poate că informațiile nu au fost corecte.

— Nu. Informațiile au fost corecte și s-au adeverit. Doar că nu au fost complete. Și asta a deturnat planul. Nu pot avea încredere în nimeni. Nu știm cine este cârtița de pe *Argamum.*

— Bătrâne, noi ne conversăm doar când lucrurile sunt urâte. Asta ne este meseria. Să facem curat în lucrurile urâte. Dacă ar fi fost totul frumos și lucrurile ar fi mers conform planului, nu ar mai fi fost nevoie în lumea asta de servicii.

— Ai dreptate, Mișa. Întotdeauna ai fost înțeleptul grupului. Dar acum am un om de care trebuie să am grijă.

— Dacă nu ar fi fost Sofia… ar fi fost la fel lucrurile?

— Ce vrei să spui, Mișa? Că acționez subiectiv?

— Spun că trebuie să te gândești la toate variantele. Știu că avem o datorie față de Ileana. Dar Sofia este un subaltern al tău ca toți ceilalți. Trebuie să acționezi ca la carte.

— Deja am ieșit din carte, de când am pus în aplicare planul cu *Argamum.* Justificarea mea este că nu pot avea încredere în ceilalți. Uită-te și tu câte țări și nave de război își împart Adenul. Și degeaba.

— Că nu ai încredere în nimeni, asta nu e o justificare, bătrâne! În meseria noastră este bine să nu ai încredere în nimeni. Se numește supraviețuire. Dar acum trebuie să găsim o soluție pentru omul tău de pe teren.

— Știu care este soluția, Mișa. Pe cont propriu. Trebuie să rezolv pe cont propriu. Și am nevoie de ajutorul tău, Mișa.

La capătul celălalt al firului, Mișa Pușkin nu mai spuse nimic. Gândea rapid dacă poate sau nu poate să-l ajute pe vechiul său prieten, colonelul Dumitrescu. Era în joc viața Sofiei. Și avea o datorie față de Ileana și Jean-Baptiste. O veche datorie, din vremuri atât de îndepărtate, încât altul, în locul lui, le-ar fi uitat până acum. Pentru

Mișa Pușkin, însă, vremurile alea reprezentau cea mai frumoasă perioadă din meseria lui. Și își amintea de ele ca și cum au fost ieri. „Încep să îmbătrânesc și devin mult prea sensibil…”

— Bătrâne… îmbătrânim și ne prostim. Devenim subiectivi și asta ne face vulnerabili. Știu, e momentul decontului, dar clar… am îmbătrânit, colonele!

— Da, poți să îi spui și așa. Dar la cum merg lucrurile și la ce se întâmplă, cred că aș fi reacționat la fel, indiferent de numele celui pe care l-aș fi trimis în teren. E o datorie față de omul ăla!

— Da. Am înțeles. Ce nu înțeleg este ce treabă aveți voi, românii, cu povestea asta cu pirații și răpirile. Că, din câte știu eu, voi nici flotă nu aveți. Sau ați făcut-o între timp și vreți să intrați tare pe piață?

— Ah, Mișa, ăsta ești tu!

— Hm, interesant mod de a ocoli răspunsul! Așadar, vă faceți flotă!

— He, he!!! Ca să o parcăm pe Dâmbovița! Nu, Mișa, avem oameni care au fost răpiți.

— Hai, colonele, că mai sunt și alte țări care au oameni răpiți de pirați. Nu muriți voi așa, la datorie, pentru niște marinari care știau foarte clar unde se duc și că zona este extrem de periculoasă. Spune-mi, de fapt, ce s-a-ntâmplat de vă implicați așa?

— Mișa… dar tu știi foarte bine!

— Îmda, știu. Dar mă gândesc că e ceva mai mult decât știu eu dacă ați trimis-o pe Sofia. De la ultima mea întâlnire cu ea, nu am mai vorbit cu tine, colonele.

— Nu, Mișa. Este vorba de aceeași afacere împuțită, cu rădăcini înainte de ’89, așa cum bine știi. Cu toate ingredientele nenorocite: bani, arme, răpiri, scurgeri de informații, zone de interes și putere. Problema mea este că acum nu mai știu nimic despre Sofia. Avea un dispozitiv de urmărire la ochelari, dar nu mai primim niciun fel de semnal.

— Știu eu, colonele. Sofia mai are asupra ei un dispozitiv de urmărire.

— De unde știi tu asta?

— Păi eu i l-am dat.

— Cum?

— Acum, doar nu vrei să-ți destăinui din tainele noastre…

— Ah, vulpoi bătrân ce ești! De ce ai făcut asta?

— Din același motiv pentru care tu te agiți acum, colonele.

— Și de unde știi că-l mai are asupra ei?

— Era prea valoros ca să-l piardă pe undeva.

— Aaa! Bricheta Dupont pe care o tot plimba în mână! Mișa, nu te dezminți! Și ziceai că ai îmbătrânit! Dar… dacă au găsit-o asupra ei și i-au luat-o?

— Lasă-mă câteva ore, ca să o localizez. Revin eu cu un telefon pe linia asta. Undeva ne va duce semnalul. Fie la Sofia, fie la cei care au atacat *Argamum* și au sechestrat-o.

— Bine, Mișa. Aștept un semn de la tine.

Colonelul Dumitrescu era hotărât să acționeze singur. Ar fi vrut să refacă „vechea gardă”, ca un fel de cântec de lebădă, ca să o poată recupera pe Sofia, vie și nevătămată. „După asta, mă retrag! Ies la pensie! Gata! Am devenit sentimental, iar asta îmi poate pune oamenii în pericol. E momentul să predau ștafeta”. Până la pensie, însă, Sofia era acolo. Și el o trimisese. Pentru a obține niște nenorocite de informații. Care sigur ar fi putut să salveze viața răpiților de pe *Buccaneer.*

— Am găsit-o, colonele. Este în Las Qorey, aproape de *Buccaneer.* Se află, încă, pe *Argamum.* Nu au fost dați jos de pe navă. O să avem, însă, o problemă majoră legată de vreme. A început deja sezonul musonic. Suntem la început de iunie…

— Îmda, știu. Am luat asta în calcul când am trimis-o acolo. Dar nu am avut de ales. Iar *Argamum* era o navă care putea face față ploilor și furtunilor din Golf.

— Întotdeauna avem de ales. Dar ai trimis-o pentru că știai că se va descurca. Hai, colonele. Tu ai pregătit-o! Știi bine că este unul dintre cei mai bine antrenați oameni ai tăi. Va analiza bine situația. Ai încredere în ea!

— Am, dar trebuie să o scot de-acolo, Mișa!

— O scoatem, colonele. Dar nu da de știre nimănui. Dacă pe *Argamum* se află o cârtiță, riscăm și mai mult dacă anunți aliații. Mai ales că nu ești foarte sigur care este destinatarul informațiilor.

— Ba da. Pirații.

— Și dacă nu sunt doar ei? Dacă mai este încă un destinatar? Colonele, știi bine că niciodată lucrurile nu sunt atât de simple în meseria noastră. Te întreb, însă,

cum vei justifica obținerea informațiilor, dacă Sofia află tot ce trebuie să afle?

— O să văd, Mișa, la momentul respectiv.

— Tu niciodată nu ai acționat fără un plan, bătrâne.

— Corect, dar acum suntem în mijlocul unui război și trebuie să ne adaptăm condițiilor din teren.

— Bătrâne, nu uita că nu este războiul tău! Nici măcar al țării tale. E al lor. Iar pe voi v-au rugat să-i ajutați.

— Este și războiul nostru, Mișa. Avem oameni sechestrați în Somalia. Și e de datoria noastră să punem umărul la salvarea lor. Și să încercăm să împiedicăm ca astfel de lucruri să se mai întâmple.

— Parcă vorbești pentru televiziune, colonele. Fii serios, știi bine că răpirile nu vor înceta.

— Dar măcar nu stăm cu mâinile în sân.

— Sofia a reușit să trezească în tine idealismul…

— Sofia este copilul pe care nu l-am avut niciodată.

— Să-i spui asta și lui Jean-Baptiste când ai să-l vezi.

— Niciodată!

— Și e de datoria mea să-ți aduc aminte că aliații voștri nu au mișcat un deget ca să salveze *Argamum,* chiar dacă au fost transmise semnale SOS.

— Nici rușii tăi, Mișa. Dar la dracu' cu toți. Cu NATO, cu UE, cu Atalanta, cu americanii, cu CTF-ul, cu rușii și cu toți ăia care sunt acolo, în Golful Aden.

— Stai așa, să vezi cum evoluează lucrurile când vor afla de Marea Roșie.

— Ce-i cu Marea Roșie?

— Americanii au avertizat că sudul Mării Roșii devine noua țintă a piraților din Somalia. Așadar, tot de rute comerciale e vorba, bătrâne.

— Nu știu nimic despre informația asta.

— Păi ați primit și voi avertismentul. Dar probabil că nu a ajuns la tine nota.

— Deci, ești cu mine?

— În asta, da!

— Până la capăt?

— Depinde care este capătul, colonele. Totul până la Maica Rusia.

— Încă mă întreb când glumești și când vorbești serios.

— Sunt cu tine, bătrâne. Asta e cel mai important.

— Mulțumesc, Mișa. Îți trimit toate informațiile necesare prin sistemul cunoscut.

— Bine, bătrâne! Aștept.

Capitolul 19

Mă trezesc foarte devreme cu un cap mare. N-am dormit bine. Un fel de coșmar cu Sofia, Mișa, mafioți și pirați, arme și corăbii. N-am chef de stat în cameră, deși cerul e senin și soarele e blând, iar panorama de la geamul camerei mele e minunată. Mă spăl și mă îmbrac repede, apuc laptopul și mă duc la Swiss Cafe. E 6:45 și nu e nimeni. Noroc că au deschis la 6 jumate. Un chelner – același sau seamănă cu cel de ieri – se postează lângă mine explicându-mi că pentru micul dejun ar trebui să-mi iau singur. Îl rog să-mi aducă doar un espresso lung cu lapte și un pepsi rece cu gheață și 3 feliuțe de lămâie. Asta cu trei feliuțe am băgat-o ca să vadă că sunt nervos și nu am chef de conversație.

Deschid jucăria și introduc CD-ul.

Fișiere word și fotografii. În engleză și franceză. Armele în chestiune sunt doar două pistoale nenorocite. *Aubron flintrock pocket pistols,* fabricate în 1715 de armurierul Aubron din Nantes. Niște jucării de 210 mm, cum scrie în documente, cu incrustații cu aur și sidef, 7 diamante fiecare încastrate în montura rotundă a capătului mânerului, cutie din lemn de teck, intarsii din lemn moale, căptușite cu purpură, accesorii de curățat, cremene și fitil de rezervă, butoiaș pentru praf de pușcă, gloanțe. Un set costă vreo 17 milioane de euro. Și asta pentru că nu mai există decât 2 seturi. Unul e la Paris. (Ce-o mai face bunul meu prieten Jacques Sardi? Poate că ar trebui să-l mai sun!) Celălalt a fost furat în 1991 și scos din URSS. Pistoale de buzunar pentru gentilomii care călătoreau cu nesigurele poștalioane europene ale secolului 18. Un moft de bogătași, jucării pentru bărbați. Și eu sunt trimis să caute aceste chestii… Cam ciudat. Atâta desfășurare de forțe doar pentru două pistoale cu cremene de 17 milioane de euro. Nu știu să umblu cu un card așa că nu am nicio idee despre cum pot afla câți bani vor să-mi ofere pentru asta. Oare trebuie viză pentru Somalia? Vaccinuri? Când ar trebui să plec? Și gândul zboară din nou la Sofia și la ultima noastră convorbire de un minut sau două. Părea tristă sau obosită. Se auzea ca și când era în tren sau pe stradă. Unde o fi acum?

Visez în timp ce cafeaua se răcește pe masă. Beau o gură de suc rece și privesc afară spre port. Un feribot tocmai acostează. Voi accepta. Cu orice risc. Am o șansă să o găsesc acolo.

Mișa, cu ochii mici, intră în cafenea bombănind:

— Matinal mai ești!

— Accept!

— Mă bucur. O să-i sun. Ne mai plimbăm o zi p-aici și plecăm mâine?

— Dacă se poate.

— Se poate. Îți convin banii?

— Nu știu. N-am verificat. Nu mă pricep…

— He he… Mergem la cumpărături și vedem atunci!

Nu l-am văzut de mult așa de vesel.

— Da, mergem la cumpărături, Mișa…

M-am întors în România și aștept semnalul lor. Mișa a dispărut „cu treburi urgente". Au vrut doar să mă încerce? Îmi fac de lucru în fiecare zi care trece. Un pic de job la Trident, luptând cu criza și cu librarii și cu volumele noi și bani… bani… bani. Mă tot gândesc la ăia de pe card, dar nu am curajul să-i folosesc. Sunt acolo 25.000 de euro. Mult dacă nu ai. Și nu am. Puțin dacă te gândești la riscuri. La cât valorează viața…

Seara mă apucă depresiile. Sau, mă rog, tristețile… Sofia a dispărut cu totul. Nu pot cu niciun chip să dau de urma ei. Stau și mă uit la televizor la programe proaste.

Sună telefonul.

Mă uit la ecran și mă înverzesc. Mă sună Doru Dumitrescu. Dar Doru Dumitrescu e mort. A murit acum doi ani în Grădina Botanică. După atentatul de la Cotroceni. A murit împușcat de Mihail Sergheevici Pușkin. Ce joc e aici?! Apoi mă calmez – poate cineva a luat numărul lui și i-a găsit agenda… Mă liniștesc un pic și răspund.

— Seara bună, Stelian. Sunt…

Nu trebuie să se prezinte. I-am recunoscut vocea. El e.

— …Doru Dumitrescu.

N-am replică.

— E cam ciudat telefonul meu? Doar aparent… Aș vrea să ne vedem!

Treptat îmi revine umorul.

— Pe lumea asta sau pe cealaltă?

— Pe asta!

El nu prea are umor. N-a avut niciodată. Tac.

— Aștepți o explicație? Nu pot la telefon. Aș vrea să ne vedem. Cât mai repede!

— Când?

— Acum!

— Acum?! Unde?

— Ești acasă. Văd lumina. La pizzeria de pe Țuculescu. Unde mănânci și bei bere…

Mă uit pe geam. E undeva pe aproape dacă vede lumina la mine… Mă bântuie fantomele. Arunc niște haine pe mine și deși nu e chiar frig pun și o geacă. Din cutia de la fundul dulapului îl scot pe bătrânul Beretta 92 Compact L și îl îndes la centură în spate cu tot cu toc. Dar numai după ce verific dacă e încărcat. Mă duc să împușc fantome.

Teresa localului nu e plină. Doar trei mese sunt ocupate. La una dintre ele un bărbat singur cu barbă și o șapcă îndesată pe cap. În rest tricou și blugi. Mă așez în fața lui. L-am recunoscut, dar nu foarte ușor. Barba îi schimbă mult fizionomia.

— Ai venit repede.

— Da.

— Ai armă, nu-i așa?

— Da.

— Credeai că e o cursă?

— Da.

— Ok. Povestea mea e scurtă și simplă. Complotul era mult mai mare. Eu nu trebuia să mor. Aveam vestă antiglonț. Pușkin știa. A tras el în inimă, ca să nu tragă alții în cap. Știi că el de obicei țintește la cap. Atunci eram aliați.[14]

— Și acum?

— Acum avem interese diferite.

— Crezi că e ușor să cred povestea asta?

— Nu e ușor. Dar vreau să te protejez. Pușkin te aruncă în groapa cu lei.

— Cât știi?

— Aproape totul. Sofia Matei, Djibouti, Jurilovca, Tallinn, pistoalele…

— Și ce vrei?

— Refuză!

— De ce?

— Intri într-un joc pe care nu-l cunoști și nu-l poți stăpâni. Și mie îmi este foarte greu. Sunt mai multe găști.

— Întotdeauna sunt mai multe găști…

— Da, dar de obicei e o singură gașcă de băieți buni. Cei răi pot fi mai mulți…

— Și?

— Și acum sunt mai multe găști de băieți buni!

— Nu prea te urmăresc.

— Nu pot spune mai multe. În plus nu cunosc toate ramificațiile. Am o imagine incompletă.

— Bine, Dorule, dar au trecut aproape doi ani. Apari așa dintr-o dată, de pe lumea cealaltă, zicându-mi să nu mă bag într-o afacere. Până acum unde ai fost? Ce-ai păzit?

Apoi îmi dau seama că întrebările sunt tembele. Nu răspunde, evident.

— Faci cum crezi. Trebuie să plec. Să ai grijă de tine. *Watch your back,* zic americanii. Te-am avertizat.

— Nu poți să-mi spui mai multe? Pușkin e cu ăia răi? Ce se întâmplă? Ce pizda mă-sii caută Sofia în Djibouti, care e vecină cu Somalia? Ce afacere e aia cu pistoalele de epocă?

— Nu pot să spun mai multe. Plec. Nici nu am fost aici.

— Dispari din nou?

— Trebuie să dispar. Ne vom mai vedea. Îți promit. Să sperăm că va fi un moment plăcut.

— Adică?

— Adică nu o să fim inamici!

Se ridică. Dă să plece, ezită și îmi întinde mâna. Ne strângem mâinile. A lui nu e rece…

— Noroc, Stelian.

— Noroc…

Pleacă. O chelneriță mă privește nedumerită.

— Cu ce să vă servim?

Ridic din umeri și plec și eu.

Capitolul 20

O durea foarte tare obrazul. Probabil pentru că stătea cu capul culcat pe o piatră colțuroasă. Și simțea cum umărul drept îi zvâcnește. Poate pentru că avea în continuare mâinile legate la spate. Sau poate din cauza loviturii pe care a primit-o atunci când au fost mutați de pe *Argamum.* Nu știa foarte clar unde se află. Nu putea să vadă nimic din cauza sacului, pe care încă îl mai avea pe cap. Clar, nu mai era pe navă. Și se afla singură într-un spațiu închis. Nu știa nimic despre ceilalți din echipajul navei. Habar n-avea unde este căpitanul. „Sofia, habar n-ai de tine! Și vrei să-i salvezi pe cei din jurul tău…” Spera că fusese dusă în Las Qorey. Era o șansă pentru a afla ce se întâmplă cu *Buccaneer*. Îi auzise pe atacatori pronunțând numele celebrului sat de pescari.

„Dacă scap vie din povestea asta, mă duc acasă și înregistrez la OSIM numele satului ăstuia nenorocit. Îmi fac marca mea înregistrată. Și mă apuc de vândut coșuri de nuiele cu numele ăsta… Că o să ajungă un loc mai cunoscut decât Las Vegasul! Futu-i mama ei de viață! Desigur, astea o să le fac dacă nu o să mi se ia pielea de pe față după ce am stat atâtea ore cu sacul ăsta pe cap! La dracu’ cu toate…”

În timp ce se gândea, încercă să se ridice de jos. Ceea ce era cam greu, deoarece era total imobilizată, picioarele fiindu-i strânse cu o frânghie. Nu renunță. Încercă încă o dată să se ridice, dar în momentul ăla simți frânghia cum îi intră în carnea de pe picioare. Se prăvăli la loc, cu un geamăt.

— Nu ai să reușești, domnișoară Matei.

Vocea celui care i se adresa i se părea cunoscută. Engleza era perfectă. În plus, era evident că o cunoștea. Deci, fie se mai întâlniseră, fie cel care era cu ea în încăpere știa exact pe cine răpise.

— Și de data asta aveți ceva care îmi trebuie mie. Nu știu cum se face, domnișoară Matei, dar întotdeauna sunteți în mijlocul evenimentelor.

— Hmmmm.

Sofia nu putea să scoată niciun cuvânt, pentru că simțea că se sufocă. Tonalitatea vocii celui care vorbea o

făcea, însă, să bănuiască că se află în aceeași încăpere cu Hassan Dahir Agqura! Cel care o mai interogase o dată, în Bosaso. Iar amintirea acelui moment nu era deloc plăcută.

— A… mă scuzați, nu puteți să vorbiți. Oamenii ăștia pentru care lucrați nu vor să se învețe minte și să nu mai trimită femei în zone d-astea… Eu nu pot fi un gentleman până la capăt…

— Hmmmmmm…

— Da… Și uite așa, trebuie să încerc să obțin de la tine informațiile, domnișoară Matei. Și nu vrei ca eu să te chinui, să te schilodesc sau să te rănesc. Și pentru că nu vrei asta, ai să-mi dai toate informațiile de care am nevoie. Și pe care sunt convins că tu le ai. Desigur, s-ar putea să nu mă chinui atât cu tine, domnișoară Matei. Unul dintre băieții mei nu a avut parte niciodată de o femeie albă. Și blondă, pe deasupra. Și mă gândesc că aș putea să îi satisfac această poftă acum. Că nu se știe niciodată când va mai fi o asemenea ocazie…

— Hmm…

— Iar eu, acum, am să-ți scot sacul de pe cap, ca să ne putem înțelege…

„Pizda mă-sii!!!! Unele căcaturi sunt sortite să se repete! Ce dracului caută libidinosul ăsta aici? Și ce mama mă-sii vrea de la mine?!"

Avea să afle destul de repede. Cineva i-a desfăcut frânghia din jurul gâtului și i-a scos sacul de pe cap. Mâinile și picioarele i-au rămas legate. A continuat să-și țină ochii închiși, pentru a nu fi orbită de lumina din încăpere. Ceea ce nu avea cum să se întâmple, camera fiind în semi-întuneric. Încet-încet, și-a întredeschis ochii. Prin jaluzelele de paie, rupte din loc în loc, pătrundea lumina soarelui. Încăperea era toată din piatră. Într-adevăr, în fața ei îl avea pe Hassan Dahir Agqura. Iar lângă ea se afla un hăndrălău negru, înalt și vânjos, cu o față destul de înspăimântătoare. Poate și din cauza cicatricei care îi brăzda obrazul drept. Agqura era la fel de libidinos, iar transpirația, ca și data trecută, i se prelingea pe față.

— Sper că nu ai pretenția să spun că îmi pare bine să te văd…

— Ah… domnișoară Matei, gura asta mare o să vă aducă niște necazuri la un anumit moment. În lumea mea,

femeia nu mişcă şi nu comentează în faţa bărbatului. Răspunde doar la întrebări.

— D-aia lumea ta nu va fi niciodată civilizată!

— Domnişoară Matei! Domnişoară Matei! Dar nu sunt eu suficient de civilizat? Puteam până acum să te omor de o sută de ori. Dar uite, în loc de asta, o să stăm cuminţi la masa asta, o să bei din ceaiul meu şi o să îmi răspunzi la toate întrebările.

Pe masa din mijlocul încăperii se afla o carafă plină cu un lichid maroniu… Aparent un ceai. Deasupra lichidului se vedeau nişte frunze ce păreau că fuseseră fierte.

Hăndrălăul o luă în braţe şi, lăsându-i mâinile şi picioarele legate, o aşeză pe unul din cele două scaune aflate în jurul mesei.

— Nu mi-e sete.

— Ei, asta nu e bine. Eu îţi cer politicos să accepţi să bei din ceaiul meu, în semn de respect. Nu vrei să o faci, o să consider că este a doua oară când mă jigneşti. Şi o să-mi pun băiatul să te forţeze să bei. Şi băiatul meu nu prea a avut de-a face cu lumea pe care tu, domnişoară Matei, o consideri civilizată…

— Nu mi-e sete. Nu beau.

Sofia nu vroia să bea pentru că recunoscuse frunzele care pluteau deasupra lichidului din carafă. Erau frunze de *khat*. Destul de multe cât să-i dea starea de euforie necesară pentru a fi cât mai maleabilă. Dar nu putea să se împotrivească. Hăndrălăul lui Agqura îşi înfipsese deja mâna în părul ei desfăcut şi îi trase capul pe spate, obligând-o astfel să-şi deschidă gura. Cu cealaltă mână îi turna pe gât din lichidul aflat în carafă. Sofia simţea cum se îneacă. Iniţial, încercă să scuipe tot ce îi intra în gură, dar era prea mult lichid.

— Eu zic să înghiţi de bunăvoie, pentru că, altfel, o să fie tot mai rău. Mai am ceai, domnişoară Matei. Şi nu vrei să mă faci să te oblig să bei toată cantitatea de care dispun…

Sofia începu să se zbată. Hăndrălăul se opri din turnat.

— Vezi ce gust bun are? Aşa, acum să ne apucăm să povestim.

Vocea calmă a lui Agqura o scotea din minţi. Simţea, deja, cum se învârte camera cu ea.

— Nu ştiu ce vrei de la mine.

Încerca să vorbească cât mai coerent, pentru ca Agqura să nu observe cât de repede își făcuse efectul *khat*-ul.

— Vreau să știu ce intenții au americanii, NATO și ăia cu Atalanta în legătură cu noi. Știu că ai fost la reuniunea lor, din Djibouti. Te-au trimis acolo cu un mandat. Cu ce mandat?

— Să ascult.

— Greșit răspuns. Greșit. Nu te trimiteau pe tine doar ca să asculți. Nu trimiteau un om de teren doar ca să asculte. Nu mă lua de prost!

— Să ascult. Atât. Eu sunt analist!

— Mă iei de prost! Ești analist și e a doua oară când ne întâlnim. Deci?

Sofia realiză că Agqura este familiarizat cu limbajul lumii în care ea se învârtea. Încerca să tragă de timp, pentru a reuși să găsească o soluție de scăpare. Mintea îi era încețoșată, prinsă ca într-o menghină. Hăndrălăul o prinse din nou de păr și începu iar să-i toarne ceai de *khat* pe gât. Îi era din ce în ce mai rău.

— Ce planuri au cu noi? Eu cred că înțelegi că nu ai cum să scapi.

Hăndrălăul se opri din turnat. Sofia se prăbuși peste masă, simțind că nu mai are aer. Lichidul i se prelinsese peste hainele de pe ea. Aceleași haine în care dormea atunci când fusese atacul de pe *Argamum.* O pereche de pantaloni scurți și un tricou. Era udă și carnea începuse să o usture din cauza frânghiei care îi strângea picioarele.

— Nu, nu știu nimic. Vor rămâne în Aden. Nimic altceva.

— Și vor înarma navele comerciale?

— Nu am discutat despre asta!

— Ah, domnișoară Matei! Nu vrei ca lucrurile să meargă simplu și fără efort.

Agqura îi făcu un semn din cap hăndrălăului. Care, de data asta, scoase un cuțit lung. Sofia nu putea să se gândească la nimic. Avea sentimentul că mintea i-a ieșit afară din corp. Nu mai putea să își controleze mișcările. Nu putea să se opună. Nu putea să riposteze. Își repeta mereu în cap că trebuie să spună „nu”.

Hăndrălăul îi tăie frânghia din jurul picioarelor și legătura de la mâini. Cu o singură mișcare o ridică de pe scaun și o aruncă pe masă. Încercă să se răsucească, ca să se dea jos de pe masă, dar Agqura îi imobiliză mâna

dreaptă. Ar fi trebuit să îi dea un picior în plină față hăndrălăului, dar creierul nu mai transmitea comenzile către restul corpului.

„Nu era numai *khat*. Efectul e atât de ciudat…” A închis ochii, deși nu era cea mai bună variantă pentru că se temea să nu aibă halucinații.

— Nu ai vrut să faci ca lucrurile să meargă ușor. De data asta, trebuie să aflu informațiile de care am nevoie.

— Nu știu nimic…

— Nu cred.

Hăndrălăul îi depărta picioarele. I le legă, pe fiecare în parte, de câte un picior de la masă. La fel a făcut și cu mâinile. Era răstignită pe bucata de lemn. Trebuia să-și găsească forța să se mobilizeze pentru a rămâne lucidă. Un gând extrem de coerent îi trecu prin minte, ca un fulger: „dacă mă violează?” Niciodată nu îi fusese frică atât de tare de răni, de durere, de gloanțe, de tăieturi așa cum îi era de viol. Era atât de inertă încât nu putea să se împotrivească. Cei doi bărbați din încăpere puteau să facă cu ea orice. Iar ea nici măcar nu putea să scape, zicându-le informațiile pe care le cereau. Și nici nu era foarte sigură că acele informații ar fi fost salvarea.

— Nu înțelegi că nu știu? Nu știu ce vrei. Ai prins pe cine nu trebuia.

— Ha ha! Am prins exact pe cine trebuia. Doar că ești încăpățânată și nu vrei să înțelegi că, până la urmă, îmi vei da informațiile de care am nevoie. Fie pe calea ușoară, fie pe calea cea grea. Dar mi le vei da. Pentru că tu știi ce planuri au nenorociții ăștia, unde ne vor hăitui și dacă, în ciuda banilor trimiși de mine, vor înarma navele comerciale sau nu. Tu știi asta!

„Ah… deci tu ești unul din furnizorii de bani pentru a bloca paza navelor comerciale…”

Simți lama cuțitului urcându-i pe piciorul drept, încet, dar suficient cât să-i zgârie pielea și să-i dea sângele. O ustura înfiorător. Atât de tare încât își mușcă buza de jos. Sângele îi țâșni. Hăndrălăul se aplecă deasupra ei și îi supse sângele de la buză, înfigându-și dinții. Gestul brutal al somalezului, amestecat cu mirosul de transpirație pe care îl emana îi provocă o greață cumplită. Închise ochii, din instinct. Nu mai avea forța să îi țină deschiși. Hăndrălăul îi turnă din nou pe gât din ceaiul de *khat*. Jumătate din el îi curse peste tricoul de pe ea, lipindu-l de corp și lăsându-i să i se vadă sfârcurile. O

durere cumplită îi străbătu sânul drept. Omul lui Agqura îi mușcase sfârcul, în timp ce Agqura stătea și privea. Durerea îi smulse un geamăt.

— Ah, ți-am spus că băiatul meu este necivilizat și nu știe să se comporte cu o femeie. Eu zic că ai putea să pui capăt foarte simplu, dacă îmi dai ceea ce am nevoie. Altfel, să știi că sunt destul de răbdător.

— Nu știu nimic… nimic… Lucrurile importante nu se discută cu atâta lume… Am fost mulți… Nu știu nimic… Ei rămân în Aden. Vor încerca să vă oprească… Nu știu nimic altceva…

Simți lama cuțitului între picioare. Și se gândi că de ce îi era teamă, nu va scăpa. Cu o singură mișcare, somalezul îi tăie pantalonii. Rămăsese pe jumătate goală, acolo, întinsă pe masă, într-un nenorocit de bordei, dintr-un nenorocit de sat pescăresc din Somalia. Fără să aibă forța să se împotrivească. Lacrimile începură să îi curgă din ochi. Mai mult de furie. Dar furia nu mai era suficientă ca să o mobilizeze. *Khat*-ul pe care fusese obligată să-l înghită o drogase mai mult decât se aștepta.

— Cred că este ultima ta șansă, Sofia. Să mă lămurești cum stau lucrurile! îi șopti la ureche Agqura.

— Nu vrei să înțelegi că nu știu nimic? Poți să faci ce vrei cu mine… Nu am informațiile pe care le ceri… Nu eu…

— Ți-am mai spus… Sofia. Nimic nu e sigur. Nimic. Nici măcar viața.

Agqura îi făcu un semn somalezului să se oprească. Mersese destul de departe, și nicio altă femeie nu ar fi rezistat amenințării violului.

— Las-o! Du-o pe *Argamum.* Îi mutăm în Bosaso! Mai am nevoie de ea. Este fata lui și am nevoie de un ostatic cu greutate cât îi trimit pe ceilalți în Eyl.

Agqura ieși din cameră. Somalezul se supuse, desfăcându-i Sofiei legăturile de la mâini și picioare. Cu o ultimă mișcare, își trecu mâna printre picioarele Sofiei, apăsând puternic.

— Acum ai scăpat. Dar îți promit că te am până la urmă. Și nu mai scapi!

Aruncă peste ea o bluză lungă, ca dintr-o pânză de sac, o urcă pe un umăr și ieși cu ea din cameră. Era în stradă, cu mult praf, cu multă lume. Copii care se jucau și alergau în jurul lor. Încercau să o prindă de părul blond, care îi atârna în timp ce era cărată de somalezul lui

Agqura. Fuseseră destul de aproape de țărm. Pentru că, stând cu capul în jos, observă nisip. Mult nisip. Apoi apă…

S-a trezit aruncată pe puntea lui *Argamum.* Din instinct, s-a ghemuit în poziția foetusului, dorind să adoarmă. O ustura pielea și o durea carnea. Îi simțea încă mâna somalezului între picioarele ei. Avea un sentiment de murdărie continuă și ar fi vrut să vomite. Dar nu putea să se ridice. Stomacul se revolta din ce în ce mai tare, semn că începea să-i funcționeze, din nou, creierul. Vomită pe puntea navei, dar fără să se poată ridica. Rămase acolo, întinsă, fără să știe exact pentru cât timp. Până când simți că cineva o ridică și îi vorbește în română.

— Trebuie să vă spălați.

— De când stau aici?

— De juma' de oră. Ne-au adus pe toți pe *Argamum.* Ne mută.

— De la voi ce-au vrut?

— Hm…

— Ești român… Cum te cheamă?

— Da, sunt român. Andrei Aghițescu mă cheamă.

— Nu îmi aduc aminte să te fi văzut pe *Argamum*...

— Umbra e profesia mea… Sunt, de profesie, o umbră!

Sofia nu era în cea mai cuvenită stare pentru a înțelege acum subtilități filosofice.

— Ai putea să fii un pic mai clar, domnule Aghițescu? Nu de alta, dar tocmai am fost drogată cu niște *khat* și mi-am dat tot stomacul afară…

— Sunt umbră. Nimeni nu m-a băgat niciodată în seamă. Nimeni nu a știut de existența mea. Întotdeauna au fost alții promovați, indiferent cât de bun eram. Întotdeauna am fost de umplutură, pentru că originile mele nu sunt din cele mai sănătoase!

„Extraordinar! După ce că put toată, îmi curge sânge pe picioare și era cât pe ce să fiu violată, acum trebuie să dau și peste frustrați neînțeleși! Parcă se făceau controale psihologice la intrarea în servicii, în armată…”

— Păi pe nava asta toți sunt umbre, domnule Aghițescu. Toți trăim viață dublă. Și nu înțeleg ce treabă au originile cu povestea asta…

— Originea ne urmărește peste tot. Tatăl meu a lucrat în Securitate. Iar Dumitrescu l-a îndepărtat în 1989. L-a mazilit. Nu a mai avut nevoie de nimic din ceea ce știa el.

În mintea Sofiei începea să se facă încet-încet lumină.

— Colonelul Dumitrescu ne-a distrus familia. Ne-a distrus pe toți. Mama nu l-a mai suportat pe tata. Tata nu s-a mai suportat pe el, dar a fost suficient de laș încât să nu facă nimic. Am jurat că îi răzbun. Și mai am un pic și duc totul la bun sfârșit. Și am vrut să știi asta, domnișoară Matei. Pentru că cineva trebuia să știe.

— Adică… tu ai dat informațiile despre *Argamum* nenorocitului de Agqura. Tu ești cel care are acces la cifru și cunoaște traseele. Ce nu știi este ce s-a decis la întâlnirea din Djibouti. D-aia avea nevoie de mine. D-aia au luat nava…

— Auzisem că Dumitrescu are un ofițer de încredere, dar nu m-am gândit că este o femeie…

— Adică… din cauza ta eram să fiu violată… Din cauza ta nu am reușit să aflu ce se întâmplă cu *Buccaneer*. Din cauza ta am ratat și misiunea asta.

— Asta nu era în plan. Dar Agqura a lucrat minunat. A trimis o echipă completă. I-a implicat și pe cei din Djibouti. Remarcabil, remarcabil…

Murdară de propria vomă, cu sângele uscat pe piciorul drept, toată ura blocată de *khat*-ul băut ieși la suprafață. Cu o singură mișcare, Sofia apucă un drug de metal căzut pe punte și îl pocni pe Aghițescu direct în cap. Suficient cât să-l doboare, fără suflare, la pământ. Zgomotul corpului căzut le-a atras atenția somalezilor care îi păzeau în timp ce navigau spre Bosaso.

„Victime colaterale! Trebuie să-l avertizez pe colonel…”

— A sărit la mine…

Piraților nu le-a păsat de corpul lui Aghițescu, întins pe jos, inert.

„O umbră…”

Era momentul, totuși, să se spele. Și să-și dezinfecteze rănile. Nu știa unde sunt ceilalți din echipaj. Nici nu-i mai păsa. Trebuia sa-l avertizeze pe Dumitrescu. Intră în cabina din care fusese luată cu forța… Pe pat strălucea ceva… Bricheta Dupont de la M.P.

Iar mobilul, lăsat undeva într-un colț, clipea isteric. Un sms. Nu, nu era de la Stelian. Ci încă un sms de la Alexandru:

„Pirații au mai dat un ultimatum pentru Buccaneer. De data asta presa a fost direct informată. Somalezii au sunat la Corriere della Sera*. Tot 48 de ore. Presa e în fierbere. Familiile vor exploda.”*

Articol

EXTRAPRESS
Cotidian de seară, pag 1 și 12
9 iunie 2009

Toate drumurile trec prin Golful Aden
de Irina Zamfirescu

Capitala Somaliei, Mogadiscio, este în aceste zile teatrul unor lupte intense între milițiile proguvernamentale și insurgenții islamiști. Premierul somalez Omar Abdirashid Sharmarke reprezintă țara și participă la cea de-a cincisprezecea reuniune a Grupului de contact privind Somalia, în timp ce președintele Cheikh Sharif Ahmed, care trebuia să se deplaseze la Roma, a renunțat în final, din cauza situației de la Mogadiscio.

Declarată «infracțiune» de către ministrul italian de externe, Franco Frattini, pirateria din zona Cornului Africii a devenit un pericol major pentru toate statele, fiind considerată de către participanții la reuniune drept o amenințare pentru securitatea persoanelor și, în cele din urmă, pentru securitatea europeană, alături de terorism, imigrația clandestină și traficul de ființe umane.

„Cauzele profunde ale pirateriei provin din crizele politice, economice și sociale de pe acest teritoriu, nu de pe mare”, a declarat Frattini, în cadrul întâlnirii Grupului de contact privind Somalia, grup înființat în 2005.

Când a început și de ce

Anul 1991 este momentul declanșării acestui fenomen, asociat în prezent, din punct de vedere al gravității sale, cu terorismul, Este anul prăbușirii regimului lui Siad Barre.

Apele teritoriale somaleze au fost «atacate» la acel moment din două părți: pe de-o parte de către companiile internaționale, care au găsit un loc potrivit pentru deversarea reziduurilor toxice, iar pe de altă parte de către

braconierii străini dornici de pescuit ton fără să plătească taxe. Există declarații ale pescarilor somalezi, care arată că navele străine apelează chiar la angajarea militanților locali, care utilizează forța pentru a-i intimida și a-i determina să renunțe la pescuit. Ca răspuns la aceste acțiuni, pescarii somalezi au început să atace navele străine. Acest fenomen a degenerat pe parcursul a două decenii, ajungând în prezent la piraterie pe scară largă și la răpiri.

Fără să dorească să justifice acțiunile de piraterie și sechestrare de nave și persoane, ONU a confirmat într-un raport oficial că, numai în anul 2005, peste 700 de vapoare străine de pescuit operau în apele Somaliei, cele mai multe dintre ele folosind metode ilegale de pescuit, care duceau la distrugerea ecosistemului din zona Cornului Africii.

Trocul

Din cauza amplorii pe care a luat-o fenomenul pirateriei, acesta este din ce în ce mai greu de oprit, cu atât mai mult cu cât populația somaleză a devenit conștientă de faptul că din piraterie se câștigă mult mai bine decât din pescuitul de ton.

Se poate spune că s-a ajuns la un adevărat troc: somalezii încasează, conform unor estimări ale organizațiilor internaționale, peste 100 milioane anual de pe urma răscumpărărilor, în timp ce europenii și asiaticii pescuiesc în apele Somaliei în valoare de peste 300 milioane, conform acelorași estimări.

Regii pirați

Acest troc are la bază apariția conducătorilor de clanuri somaleze, a unor adevărați lideri locali, denumiți într-un mod poetic de către mass-media drept «regii pirați». Și, ca orice regi, și cei ai piraților somalezi au un paradis al lor, care în Somalia este coasta Eyl. Și ca în toate poveștile cu regi, și aici se ține cont de ranguri, clanuri, teritorii și porecle.

Astfel, fiecare lider deține mai multe grupuri de pirați care acționează în anumite teritorii și, în funcție de rezultate, obține o poreclă, care îl situează în ierarhia regilor-pirați. Fiecare grup are un „sublocotenent” care îi

raportează direct liderului și niciunul dintre acești sublocotenenți nu face vreo mișcare și nu acționează fără aprobarea regelui.

Se vrea cu adevărat stoparea pirateriei?

În decembrie 2008, Consiliul de Securitate al ONU a lăsat impresia că există voința politică necesară pentru stoparea pirateriei practicate de către somalezi. La acea dată s-a aprobat în unanimitate Rezoluția 1851, care autoriza membrii ONU să acționeze după cum este necesar împotriva pirateriei din Somalia. Această Rezoluție a devenit deja celebră, fiind un moment rar de unitate și forță de decizie a Consiliului.

La momentul adoptării Rezoluției, Secretarul General al ONU, Ban Ki-Moon, sublinia că «eforturile anti-piraterie trebuie unite într-o cale de mijloc, prin adoptarea unui proces de pace în Somalia, menit să ajute partidele să reconstruiască securitatea, capacitatea de guvernare, drepturile omului și oportunitățile economice din Somalia».

În realitate, ceea ce la nivel politic a părut a fi un consens pentru susținerea unei țări, s-a dovedit, cel puțin în prezent, un eșec din punct de vedere al acțiunii în teren.

Secretarul General al ONU a recunoscut că a apelat la 50 de țări pentru a strânge resurse pentru o forță multinațională cuprinzătoare pentru Somalia, însă nu a putut găsi niciun stat dispus să-și asume conducerea. De asemenea, răspunsul internațional a fost aproape în totalitate maritim, cel puțin 20 de țări trimițând nave pentru ceea ce seamănă cu o expediție punitivă a secolului 21. S-a uitat complet de sprijinirea la nivel politic a țării, singura acțiune «terestră» fiind trimiterea de ajutoare cu hrană.

Nu poate fi uitat faptul că ONU a eșuat în cazul includerii Zonei Economice Exclusive a Somaliei în Rezoluția 1851 sau a convenției relevante, care interzice deversarea de reziduuri toxice.

Așadar, ceea ce a început ca o mișcare de protest a pescarilor somalezi a evoluat într-un amestec de crimă

organizată, atacuri violente, tâlhării și răpiri, având drept țintă toate tipurile de vase, de la cele comerciale și de pescuit, până la tancuri petroliere, vase care transportă armament și chiar nave de croazieră.

În acest moment, Somalia este deținătoarea a două adevărate branduri: «piratul somalez» și «regele pirat». Două branduri demne de cărți cu povești și de filme cu priză la public, care contrariază și uimesc și care sunt departe de a deveni istorie.

Capitolul 21

Îi uda florile în fiecare zi, așa cum o rugase. A dat de mâncare și pisicii din fața blocului. Cam jigărită. „Dacă a plecat Sofia, nu mai are nimeni grijă de tine…” Ileana își făcea de lucru ca să meargă pe la apartamentul Sofiei tocmai ca să îi mai treacă din dor. Îi era teamă pentru copilul ei, pe care îl știa departe. Iar acum, de când aflase că fusese răpită, încerca să găsească o soluție pentru a o aduce pe Sofia acasă. Se gândea că, dacă va merge în casa ei, o să îi vină vreo idee salvatoare. Nu fusese de acord de la bun început cu drumul pe care apucase Sofia, ar fi vrut ca ea să rămână jurnalist, dar, în fond, așchia nu sare departe de trunchi. „Chemarea sângelui și chemarea pământului s-ar putea să nu fie chiar niște prostii…”

Știa că există un singur om care ar putea să o ajute necondiționat. Îi legau prea multe din trecut, pe vremea când lumea era împărțită altfel. Fusese o relație corectă, *win-win,* cum se zice acum, iar în timp se închegase o camaraderie dincolo de necesitățile și obligațiile muncii de zi cu zi. O camaraderie care îi salvase de multe ori pe amândoi. Trebuia să-l sune pe marele fumător de Dunhill. O clipă s-a gândit la numărul de telefon… Îl schimbase de multe ori în atâția ani. Dar cifrele îi veneau în cap ca o extragere loto. De fapt numerele lui aveau întotdeauna o logică știută doar de ei, de cei din sistem. A zâmbit satisfăcută că sinapsele îi funcționau încă perfect. Apoi a apelat.

— Alo?

— Mișa? Bună seara.

Cele trei cuvinte au fost suficiente pentru ca Mihail Sergheevici Pușkin să recunoască vocea de la capătul firului.

— Ileana? Asta este curată telepatie. Tocmai mă gândeam că trebuie să te sun.

— Tu pe mine? De ce?

— Spune tu mai întâi.

— E legat de Sofia.

— Da. Și eu tot din cauza ei intenționam să te contactez.

— Tu? Mișa, Sofia a fost…

— Da, știu.

— Știi? De fapt, ce te întreb eu… Tu întotdeauna știai tot. Dar știi de ea, cum e?

— Este luată. E bine. Nu o mai putem contacta pe mobil.

— Nu se poate face nimic, Mișa? Nimic?

— Deocamdată nu…

Mișa Pușkin încerca să evite să ofere prea multe detalii prin telefonul mobil. Chiar dacă nu stătea nimeni în permanență cu urechea pâlnie ca să asculte, se ferea să dea nume, să prezinte situații concrete, să pronunțe locuri. Se ferea să lase urme… Mai ales acum când, din nou, nu putea fi sigur cine îi este aliat și cine dușman. A tăcut.

— Mișa, eu nu mai am nicio miză. Tu știi foarte bine asta. Ea e tot ce am.

— J.-B. e acolo, Ileana.

— J.-B.? Acolo? Unde acolo?

— La Moga…

— Atâția ani… Și el e încă acolo… Vrei să spui că mai lucrează?

— Te poate ajuta.

— Să plec acolo, Mișa? Asta îmi spui?

— Eu nu spun nimic, Ileana…

— Ah, bătrân kaghebist ce ești! Tu, cu Dunhill-ul tău, cu Glock-ul tău, cu aerul tău de mare nobil…

— Am început cu Makarov, Ileana, nu cu Glock!

— Ce mai contează cu ce ai început!

— Ileana, J.-B. e acolo…

— Iartă-mă, Mișa. M-am răstit tocmai la tine, când, de fapt, eu tocmai ție vroiam să-ți cer ajutorul…

— Perfect. Ascultă-mă, te rog.

— Te ascult, Mihail.

— La căsuța de valori cu numărul pe care ai să-l primești acum pe sms, după ce închid telefonul, de la oficiul poștal din colțul străzii tale, te așteaptă un plic. Ai acolo tot ce îți trebuie pentru călătorie. Inclusiv contactul meu. Și al lui J.-B. Ai inclusiv datele despre locul în care este acum Sofia. Sau cel puțin acolo unde se afla ultima oară când am putut verifica…

— El știe? Știe de mine, de ea, de…

— Nu, nu știe. Dar te va ajuta! Du-te la Moga!

— Mulțumesc, Mișa.

— Ne vom reuni, Ileana, într-o zi cu soare. Mai sunt lucruri neterminate. Toate bune.

Telefonul s-a închis, fără ca Ileana să îi mai spună la revedere lui Mișa Pușkin. A înțeles perfect, chiar dacă Pușkin vorbise fără să folosească multe cuvinte, că Sofia era undeva pe coasta Somaliei, iar ea trebuia să plece la Mogadiscio, acolo unde, după 30 de ani, avea să-l regăsească pe Jean-Baptiste. Care nici măcar nu bănuia că ea urma să vină. Ar fi vrut să aibă puterea să se bucure. A avut doar forța să plângă. „Cine îmi va spune vreodată că pe vremea comunismului a fost bine, îi iau gâtul cu mâna mea…" Simțea cu adevărat cum ura tot ce fusese atunci, înainte de 1989. Tot ce făcuse din ea ceea ce fusese. Ceea ce era. Tot ceea ce o împiedicase să își trăiască povestea de dragoste. Tot ceea ce o ținuse departe de omul pe care îl iubise așa cum nu i se mai întâmplase de atunci. Simțea și acum durerea plecării din Mogadiscio. Crezuse în fiecare zi a vieții ei că, dacă nu a murit de durere, era pentru că, în adâncul inimii, a sperat mereu că o să-l revadă. Că o să-i spună… „După douăzeci de ani de libertate… E prea târziu? Sau prea devreme?" Înainte de a ieși pe ușa apartamentului Sofiei, privirea i-a căzut pe propriul chip, apărut ca o fantomă în oglinda de pe holul de la intrare. „Oare o să mă mai placă? Acum am fața plină de riduri… Nici păr nu mai am…" Își dorea această revedere, dar acum dorea mai mult decât orice să o aducă pe Sofia acasă. Faptul că Mișa i-a spus că acum nu se poate face nimic, o îngrozea. Își dădea seama că Sofia era expusă. Și sacrificată.

A încuiat ușa apartamentului Sofiei, după ce a aruncat o ultimă privire, ca să vadă că totul e în regulă. „Nu e bine. Trebuie să scot toate aparatele din priză și să închid gazele și apa. Cine știe când mai trec pe aici…"

Nu a realizat când a făcut drumul până la oficiul poștal. În cutia de valori, indicată de Mișa Pușkin pe sms, o aștepta un plic consistent. Cu tot ce trebuia să știe. Și cu un traseu către Mogadiscio. Prin Londra. Avea acolo și datele de contact ale lui Jean-Baptiste. Tot la Crucea Roșie Internațională. După atâția ani… Așadar, trebuia să ajungă pe coasta Eyl. Sofia era acolo. „Chemarea pământului…" Informarea succintă despre Sofia îi arăta, însă, că nu putea să piardă timpul. Era târziu. Foarte târziu. „Poate prea…" Primul gând a fost că trebuie să își cumpere bilet de avion. „Doar dus." Și trebuia să lase toate lucrurile în ordine la București.

Următoarele zile au trecut fără ca Ileana să respire. Și-a calculat totul, fiecare pas, fiecare decizie. De la golirea contului de economii „pentru înmormântare”, până la stabilirea persoanei care îi va ridica pensia și îi va plăti dările casei. Cât despre planul acțiunii, acesta a fost schițat. Urma să-l definitiveze după ce ajungea în Somalia. Fiecare gând a fost plănuit. Mai puțin ce îi va spune lui Jean-Baptiste. Sau cum va reacționa când o să-l vadă. Refuza să se gândească cum va reacționa el.

Devenise, din nou, după atâția ani, omul „de teren”. Mintea încă nu i se împotmolise în ridurile vremii. Trebuia să gândească limpede și clar, pentru a-și aduce copilul acasă. În fond, singura vinovată pentru toate astea era ea. Greșise ca mamă, ca iubită, ca femeie…

Aterizarea pe aeroportul din Mogadiscio a fost, însă, mai mult decât putea să ducă. Fără să se poată stăpâni, Ileana bufni în plâns.

— Doamnă, sunteți bine? Aveți nevoie de ceva?

Vocea stewardesei nu a avut, însă darul să o liniștească…

— Nu, mulțumesc, sunt prea multe amintiri care au început să vorbească și nu le mai fac față.

— Atunci lăsați-le să vorbească. Poate așa se vor liniști.

Printre lacrimi, ochii se obișnuiesc cu imaginea de afară. „Sunt în Africa… din nou…”

Capitolul 22

Sala e plină. Rumoare multă. Și fum. Deși fumatul este interzis cu semne clare lipite pe toți pereții. Prea mulți șefi și nimeni nu a avut curajul să le zică vreo vorbă. Multe uniforme. De această dată au fost trimiși militarii. Donovan îl recunoaște pe comandantul Flotei a V-a însoțit de doi aghiotanți, apoi un vice-amiral francez – „Când o fi sosit și ăsta?!” Italieni, greci, coreeni, chinezi sau ruși. „Noroc că am învățat să recunosc uniformele. Tata m-a învățat! Era o pasiune de-a lui…” Masa rotundă fusese calculată pentru douăzeci și patru de persoane. În sală sunt cincizeci. S-au mai adus scaune și au fost înghesuite. Aerul condiționat funcționează la turație maximă.

Jason Donovan e transpirat și foarte nervos. Au răpit-o pe Sofia. Au folosit-o ca momeală. El nu a știut nimic. Cine face jocurile? Câte jocuri se joacă aici? Unde se amestecă interesele politice cu cele comerciale și mai ales cu cele militare? *Fuckin' job, I must go back on the sea*!*”*

— Cine prezidează azi?

Amiralul îl privește în ochi. Nu știe ce să răspundă.

— Cred că noi.

— Și ce mai aștepți?

— Am înțeles, domnule.

După trei ore și jumătate de discuții, de multe ori aprinse și pe mai multe voci, nu se stabilise nimic. Comandantul flotei se retrăsese după două ore șoptindu-i lui Donovan: „Eu nu sunt politician, sunt militar. În sala asta sunt încă prea mulți politicieni!” N-a știut ce să-i răspundă. Să facă filosofii, că sunt necesari și unii și ceilalți… Inutil. Departe de guvernele lor, dar departe și de linia întâi, cei din sală nu realizau gravitatea evenimentelor. Zeci de nave sechestrate. Și ultimul eveniment – atacul asupra navei *Argamum* care fusese trimisă tocmai pentru a studia tehnicile și tacticile piraților. „Cu siguranță fusese o cârtiță! Sau cei din Suez. Sau aici în Djibouti… Cineva e plătit să vândă informații.” O vreme îi bănuise pe englezi, apoi pe italieni și, la final, pe francezi. Fiecare dintre cele trei

națiuni aveau interese în zonă. Interese care i-ar fi dus spre o colaborare cu pirații de tipul „Noi vă spunem pe cine, dar pe noi ne lăsați în pace!” Britanicii păreau cei mai favorizați. Încercase să contacteze biroul local MI6, dar nu primise aprobarea de la „fermă” și nici nu reușise să descopere cine se ocupă de problemă.

— Bună seara.

În gălăgia din sală se ridicase și se așezase într-un colț renunțând să mai încerce să conducă adunarea. Și acum cineva îl găsise și nu-i dădea pace.

— Bună seara. Cu ce vă pot ajuta?

— Cred că eu vă pot ajuta. Sunt Thomas Landsford.

— Jason Donovan, marina americană.

Dar Landsford nu adaugă nimic la identitatea lui.

— Pot să vă răpesc câteva minute?

— Da, vă ascult.

— Nu aici, domnule Donovan. Afară, la aer curat.

— Sper să fie ceva important, domnule Landsford.

— Cu siguranță. Dar aici sunt prea multe urechi.

Ies pe terasă. Afară e noapte, o noapte neagră cu nori care ascund stelele. Doar câteva clădiri sunt luminate în centru. Clădiri un pic mai înalte decât celelalte, dar nu depășesc patru etaje. Hotelul e destul de departe.

— Ar trebui convinși să intervină terestru, domnule Donovan.

Simte cum îl cuprinde nervozitatea. Oboseala și presiunea. „Unde ești, Sofia, cu tot cu nava aia?!”

— Pentru asta m-ați scos din sală?! Știam și eu că e necesară intervenția terestră, dar n-o să reușesc niciodată să-i pun pe toți de acord. Mă scuzați, mă întorc în sală.

— Ușurel, domnule locotenent-comandor. Am venit aici să vă spun că *Argamum* e în largul coastei portului Bosaso, dar a pornit spre vest. Bănuim că va înconjura Cornul Africii și va naviga spre Eyl.

— De unde aveți aceste informații? Cine sunteți, domnule Landsford? Și ce vreți de la mine?

— Informațiile le am de pe teren. Există agenți în Somalia. Agenți *free-lancer,* să zicem. Cine sunt? O să aflați, dar suntem din aceiași tabără. Nu vreau nimic. Știu doar că românca Sofia Matei era pe *Argamum* și că ați cunoscut-o aici în Djibouti… Asta-i tot.

Îl privește neîncrezător. Oftează.

— Ce-ar trebui să fac, domnule Landsford?

— Să plecați pe mare și să interceptați vasul, să-l atacați și să-l eliberați.

— Unde?

— Aveți o fregată la Banderbeyla. Puteți ajunge acolo până mâine seară. Veți avea timp să interveniți pe *Argamum*...

— Dar nu am ordine în acest sens.

— Căutați o soluție. Invocați forța majoră… Găsiți o soluție. Eu mă retrag. Ne mai vedem. Cu stimă.

Și dispare în noaptea orașului lăsându-l pe Donovan să privească cu ochii în gol. „Poate că ar trebui să fac asta! O să mă consult și cu amiralul…”

Capitolul 23

Privesc asfințitul. Un asfințit muribund cu nori mulți și culori sângerii și cafenii și gri închis… Geamul e deschis și de jos se aud claxoanele și frânele bruște și înjurăturile. Orașul ar trebui să fie mai liniștit la ora asta. O lume nebună, nebună, nebună…

Sunt singur și privesc în gol. Lumina e stinsă. Pe măsuța de lângă fotolii aprind globul terestru și îl rotesc căutând Cornul Africii. Pornesc combina și aud tresărind o melodie care mi se pare cunoscută. E la un radio. *Tears and Rain* a lui James Blunt. Am mai ascultat-o… Încet, în minte, mi se derulează invers toate întâmplările. Și realizez brusc unde se opresc amintirile. În ziua aceea friguroasă la pescuit când am auzit această melodie la radioul mașinii Q. Parcă a trecut o veșnicie de atunci. Am cunoscut-o pe Sofia, am cinat cu Sofia, am sărutat-o pe Sofia, am făcut dragoste cu Sofia… Și am pierdut-o pe Sofia. Fără să-i spun că m-am îndrăgostit. Că o iubesc… Melodia se termină și aș vrea să o mai ascult o dată. Intru pe *YouTube* și o caut. Soarele, pe un cer vișiniu, moare de tot…

La televizor e criză. În toată lumea e criză. Totul se prăbușește. Cursul valutelor, acțiunile, bursa. Talk-showuri. Bărbați eleganți și importanți vorbesc. Și nu-i aud. Ascult la infinit melodia. Nu ploua și nu plâng. N-aș putea s-o fac… *I wish I could choose between…* De ce trebuie să aleg? De ce trebuie să știu unde e binele și unde e răul? Pistolul a rămas pe masă de zilele trecute. În toc. Îl scot și mă joc cu el. Încărcat și cu piedica pusă. Nu a fost folosit niciodată. Niciun foc nu am fost nevoit să trag cu el… Și nu cred că este momentul să încep. Îl rotesc pe deget ca un cowboy… Visez la anii cavalerilor rătăcitori, la secolele de capă și spadă, la dueluri, la cucerirea Vestului, la o lume mai simplă și mai puțin tembelă. Aiureli. Clipe de cădere. Mă duc și iau o napolitană cu ciocolată din frigider. Privesc lung înăuntru. Nu mai am nimic de băut. O bere rece ar fi bună. „Bere cu napolitane, ce gusturi ciudate ai, Stelian!” ar zice Pușkin…

Mă încalț și deschid ușa de la intrare. Mișcare în holul blocului. În întuneric e o siluetă. Un fior și regretul că nu mi-am luat arma cu mine.

— Dai o cafea, Stelian?

— Tu? Ce cauți aici?

Mișa Pușkin se strecoară pe lângă mine și se duce în bucătărie.

— Unde ții cafeaua?

— Dulapul din dreapta sus.

Închid ușa după el și mă așez pe un scaun.

— Ce vrei, Mișa? De unde ai apărut? De ce mă hărțuiți?

— Eu? Mă confunzi? Nu eu am întâlniri conspirative prin pizzerii de cartier cu indivizi morți.

— Eram convins că o să afli…

— Faci cafeaua aia?… Ahaa, avem presă de cafea… Mă bucur.

Ia cafeaua din dulap și se întinde după mașinărie cu gesturi precise. Nu zic nimic. Mă simt înconjurat de tot felul de conspirații. Cine știe mai mult? Fiecare are un colț de puzzle și încearcă să-l așeze pe jocul celuilalt. Îmi vine să râd. Mișa pune apa la fiert și cafeaua în presă.

— Povestea cu Grădina Botanică ți-a povestit-o el. Nu e nevoie s-o mai repet.

— Nu, nu mai e nevoie! Treci mai departe.

— Stelian, în Somalia se întâmplă tot felul de lucruri…

— Pirații?

— Da, sunt interese mari. De toate felurile.

— Eu… noi încercăm să curățăm un pic zona. Sunt clanuri sau triburi, cum vrei să le spui, care se vând pe treizeci de arginți. Acolo e ton și petrol… Și multe arme.

— Și atunci toată gluma cu pistoalele de epocă…?

— Nu e nicio glumă. Am vrut să găsesc un pretext ca să te trimit acolo fără să bată la ochi. Pentru nimeni. Înțelegi? Pentru nimeni… Unii trădează. Ne suspectăm unii pe alții. Sau nu trădează nimeni, dar ne ciocnim în interese. Eu nu pot să apar acolo. Nu așa pe față. Nu am funcție. Nu am împuterniciri. Dar am putere și relații. Și agenți de teren… Vechile rețele sunt tot acolo. Acolo ești ochii mei.

— Și pistoalele?

— Le vei căuta și le vei găsi. Dar nu ăsta este *the main target.* Dumitrescu m-a obligat să vin azi. Altfel aș

fi stat cuminte încă o vreme, măcar până ai fi ajuns acolo. Dar a încercat să te oprească. Face jocul unora. Britanicilor probabil. Englezii au polițe de plătit de pe vremea Suezului. Dumitrescu lucrează pe bani. Treaba lui. Eu mai cred și în altele…

— Pe dracu', Mișa. Ai uitat de diamante? Sau manuscrisul? Ce naiba ai făcut cu manuscrisul ăla blestemat? De ce ai dispărut atunci?

— Astea-s prostii, Stelică. Manuscrisul trebuia să rămână nedeschis. E la loc sigur, îți garantez. Va veni și vremea lui. Dar atunci noi nu vom mai fi de mult…

— Toate-s pe bani, Mișa! Dă-o-n mă-sa și nu mă mai aburi!

— Nu chiar toate! Cum e cu dragostea, Stelian Munteanu? Nu mă face să te atac! Cu Sofia Matei cum e? Tot bani? Dar cu fiică-mea, Eleni, ce-a fost?

— Ce-mi reproșezi?

— Nimic. Nu e treaba mea să mă bag în afacerile tale amoroase, dar viața asta împuțită nu e numai bani! Mai sunt principii și sentimente. Du-te acolo și vei înțelege! *Bloody stupid bastard*, nu te trimit aiurea, acolo lucrurile au scăpat de sub control! Îți promit că voi apărea și eu la momentul potrivit!

— Ca întotdeauna!

— Da, ca să vă scot din căcat pe toți! Iartă-mă, vorbesc urât… Și nu-mi stă în caracter!

— Aproape m-ai convins, Mișa!

— Ei bine, o să-ți dau și ultimul argument!

— Ascult!

— Sofia nu e ce crezi tu că e! Avea o misiune acolo în operațiunile antipirați! Nava pe care se afla a fost atacată! Au fost luați ostatici și nava este plimbată dintr-un port în altul. Nu mai avem controlul. Aliații nu au soluții… Bănuim că există alte forțe separatiste, nu am încă toate confirmările. Acolo sunt mulți agenți din vremurile celelalte. Am păstrat contacte. Sofia s-ar putea să nici nu mai fie pe navă… I-am dat… adică a avut un dispozitiv de localizare prin satelit, dar nu am nicio garanție că se mai afla la ea. Poate fi vorba și de tortură… Ăia nu se joacă, dacă vor să afle informații!

Am rămas cu gura căscată. Mihail toarnă cafea în două căni mari și arată spre sufragerie. Se așază pe canapea.

— Beau asta și plec. Mâine te duc la comandament. La 9 te iau cu mașina. Și ei te vor…

Capitolul 24

După treizeci de ani, Mogadiscio se schimbase. Deşi culoarea nisipului era aceeași. Galben-roșiatic. Și clar i se părea mult mai cald. „Ai îmbătrânit, Ileana! Nu mai suporți căldura ca în alte vremuri…”

Și-a șters lacrimile cu podul palmei și și-a acoperit capul cu un șal din in, astfel încât să i se vadă cât mai puțin din față. Părul tuns extrem de scurt, vopsit într-un roşu foarte închis, o ajuta mult. În avion se schimbase într-o rochie lungă, largă și dreaptă, precum un sac, de culoarea cânepii, pe sub care pusese pantaloni de culoare maro închis, tot din in. Preferase, în picioare, nişte pantofi din pânză, închiși. Nu era tocmai indicat să meargă încălțată în sandale prin nisipul din Mogadiscio.

Brusc, în locul lacrimilor, au apărut broboane de transpirație. Uitase această căldură sufocantă, care îți tăia uneori respirația, ajungând și la 45 de grade Celsius. Avea nevoie de ochelarii de soare. Nu putea să îi poarte. Ar fi atras atenția și nu asta avea nevoie. Era în plină zi, iar Mogadiscio semăna cu un cuptor aprins de ore bune. Prevăzătoare, o rugase pe stewardesa din avion să-i dea o sticlă cu apă rece. Trebuia să pună în practică ceea ce învățase cu zeci de ani în urmă: să bea câte o înghițitură mică, până când corpul se va obișnui cu căldura. Știa că nu are foarte mult timp de pierdut. Deja trecuse aproape o săptămână de la conversația telefonică cu Mișa Pușkin. Nu știa nimic despre Sofia. Trebuia să găsească o variantă să ajungă pe coasta Eyl. La aproape 800 de kilometri la nord de Mogadiscio. Dar, înainte de toate, trebuia să-l găsească pe Jean-Baptiste.

Nu-și luase cu ea mai nimic. Câteva haine de in, foarte deschise la culoare. Avea în bagaj strictul necesar. Chiar și un fierbător pentru apă și o cană din metal. Era bagajul standard pentru cei care plecau într-o misiune în care nu știau ce îi așteaptă. De altfel, cam toate misiunile erau așa. Ileana nu uitase.

Memorase toate datele primite de la Mișa, iar hârtiilor le dăduse foc. Desigur, cu tehnica de azi, dacă cineva își punea în cap să reconstituie bucățile de hârtie din cenușă, ar fi reușit. Ileana știa, însă, că acest lucru

necesita timp și tehnică foarte costisitoare și nu credea că cineva avea interes să cheltuie și timp și bani pentru a afla informații legate de Somalia și Sofia Matei. Din obișnuință, însă, preferase să ardă orice urmă. Așa cum fusese învățată. „Vechile obiceiuri nu se uită… Rămân precum tatuajele… Pe viață.”

Ca și acum treizeci de ani, Mogadiscio era doar scenă de luptă. Armele continuau să fie un accesoriu necesar. „Oare cât mai suportă pământul ăsta atâta sânge?” Insurgenții islamiști shebab se aflau în plină ofensivă de îndepărtare a Guvernului somalez de Tranziție, susținut de comunitatea internațională. Orice străin era o potențială țintă și putea fi răpit oricând. Fusese avertizată că trebuie să treacă cât mai neobservată. Greu de crezut că o să și poată. Deocamdată trebuia să ajungă la Jean-Baptiste. Mișa îi indicase locul în care îl găsea.

„Există mai multe case întregi față de acum treizeci de ani. Și mașini mai noi…” Desigur, mașina pe care o luase, contra a câțiva firfirei, ca să o ducă de la aeroport în oraș, nu era una dintre cele mai noi. Abia se târâia și scotea un fum înfiorător. Îi spusese șoferului să o ducă la sediul central al organizației *Medici fără Frontiere*[15]. Conform informațiilor date de Mișa Pușkin, Jean-Baptiste lucra acum pentru ei. Somalezul, negru ca un tăciune și strălucind de transpirație, o întrebase dacă este convinsă că acolo vrea. Ceea ce însemna că zona nu era foarte sigură. Dar nu avea de ales. Și nu putea să aștepte. Avea sentimentul că mergea pe un drum cunoscut. Ca și cum abia plecase de acolo. Ca și cum acești treizeci de ani nu existaseră.

În locul cortului în care îl lăsase pe Jean-Baptiste, acum găsea o casă. Patru pereți din piatră, parter și etaj. Un acoperiș ce nu părea terminat. Sau poate că așa trebuia să fie. Somalezul a refuzat să oprească mașina chiar în fața sediului. A lăsat-o cu mai bine de 100 de metri înainte, arătându-i casa și demarând în grabă. Atâta grabă cât îi permitea motorul obosit al mașinii ce părea că se dezmembrează dacă merge cu mai multă viteză.

Ileana s-a oprit în dreptul intrării, ținându-și respirația. „Oare am să-l recunosc? Dar dacă el nu mă recunoaște? Dacă nu este aici? Oare cum arăt?”

— Vă pot ajuta cu ceva?

Vocea femeii care i s-a adresat în franceză a blocat-o și mai tare.

„Dacă s-a căsătorit? Dacă are pe cineva? Ar fi normal, deși din hârtiile lui Mișa nu reieșea asta… Apar acum, după atâția ani, să-i spun de Sofia…”

— Doamnă, sunteți bine? Înțelegeți ce spun?

Femeia din fața ei, destul de tânără, îi vorbea acum în engleză.

— Mă scuzați, bună ziua, înțeleg foarte bine și franceza, dar încercam să mă adun… Îl caut pe domnul Jean-Baptiste Mattei. Mi s-a spus că-l găsesc aici…

— Desigur. Este sus. Să vă conduc. Ați venit să ne ajutați? Că vă așteptăm de vreo săptămână…

— Da, oarecum.

Era evident, nu ea era cea pe care o așteptau. Iar lucrurile nu păreau deloc în regulă în Mogadiscio. „Vin acum, să-l bat la cap cu problemele mele… M-am luat după Mișa… Ce sens are să-i spun? Și cum să-i spun?”

— Mergeți pe culoarul acesta și, în capăt, ultima ușă pe dreapta.

— Mulțumesc mult, sunteți foarte amabilă.

— Pentru puțin. Domnul doctor o să se bucure că ați venit. Este foarte singur și nu mai face față.

Ileana zâmbi. Clar, nu ea era cea așteptată. Dar așa s-a nimerit.

Culoarul era întunecat. Toate gândurile i se învălmășiră în cap. De la despărțirea din urmă cu treizeci de ani, fără să apuce să-i spună la revedere, până la faptul că nu avusese timp să-și facă niciun vaccin înainte de a se urca în avionul pentru Somalia. „Ileana, nu mai gândești coerent!” Cu cât amâna momentul întâlnirii, cu atât tremura mai tare. Cu o singură mișcare, a bătut la ușă și a apăsat pe clanță, înainte de a fi poftită înăuntru.

Bărbatul din fața ei era cu spatele. S-a întors spre ea, ca și cum ar fi așteptat-o. Avea în mână o fașă din tifon. Lângă el, pe un scaun, era un copil somalez, cu un picior zdrelit. Ileana și-a dus mâna la gură, pentru a-și înăbuși plânsul. Cel din fața ei… era el! Așa cum îl lăsase! Cu părul alb complet, cu barbă căruntă, dar era el!

Jean-Baptiste scăpă din mână fașa.

— Ileana? Tu? Tu aici?

Orice cuvinte i se păreau inutile. Ileana își lăsă din mână geanta și i se aruncă de gât. Îl îmbrățișă lung, ca pe

cineva pe care îl știi pierdut și apoi îl regăsești. O regăsire nesperată. El o strânse în brațe, ca într-o menghină. În timp ce Ileana nu se mai desprindea din brațele lui, Jean-Baptiste nu se mai sătura să îi simtă parfumul, de care îi fusese atât de dor.

— Nu am îndrăznit să sper la acest moment, Ileana mea dragă.

— Eu nu am încetat să sper… Nu îți spusesem la revedere, dragul meu drag. Și a trecut o viață fără să mai știu ceva de tine… Dar îmi spuneai mereu că va fi bine. Trebuia să fie…

— Iartă-mă…

— Nu am de ce să te iert… Nu ai greșit cu nimic.

— Te-am făcut să suferi, iar povestea noastră de iubire a fost măcinată de timpul care a trecut.

— Jean-Baptiste! Nu tu m-ai făcut să sufăr! Tu m-ai făcut să sper! Iar eu nu cred în vorba aceea, că ochii care nu se văd, se uită! Nu cred! Deci, nu-mi spune că timpul ne-a măcinat iubirea…

— Ah! Ești neschimbată! Așa e, nu am încetat să mă gândesc la tine, deși am refuzat mereu acest gând din cauza a ceea ce sunt, a ceea ce fac…

— În plus, Sofia…

— Sofia? Cine e Sofia?

— Este… Sper să o cunoști… Este fata mea. Și are 30 de ani. Și… o cheamă Sofia Matei.

— Doamne-Dumnezeule, și nu mi-ai spus nimic până acum?!… Ileana, nu am știut nimic atâția ani, atât amar de ani nu am făcut nimic… Sunt un nenorocit…

— Nu ai fi putut face nimic.

— Dar nici măcar nu am știut… Nu mi-ai spus nimic…

— Ca și tine, și eu am vrut să vă protejez pe amândoi. Iubirea noastră, consumată în acel cort alb și răcoros, pe care era scris International Committee of Red Cross… a fost mereu secretul nostru.

— Și i-ai dat numele meu? Cum?

— Măcar atât. A fost destul de greu, dar am avut atunci o pilă bună…

— Iar ea?

— Nu știe nimic. Dar e bucățică ruptă din tine. Înjură cam mult, e aprigă, mult prea dedicată muncii și mult prea singură. Ca tine… Mi-e teamă că o pierd, Jean-Baptiste…

— Ileana, tu ești aici pentru că s-a întâmplat ceva rău… Altfel nu ai fi venit!

— Sofia a fost prinsă…

— A luat-o pe drumul nostru, Ileana? Ai lăsat-o?

— Nu am avut cum să o opresc. Am tot întârziat-o, m-am opus, dar nu am reușit. Acum este pe nava *Argamum,* pe coasta Eyl. Avem români răpiți… a fost trimisă să afle ce se întâmplă… Este atât de complicat acum să-ți explic… Mișa m-a trimis la tine, mi-a spus că ai să mă poți ajuta. Nu aș fi apărut așa, știu că s-ar putea să-ți fac probleme, și familiei, și meseriei…

— Nu am familie, Ileana. Tu ai fost familia mea. Tot ce a venit după au fost încercări de a supraviețui singurătății. Meseria nu mai contează. Prețul pentru slujba asta împuțită a fost oricum prea mare. Nici nu am știut că l-am plătit, Ileana… Și m-ai lăsat așa, fără să știu, crezând că mă ajuți…

— Este în mare pericol, Jean-Baptiste! Eu nu mai am nimic de pierdut. Trebuie să o regăsesc. Trebuie. Mi-e foarte teamă că o să ajung mult prea târziu. Și atunci nu îmi mai rămâne nimic.

— Nu! Acum că v-am regăsit pe amândouă! Nu am să vă mai pierd… Nu vreau!

— Am aici toată situația. Am memorat totul. Mișa mi-a dat-o pentru tine. Cu date, cu tot ce avem nevoie. Sofia are asupra ei un emițător pe care i l-a dat Pușkin. Așa vom ști dacă o mută. Ne va ajuta și Dumitrescu de la bază.

Jean-Baptiste l-a pansat repede pe copilul rămas cu gura căscată la cei doi oameni din fața lui, din a căror conversație în franceză nu înțelegea nimic. Ileana i-a recitat din memorie tot dosarul de la Mișa.

— Bătrânul nu se dezminte. D-asta l-au păstrat, încă. E la fel de ager ca în tinerețe.

— Cu mult mai multe contacte și posibilități de rezolvare a problemelor…

— Ileana, va fi greu. Aici lucrurile sunt foarte urâte. Mogadiscio este în haos. Cei de la MSF[16] au închis un spital de pediatrie și trei centre din nordul orașului. Populația este îngrozită, iar numărul morților și răniților a crescut dramatic. Este imposibil să se acorde asistență umanitară pentru toți cei care au nevoie de ea.

— Știu de islamiștii Al-Shebab, Jean-Baptiste!

— Sunt mai mult decât islamiști. Sunt extremiști și au legături strânse cu Al-Qaeda. Îi urmăresc de multă vreme, Ileana. Le știu mișcările, îi miros de la distanță, dar am obosit. Iar ai mei nu mă cred…

— Poate că nici nu au cu cine să te înlocuiască.

— Nici nu mai știu cum arată lumea civilizată. Am mai venit în Europa, dar… de mai bine de doi ani nu am mai plecat de aici. Și ei s-au obișnuit cu mine… Dar nu mai pot, Ileana, nu mai pot. La vest de Mogadiscio, pe drumul spre Afgooye, o jumătate de milion de oameni trăiesc în adăposturi temporare, făcute din folii de plastic. A crescut riscul de holeră și pojar, pentru că taberele de refugiați sunt suprapopulate, iar resursele de apă și mâncare sunt limitate. În nordul orașului, islamiștii shebab au pus stăpânire pe centrele medicale, acum evacuate. Au fost victime și printre angajații MSF. De fapt, ce-ți spun? Așa a fost mereu aici, iar tu știi asta… Of, Ileana mea dragă… Ni s-a dus viața… Hai să o găsim pe Sofia. Hai să îmi văd fata. Acum nimic altceva nu mai contează. Trebuie să-l contactez pe Mișa. Bătrânul fumător de Dunhill așteaptă.

Capitolul 25

Motoarele elicopterului se aud rotindu-se obsedant. E al doilea. Parcă ar fi în Vestul sălbatic și schimbă caii atunci când obosesc. Din Djibouti a plecat cu un Bell al ONU, un fel de cursă regulată care duce funcționarii internaționali, până în Hargeisa, pe aeroportul militar unde îl aștepta acest nou S-70B Seahawk al marinei militare turce. Piloții îl salutaseră ca și când le era o cunoștință veche. Îi plăceau turcii. Ușor dezinvolți, calmi și fără crisparea europenilor aruncați în mijloc de Africă, europeni cu vinovății de foști colonizatori și temeri față de organizarea uneori tribală a comunităților din Cornul Africii. Surâde ușor când constată pe laptop că zboară în zig-zag. Turcii îl vor duce pe coasta de nord a Somaliei, în zona de litigiu între Somaliland și Puntland, în largul Capului Surud, unde se află la odihnă pentru 72 de ore fregata americană *Halyburton,* nava pe care fusese detașat el. Landsford îi dăduse o informație greșită. Fregata din dreptul portului Banderbeyla era turcească. Fusese o confuzie, evident. Fregatele din clasa *Oliver Hasard Perry* fuseseră vândute mai multor națiuni aliate, în anii ’90, după ce marina americană hotărâse să înceapă modernizarea flotei. Turcii aveau opt. Redenumite *Clasa G* prin modernizarea cu programul *Genesis.* Pe *Halyburton* îl aștepta și mesajul de la amiralul flotei. Avea nevoie de aprobări pentru atac. Două aprobări. Dar comandantul CTF 151 era pentru măsuri mai dure. „Întotdeauna turcii au fost mai belicoși. Ufff, mi-aș fi dorit să am timp să studiez mai multă istorie. Istoria marinei…”

Copilotul elicopterului se apropie de el, venind din față.

— *Mister* Donovan, aveți legătura cu comandamentul flotei a 5-a.

„Se vede că nici ei nu au mai avut răbdare! Parcă începem să ne mișcăm mai organizat. Mă întreb ce angrenaje au fost unse?”

— Mulțumesc.

Își pune căștile.

— Sunt căpitanul Connor, mesajul comandantului e simplu: Puteți acționa. Pe *Argamum* există cetățeni americani. Viața lor a fost pusă în pericol. Aplicați protocolul pentru aceste situații. Aveți aprobarea noastră. Aliații noștri vă vor sprijini. Fregata turcă a primit instrucțiuni de la comandantul CTF 151. Confirmați recepția.

— Am înțeles. Confirm.

— Perfect. Realimentați pe FFG-40 și continuați zborul. Confirmați recepția.

— Am înțeles. Confirm.

— Terminat.

Înapoiază căștile ofițerului turc. Acesta zâmbește. „Cu siguranță au primit și ei instrucțiunile. Să încerc să dorm. Mai am vreo oră și jumătate de zbor!”

Dimineață. A dormit bine. Seara a fost plăcută. Fusese furtună. Ofițerii turci știau bine engleză, atât de bine încât au spus bancuri cu scoțieni. Au avut și un rom bun, dar și *raki.* Planul de atac e simplu. O recunoaștere aeriană îndepărtată, apoi somația standard cu două elicoptere și, în final, atacul cu șase șalupe de asalt. „Turcii chiar au chef de luptă. Păcat că europenii nu vor să se implice mai mult!”

TCG *Gediz* suferise multe modernizări, dar păstra linia clasică a fregatelor americane din clasa ei. Nu fusese greu să se acomodeze cu labirintul cabinelor. Îi găsiseră și lui un loc. Chiar fără etichetă pe ușă. Acum e gata, îmbrăcat de luptă. Așteaptă pe puntea de comandă veștile de la elicopterele de interceptare.

— Ne apropiem de Raas Xafuun, comandante! îl atenționă căpitanul turc.

Nu înțelege de ce i se tot adresează cu apelativul „comandant”, de fapt gradul lui nu reprezintă mai nimic acum. Toți știu că de fapt are misiune de la „ferma din Langley”. Turcilor însă nu le pasă de toată această tevatură politico-diplomatică, îl tratează ca pe un ofițer și atât.

— Avem contact vizual, raportează amabil, în engleză, ofițerul de cart. Elicopterele au trimis mesaje de avertizare. Cei de pe *Argamum* nu răspund.

— Cred că este momentul dumneavoastră, comandante Donovan.

Căpitanul turc îi zâmbește de sub mustață. „Da, e momentul meu!” și gândul îi fuge la Sofia… „E acolo?”

Nava *Argamum* s-a oprit. Cele șase bărci de asalt au înconjurat remorcherul. Două au acostat. Pe puntea principală se observă trei corpuri. Mitraliera laterală de pe un Seahawk i-a secerat. Pușcașii au coborât pe frânghii, direct pe punte, și acum dezarmează cei șapte pirați de la prova. Pe navă urcă încă două grupe. Pirații nu au ripostat decât câteva minute; imediat ce primii au fost doborâți, au ridicat mâinile. Militarii asigură nava și verifică dacă mai sunt și alți pirați ascunși. Va dura aproape două ore până nava va fi considerată sigură.

Donovan se plimbă nervos pe punte. A coborât și o echipă de medici. Doi pirați au murit, al treilea este grav rănit. Ceilalți șapte sunt transferați câte doi în bărcile de asalt. O grupă eliberează echipajul. Căpitanul american de pe *Argamum* se prezintă la Donovan.

— Dumneavoastră cred că trebuie să vă mulțumesc, nu-i așa?

— Da, a fost o acțiune reușită. Sunteți toți?

— Tot echipajul, dar lipsește femeia romancă.

— Sofia. Sofia Matei?

— Au transferat-o de pe vas. Nu știu exact în ce moment și nu-mi imaginez unde. Poate pe altă navă.

Donovan clatină din cap. Avusese o presimțire.

— Mulțumesc pentru informație. Vă vom asigura protecția până vă veți îndepărta de coastă în larg. Eyl e încă aproape și mai poate reprezenta o amenințare.

— Bănuiesc că într-acolo navigam…

— Da, așa consideram și noi.

— Posibil ca doamna Matei să fi fost transferată pe o navă mai rapidă spre același port. Sau poate aerian, deși nu cred ca pirații să aibă aparate de zbor.

— Da, mulțumesc. Ne retragem acum. Călătorie liniștită de acum, căpitane.

— La fel, domnule locotenent-comandor.

Coboară în barca de asalt și privește spre cei doi pirați. Cu o vârstă incertă, haine murdare și cârpite, arme vechi, ușor ruginite, și priviri fixe orientate spre țărm. Niciun gest, nicio tresărire. Ca niște figuranți de film. „Ce mă-sa se petrece aici? Ce reprezintă femeia asta pentru mine? Abia am cunoscut-o și îmi bântuie gândurile… Ce

am pățit? Unde au dus-o? De ce? Ce vreau de la ea? Ce simt?…”

Capitolul 26

— În mod normal nu ai voie să intri aici!

Mișa arată spre porțile mari metalice în fața cărora a oprit mașina. În spatele lor se zărește o lizieră de plopi. Ridic din umeri. Mare lucru că o să mă bage în bârlogul serviciilor. Nu e nici prima, nici ultima dată. Poarta se deschide și un jandarm verifică numărul mașinii, privește o clipă înăuntru și apoi le face semn să intre. Ciudat, Mișa conduce un Logan gri metalizat, o mașină banală. Nu l-am văzut niciodată cu o mașină atât de ieftină. Poate că așa e protocolul pe aici. Mă rog, e vreme de criză și resursele nu ar trebui irosite, dar parcă nici chiar așa…

După poartă se văd doar copacii, tufe înalte și clădiri de două, trei etaje în depărtare. Cotește pe o alee la stânga și intră într-o parcare. Alături un pavilion alb și pătrat, fără geamuri, ca de centru expozițional, cu latura nu mai mare de zece metri. Fără firmă. Doar o literă mare lângă colț: *I*. Sau poate cifra romană unu. Oprește mașina chiar lângă ușă. Ne dăm jos amândoi.

— Ce e aici?

— Pavilionul pentru invitați externi.

— Aha, de aceea e acolo un i mare.

— Bingo! Răspuns corect!

— Mare filosofie!

Ușa se deschide și un bărbat în vârstă ne privește din prag. Pare bătrân pentru că e încruntat și foarte obosit. Cărunt și cu o burtă în creștere, neascunsă de cravata lungă.

— Bună ziua, domnilor.

Pușkin și bărbatul schimbă o privire. Observă și ei că i-am „citit”. O să începem să ne jucăm de-a privirile jucăușe? La ce folosește toată această scenografie? Intrăm în clădire. O sală ca de ședințe cu o masă lungă, scaune și, la un capăt, un ecran mare, alte câteva monitoare și atât.

— Probabil că nu sunt o persoană de încredere dacă au fost necesare măsurile astea. Mă așteptam la alt fel de sală de ședințe.

— În *war-room* nu vă putem duce!

— Evident zic eu. Dacă nu sunt din gașcă!

— Ba da, sunteți. Mihail nu e!

— Nu cred că înțeleg. El m-a adus aici.

Pușkin zâmbește căutând din ochi o scrumieră.

— El e cetățean străin. Nu am voie. Chiar dacă e dintre aliați… Cel puțin aparent.

Ăștia doi se tachinează. E clar că se cunosc de un milion de ani.

— Luați loc, domnule Munteanu. Și tu, Mihail. Vreau să clarificăm toate cele…

— Vă ascult.

Tipul nu s-a prezentat și nici nu-l întreb cum îl cheamă. Cine ştie multe, moare repede!

— Domnule Munteanu, Sofia Matei lucrează pentru noi.

— Pentru noi cine? Care noi?

— Credeți că mă feresc să folosesc numele serviciului? Aici? Să fim serioși! Sofia Matei lucrează pentru SIE.

Evident nu am nicio surpriză. Înțelesesem deja asta, dar fusese doar un fel de ambiție de a auzi cu voce tare această propoziție. Omul din fața mea s-a prins că asta voiam să aud.

— Acum putem trece la lucruri mai serioase?

— Da, vă ascult.

— Sofia a fost trimisă pentru a culege informații pe teren despre tacticile piraților. Precum și pentru a încerca să se coordoneze cu acțiunile aliaților. Din nefericire, nu există un curent coerent. Aliații au diferite interese politice și economice. Sofia a intrat într-un joc periculos. Ea nu este agent operativ, aici lucrează pe analiză-sinteză. Probabil că nu a fost o decizie bună să o trimitem acolo și mi-o asum…

— De ce nu spui tot adevărul? intervine Pușkin. În anii ’80, mama Sofiei a fost în Somalia. Există acolo un Jean-Baptiste Mattei, cu doi de t… Cu toții am sperat că Sofia va fi ajutată și protejată. O dată a mers, acum…

— Cum adică o dată?

— Sofia a mai fost în zonă. Chiar în Somalia. A participat la negocierile pentru eliberarea unor marinari români. Cazul *Titan,* dacă vi-l amintiți.

— Da, am auzit.

— Avem probleme asemănătoare cu *Buccaneer,* care are marinari români la bord. În plus nava pe care se afla Sofia, un remorcher *Argamum,* de fapt vas de

supraveghere, a fost atacat și sechestrat. Acum mai puțin de o zi o fregată a marinei turce împreună cu subunități americane au eliberat nava care se îndrepta spre Eyl. Sofia Matei nu se mai afla însă pe navă. A dispărut. Bănuim că a fost luată ostatic, dar până acum nu am primit niciun mesaj de răscumpărare. N-aș vrea să trimit tot un om de-al nostru în zonă. Bănuim că există cârtițe. Printre localnici sau aliați. Poate chiar de-ai noștri…

— Și ce vreți de la mine? Exact!

— Sunteți jurnalist. Plecați să căutați pistoalele lui Pușkin. Dar lucrați și pentru noi, ne ajutați să o găsim pe Sofia și să negociem eliberarea navei *Buccaneer*.

— Serioasă misiune!

Nu știe ce să zică. Nu se prinde dacă am răspuns serios sau în bătaie de joc. Tac amândoi. De fapt, știm cu toții că voi accepta. Au jucat la servite. Evident că sunt amorezat până peste urechi de Sofia și voi pleca precum cavalerul rătăcitor să o salvez. Mișa își caută țigările prin buzunare. Pe masă erau trei pahare de apă și trei cafele, dar abia acum le-am observat. Cafelele sunt reci. Mai bine. Iau o gură.

— Da sau ba?

— Da. Bineînțeles că da. Nu prea am de ales…

— Vă mulțumesc.

— Să nu devenim patetici, domnule…

Mă privește enervat.

— Suntem generații diferite, domnule Munteanu. Pe mama Sofiei o cunosc bine. De ani mulți. Și Mihail o cunoaște. În fine… poate că veți înțelege… acolo. De viză și toate celelalte ne vom ocupa noi. Veți primi pe email toate celelalte detalii. Inclusiv locul unde vă veți face vaccinurile.

Îmi întinde mâna.

— Vă mulțumesc. Și nu în numele serviciului…

Oftez și ne strângem mâinile. Ieșim. Ne întoarcem la mașină. Mișa pornește și plecăm spre centru.

— Crede-mă, Stelian, Ileana, mama ei, e un om deosebit. M-am bucurat și m-am întristat când am aflat că și fiica ei a plecat pe același drum. Acum nu mai sunt regulile de pe vremuri. Acum e mai greu. Sunt prea multe interese…

— În ce căcat mă bagi, Mișa?

— Stelian, te-ai băgat singur. La „Pearl Harbour” sau în Baba Novac…

— Du-te-n pizda mă-tii, Mișa, cu tot cu serviciile tale!

Capitolul 27

N-aș fi visat niciodată că voi ajunge în Djibouti. Nici nu mi-ar fi trecut prin cap. Aș fi vrut să vizitez Egiptul sau Africa de Sud sau Sudanul… Dar Djibouti sau Somalia?! Aterizez cu un Air France de la Paris. Aeroportul e doar un pic mai mare față de unul de județ. Indivizii de la vamă se uită la mine un pic ciudat. Ce nu le place, că sunt alb, că sunt român sau că sunt jurnalist? De fapt cred că nu prea îi interesează nimic. Sunt doar plictisiți, în lumea lor.

Organizarea e perfectă, mă așteaptă un șofer cu eternul cartonaș, îmi ia bagajele și mă duce la un Citroen obosit, un DS de prin anii ’70 probabil… Omul mi se adresează în franceză. Mă anunță că mă duce la Hotel Kempinski unde se află toată lumea. Ce înțelege el prin toată lumea, nu știu.

Drumul nu durează mult, țara nu e prea mare și nici distanțele nu sunt prea lungi. Palace Kempinski seamănă cu un hotel de două etaje de la Mamaia în perioada de tristă amintire. Are în plus niște catarge cu multe steaguri murdare și puțin zdrențuite. Dar înăuntru e mai luxos. Sunt așteptat și primesc o cheie chiar pentru etajul doi. Preț de o clipă, un gând ghiduș îmi zice să cer o cameră cu vedere la mare, dar recepționera – o tânără mulatră frumușică foc și cu o franceză extrem de colorată – n-ar fi înțeles încotro bat. Urc să las bagajele și să mă clătesc pe ochi. Camera are vedere la mare… La golf. E chiar plăcută. Mă trezesc surâzând tâmp în oglinda ovală. Na, că ai ajuns și în Djibouti alergând după o femeie și două pistoale. Parcă sunt în filmul ăla cu doi actori americani frumoși și celebri care căutau o armă rară. *Mexicanul* mi se pare că se numea…

Cobor la bar. Mi-am schimbat cămașa și, doar puțin, starea de spirit. E prea devreme pentru un coniac, așa că cer o bere. Barmanul îmi zâmbește și răspunde:

— De care?

N-am chef de conversație.

— Locală.

Zâmbește cu gura până la urechi și îmi întinde o sticlă de 0,33. Nu mă uit pe etichetă și plec să caut o

masă. Toate sunt libere cu excepția uneia. Un bărbat cu aparență libidinoasă și o femeie frumoasă brunetă. El bea vin alb, ea vodcă. Afară a început să plouă în rafale.

Individul mă vede ușor încurcat și se ridică. Știu că va veni spre mine și îmi repet în cap că nu am chef de conversație, dar singurătatea într-un loc în care n-am mai fost niciodată e mai periculoasă.

— *Buongiorno*! Nu veniți la masa noastră? Acum ați venit?

Deja două întrebări.

— Desigur, domnule, cu mare plăcere…

— Sunt Giovanni Peruggio.

— Stelian Munteanu.

Mă așez la masă cu sticla de bere în mână. Femeia îmi aruncă o privire tăioasă și spune doar:

— Eu sunt Anastassia, domnule Munteanu.

— Îmi pare bine, doamnă.

Și nu îi întind mâna. Are o privire de panteră înfometată. Ucigaș plătit sau curvă de lux. Sper că italianul ăsta nu vrea să-mi ofere femei…

— Tot pentru reuniune? întreabă Peruggio.

— Sunt jurnalist.

— Jurnalist?! Aici?! E interesată presa din România de cele ce se întâmplă aici?

— Am spus eu că sunt din România, domnule Peruggio?

— Sunteți român. Serviciile au greșit cu o femeie și acum trimit un bărbat? Ce amatori!

Mă stăpânesc să răspund și regret că m-am așezat la acea masă.

— Sofia Matei nu avea ce căuta în locurile astea!

Acum îl privesc foarte atent și cred că regret că nu am și o armă la mine. Nu știu cine e acest libidinos Peruggio. Femeia Anastassia simte că devin nervos și mișcă ușor o mână spre geantă. Situație tembelă, doar nu o să ne împușcăm între noi, europenii… E clar că e asasin! O fi din echipa italienilor… AISE sau băieții de la Vatican?

— Aș prefera să nu discut lucrurile astea, domnule Peruggio.

— De ce, domnule Munteanu? Sunteți jurnalist. Așa pretindeți! Nu vreți să știți ce făcea pe aici compatrioata dumneavoastră, în loc să-și vadă de treabă?

— Nu e datoria dumneavoastră să o verificați! Sau să o judecați!

— Evident. Dar publicul român ar trebui să știe, dacă sunteți într-adevăr jurnalist, că agenții serviciilor sale au plimbări romantice, să nu zic aventuri, cu ofițeri din marina americană!

— Nu înțeleg ce vreți să insinuați!

— Nu insinuez, afirm! Sofia Matei a voastră își petrecea nopțile cu un american, Donovan. Un șmecher din flota de supraveghere. Eu cred că și ăla era spion. Și-o trăgeau ca să…

Nu mai suport și de jos de pe scaun îi lovesc o stângă scurtă în falcă. Bărbatul icnește și alunecă de pe scaun. Sticlele și paharele cad pe jos. Anastassia are deja mâna în geantă, dar nu scoate arma de acolo. Mă privește fix în ochi. Nu are instrucțiuni să facă mai mult. Mă ridic în picioare privindu-mi pumnul. Falcă tare are italianul. În jur nu a observat nimeni. N-are cine… Doar barmanul s-a apropiat de noi și nu știe ce să facă. Peruggio se ridică încet de jos și mă aștept la un contraatac. El a fost un porc, eu am reacționat ca un puști…

— Destul! aud o voce autoritară vorbind în engleză. Nu e locul și momentul să ne exhibăm antipatiile și frustrările! Domnule Munteanu, vă rog să veniți cu mine.

Mă întorc. Un bărbat înalt și slab, într-un costum negru impecabil, cu cămașă albă și cravată gri. Un american după vorbe, un afro-american după înfățișare.

— Sper să nu ne mai întâlnim! le spun celor doi.

Peruggio tace masându-și falca, femeia zâmbește acum stând în picioare. A scos mâna din geantă și mi-o întinde. Unghii lăcuite, degete fine, un corp atletic sub hainele mulate…

— Ne vom mai întâlni cândva, domnule Munteanu. La Roma sau la București… Mergeți cu bine, Dumnezeu să vă aibă în pază…

Da, cu siguranță e de la Vatican. Nu bănuiam că Sfânta Alianță are și agenți femei. Americanul mă așteaptă.

— Vă urmez, domnule.

Mă duce spre scări și urcăm la etajul 1. Ne oprim în fața camerei cu numărul 125. Scoate o cheie și deschide. Cu un gest mă poftește înăuntru și îmi arată un fotoliu.

— Luați loc.

— Mulțumesc.

— Pe scurt. Sunt Thomas Landsford. CIA. Puşkin m-a anunțat că veniți. Să trecem peste protocol. Sunt Tom.

Îmi întinde mâna. Are cel puțin vârsta lui Mișa. Pentru că este foarte slab, oasele feței par mai proeminente. Și la mână se văd oasele falangelor. Îmi observă privirea.

— Am avut un necaz, Stu. Am pierdut-o pe Susan. Soția mea… Anul trecut. Cancer…

Nu știu ce să zic. Și spionii sunt totuși oameni, nu-i așa?!…

— Am slăbit mult. În fine… Dar am rămas în luptă. Am cerut să fiu trimis departe… Nu îți amintești de mine?

O clipă avusesem senzația că vocea și aerul îmi sunt cunoscute de undeva, apoi…

Surâde cu o mimică aproape părintească.

— New York, 2007… Era nebunia cu manuscrisul, Stu. Ai uitat…

Da, acum știu.

— Îmi pare rău, dom… Tom. Ne-am văzut doar puțin atunci. Pe fugă. Ce se întâmplă aici?

— Greu de spus. Tot felul de găști… Asta e camera Sofiei. Aici a locuit înainte de a se îmbarca. Aruncă un ochi. Diseară stăm de vorbă. Mâine te invit la o plimbare. Avem mare nevoie de tine… *See you soon…*

Capitolul 28

Fregata turcă navighează spre sud cu 12 noduri pe oră. Spre sud, spre Eyl. Donovan e pe punte. S-a schimbat. E în civil acum. Blugi și o cămașă. Va juca rolul băiatului bun. Vântul bate năpraznic și valurile ating doi metri. Nava se înclină și trozneşte ca un organism obosit. Are simțurile amorțite. Și în cap îi joacă o durere surdă.

— Unul dintre prizonieri vrea să vorbească, comandante! i se adresează ofițerul turc de cart. L-am dus în sala de mese. E bine păzit. Vă conduc.

— Mulțumesc. Mă descurc.

— Cum doriți.

Culoarele navei sunt pustii. Marinarii care nu dorm sunt la datorie pe punți. Nava e în furtună și nu are un port în apropiere. Se sprijină cu cotul de un perete, tangajul e pronunțat. „Cine poate dormi pe o vreme ca asta. Probabil că ar trebui să se retragă spre sud-est spre Seychelles.” Ar vrea să știe ce ordine a dat comandantul CTF… Deocamdată i-a cerut să încerce să interogheze prizonierii. Nu se prea pricepe la asta, noroc că e cineva care vrea să vorbească…

Sala de mese e goală. Piratul somalez are mâinile legate de piciorul metalic al mesei. Are privirea tulbure, ochii injectați, buzele îi tremură, părul și barba sunt încâlcite și murdare. Hainele sunt pătate și zdrențuite. „Un om pierdut. O victimă a sistemului…” Doi marinari turci stau la mai puțin de jumătate de metru de el. Au arme în tocurile de la centură. Se așeză pe scaunul gol din față. Nava se înclină la fiecare val, dar obiectele sunt fixate pe pardoseală.

— Eu știe englez. Poate vorbi.

În primă clipă nu înțelege ce zice prizonierul. Apoi realizează că vor vorbi în engleză. Altfel ar fi fost dificil. O scăpare majoră. Nu au translator de somaleză pe fregata turcă.

— Da, sunt locotenent-comandorul Donovan din marina militară a Statelor Unite. Vă ascult.

— Eu știe ce vrei.

— Ce vreau?

— Tu vrea femeia.
— Asta vreau. Ascult.
— Femeia luată. Președintele Agqura luat-o prizonieră. Vrea informații la ea.
— A fost luată de pe vas? Unde a fost dusă?
— Eu nu știe. Spre Eyl la bază. Acolo ține prizonierii.
— Cine-i președintele Agqura?
— Președintele nostru. Al țării noastre.
— Nu poți să-mi spui altceva?
— Nu știe informații altele. Văzut cauți femeia.
— De aceea ai vrut să vorbești?
— Da, vrut ajutat. Poate eliberat. Copii acasă. Sărac.
— Bine. Mulțumesc.
Se ridică și iese. Nu e convins. „A fost o discuție seacă și falsă. Ce a vrut de fapt să-mi zică? De ce a vrut să vorbească? Nu mi-a zis nimic important. Doar două nume – Eyl și Agqura… Va trebui să verific!" Nava se clatină în continuare și se lovește de pereții coridorului. Printr-o ușă deschisă zărește într-o debara armele piraților demontate și legate cu lanț prin inelul trăgaciului. Niște Kalașnikovuri ruginite… „Ar trebui să mă gândesc mai mult la această problemă. Ce se întâmplă cu armele astea? De unde sunt? Cum ajung aici?… Prostii! Să mă întorc pe mare!" Urcă spre puntea de comandă.

Hassan se întoarce lângă ceilalți. Marinarii turci l-au cam zmucit. Dar e bine. Au mâncat și toți sunt sănătoși. Vor fi trimiși pe o altă navă și, cu un pic de noroc, eliberați. Așa se întâmplă întotdeauna. El și-a făcut datoria, a spus ce era de spus. Ce i s-a ordonat să spună. Mai departe se va vedea ce va face americanul. Zâmbește în barbă. „Niște fraieri care se cred deștepți! Președintele are dreptate! Vom învinge!"

A mai trecut o zi. Furtuna s-a domolit. Navighează din nou spre nord. Valurile mici se joacă în apa albastră cu o familie de delfini. Nu e soare, dar vântul a început să împrăștie norii. Pe puntea de comandă, Donovan așteaptă răspunsul de la comandatul CTF. Privește delfinii care urmează nava. Aproape că râde, aproape că uită unde se află. Și de ce.
— Aveți o linie sigură cu comandamentul!
Tresare. Ofițerul turc așteaptă un răspuns.

— Da. Mulțumesc.
— Veniți cu mine în sala transmisiunilor.
— Desigur.
Iar pe culoarele navei. Are o stare de nervozitate. Sofia e undeva acolo, prizonieră… El nu poate face nimic. Birocrație. Diplomație. Bani și ierarhii… Gândurile îl macină ca în fiecare zi. Tot mai adânc. E neputincios.
— Vă rog.
Își pune căștile și microfonul. Transmisionistul iese. E singur. Se așază pe scaunul rotativ și acționează comutatorul.
— Aici Donovan.
— Sunt comandantul.
— Vă ascult.
— Avem o problemă. Flota a V-a nu poate interveni direct, CTF 151 nu a primit nicio solicitare de la guvernul român, doamna Matei nu este cetățean american și oficial ea nici nu există în acest colț de lume.
— Dar este un aliat… a fost…
— Donovan, eu exprim poziția flotei. Nu putem interveni pentru a salva un cetățean român, chiar dacă suntem aliați în NATO. Desigur, dacă era vorba de un cetățean american, forțele coaliției alături de marina americană ar putea acționa.
— Nu sunt sigur că înțeleg ce vreți să spuneți.
— Gândește-te, Donovan. Gândește-te și vei înțelege. Îți spun doar atât, *Bataan* a trecut Canalul alăturându-se flotei. Te rog să găsești o soluție. Doar tu poți.
— Am înțeles.
— Reține că fregata turcă este încă cea mai aproape. Nu cred că ar trebui ratat acest moment.
— Cred că înțeleg, domnule amiral.
— Mă bucur. Un marinar rămâne marinar chiar și când joacă la civili! Cu bine, Donovan.
— Aveți dreptate. Dar ceilalți nu ar trebui informați? Ferma?
— Evident că nu mă pot pronunța eu.
— Înțeleg.
— Succes, Jason.
— Mulțumesc, *sir*.
Legătura se întrerupe. „Apariția navei *Bataan* în zonă înseamnă că se pregătește ceva. Ceva mare. Trupele

aeropurtate de pe uriașul vas puteau fi gata de intervenție la nevoie. Și au jucăriile alea noi în dotare. La nevoie? La care nevoie? Atunci când un cetățean american, un ofițer de marină este în pericol… Există un precedent. Cazul Phillips… Asta a vrut să spună amiralul?”

O plută de salvare cu motoraș de doi cai putere se apropie de coastă. Marea e liniștită. Are cu el doar un M16 și un Beretta, apă și hrană din trusa de salvare, un mic radio emițător. Un naufragiat perfect. Coasta Eyl se apropie încet-încet. Nu știe încă ce rol să joace: cavalerul pe cal alb sau măscăriciul pe post de momeală. Are nevoie de date…

Turcii l-au lăsat să plece. Poate au fost ușor nedumeriți, dar nu au întrebat nimic. I-au pus la dispoziție tot ce a cerut. Probabil că primiseră și ei o comandă mai de sus. Probabil de la CTF. Apoi l-au lăsat la apă la patru mile de țărm. Și i-au urat noroc.

Are vagi informații despre locul unde ar trebui să se afle cartierul general al piraților. Undeva, la marginea orașului Eyl… Acolo unde se află „regele pirat”, marele misterios. Cine e și pentru cine lucrează? Ce are de-a face cu Agqura din Bosaso… Unde se duc banii? Prea multe întrebări la care nu ar fi avut cum să răspundă singur. Ridică binoclul și privește din nou coasta.

Trei bărci de pescuit cu motor se apropie de el. În fiecare dintre ele, oameni. Înarmați. „Dumnezeule, pirații! Au aflat! M-au văzut?” Verifică dacă pușca mitralieră e încărcată. Apoi renunță. N-ar avea nicio șansă în fața a 20 de pirați cu AKM-uri și RPG-uri.

Așteaptă.

Se gândește la vorbele amiralului. „Dacă e vorba de un cetățean american forțele noastre pot acționa!”

Când șalupele abordează pluta se trezește cu două duzini de chipuri fioroase și țevi de Kalașnikov care îl țintesc. Ridică mâinile. „Nu e cazul să fac pe viteazul!” Îi pun un sac în cap și îi leagă mâinile. Apoi îl transferă într-o barcă.

Elicopterul turc patrulează la mare înălțime. Are doar misiunea de supraveghere. Pilotul trimite un mesaj:

„Transmiteți flotei – coletul a fost recuperat.”

Capitolul 29

S-a decis. Conferință de presă la Palatul Victoria.

Situația marinarilor români răpiți era mult prea gravă, mai ales din cauza incertitudinii, iar Guvernul nu avea nevoie de o criză de imagine, pe motiv că nu a știut să comunice cu jurnaliștii. Cum era de așteptat, subiectul – demn de un film – nu putea să treacă neobservat pentru ziariști, care începuseră să facă presiuni, cu fiecare zi care trecea. Nici familiile nu mai rezistau. Cum românul nu are încredere în nimic din ce înseamnă instituție a statului, familiile celor răpiți nu credeau că el, statul, face ceva pentru ca cei sechestrați să fie eliberați. Și cum presa stă oricum mai bine la capitolul „încredere” decât Guvernul, familiile răpiților au apelat la jurnaliști, le-au dat poveștile, sperând că, astfel, îi vor mobiliza pe cei plătiți din bani publici să îi aducă pe răpiți acasă.

Valul de publicitate trebuia oprit. Făcea mai mult rău decât bine. Deși nimeni nu credea, cei care îi conduceau pe pirați și le dictau loviturile monitorizau cu atenție tot ce apărea în media despre navele răpite. Așadar, orice informație era mină de aur, iar orice știre putea fi folosită în timpul negocierilor, existând riscul ca acestea să fie îngreunate. Și, cu cât erau mai îngreunate, cu atât cei răpiți stăteau mai mult timp sechestrați, departe de casă.

După o ședință lungă între toți cei implicați în chestiunea românilor răpiți, s-a decis că asta era cea mai bună soluție: Guvernul să iasă public și să explice situația. Desigur, atât cât se putea explica. Președintele a refuzat să iasă în fața ziariștilor cu un asemenea subiect. An de campanie electorală, nu avea nevoie de încă o criză a ostaticilor. Serviciile – nici nu se punea problema să iasă. Externele – consumaseră „gloanțele”: comunicate de presă, răspunsuri punctuale la întrebările jurnaliștilor, briefinguri informale, discuții cu familiile. Degeaba. Puțini erau cei care aveau dispoziția de a înțelege complexitatea procedurilor. Pentru cei „din afara sistemului”, lucrurile erau simple: Sunteți plătiți din banii cetățenilor, trebuie să îi aduceți acasă!

Rămăsese Guvernul. O ultimă încercare de explicare a situației, într-un limbaj care să nu afecteze negocierile de eliberare. Purtătorul de cuvânt fusese bine instruit. Nu avea voie să-și dea cu părerea, iar acolo unde nu știa să răspundă sau nu avea voie, urma să preia întrebarea jurnalistului cu promisiunea că se va interesa și îi va transmite răspunsul în cel mai scurt timp. Totul ca la carte. Cărțile americanilor! Printre cele mai bune în gestionarea crizelor de imagine și comunicarea cu mass-media.

— Bună ziua, doamnelor și domnilor. Mulțumim că ați venit la conferința noastră de presă. Ca urmare a interesului dumneavoastră față de situația marinarilor răpiți, astăzi fiind și 1 iulie, ne-am gândit că este potrivit să vă prezentăm ultimele evoluții ale cazului. În primul rând, trebuie să precizez că cetățenii români sechestrați sunt în stare bună, atât cât se poate în condițiile date. Din informațiile pe care le avem, au mâncare, apă și medicamente, nu au fost maltratați sau bruscați.

Vrem să asigurăm familiile, încercate de evenimente extrem de nefericite, că instituțiile statului tratează cu profesionalism acest caz. MAE, prin Ambasada României la Roma, este în contact permanent cu celula de criză a MAE italian și ne informăm reciproc cu privire la toate evoluțiile situației. Niciunul dintre români nu este abandonat. Dar insistăm să precizăm că, în astfel de situații, procedurile sunt foarte clare și nu ne abatem niciun milimetru de la ele, pentru a nu pune în pericol viața oamenilor noștri. Reiterăm și noi apelul făcut de către Ministerul italian de Externe către mass-media din România, cu rugămintea păstrării unei discreții mai mari în relatările despre cazul celor cinci marinari români răpiți de pirații somalezi împreună cu zece italieni și un croat pe vasul *Buccaneer.* Acum, dacă aveți întrebări, sunt gata să vă răspund, desigur în măsura în care cunosc răspunsurile.

— De ce nu se acționează militar?

— După cum probabil deja cunoașteți, marina italiană a decis să trimită în golful Aden încă o navă militară care se va alătura astfel vasului de desant amfibiu *San Giorgio,* dotat cu elicoptere de luptă și capabil să ducă la bord 200 de soldați ai trupelor speciale, cât și fregatei *Maestrale* ce patrulează în apele unde atacurile

piraților s-au întețit tot mai mult. Zona este supravegheată. Se preferă negocierea, doamnă, pentru că nimeni nu dorește să transforme totul într-un film de acțiune, cu victime și eroi.

— Ultima oară se cereau treizeci de milioane de dolari răscumpărare. S-a schimbat această cifră? Și cine va plăti acești bani?

— Nu cunosc aceste informații și nu vreau să vă dezinformez oferindu-vă date greșite. În acest moment se poartă negocieri pentru eliberarea celor sechestrați. Nu știu ce implică aceste negocieri. Știu, însă, că ministrul italian de Externe, Franco Frattini, a declarat public că celula de criză a MAE italian nu este dispusă să negocieze cu pirații și dorește să obțină eliberarea ostaticilor fără a se plăti vreo răscumpărare.

— Dumneavoastră spuneți că nu se dau bani, noi avem informații că pirații cer bani. Dacă nu se ajunge la nicio concluzie, ce se întâmplă? Cât timp aveți de gând să-i lăsați pe români acolo?

— Doamnă, insist asupra faptului că nimeni nu îi lasă pe români acolo, așa cum v-ați exprimat dumneavoastră. Cetățenii români nu sunt abandonați pe vas și noi stăm aici și așteptăm. Faptul că nu dăm publicității fiecare pas al nostru ține de rigoarea procedurilor și vreau să fiu bine înțeles, în astfel de situații, respectarea procedurilor este esențială. Principala preocupare a autorităților statului a fost și este siguranța cetățenilor români și finalizarea negocierilor cât mai rapid cu putință. Prioritară este menținerea integrității fizice și psihice a membrilor echipajului.

— Despre ce fel de proceduri vorbiți? Ale României?

— România nu este de capul ei în astfel de cazuri. Și nu acționăm după ureche și nici nu inventăm roata. Aplicăm proceduri internaționale care trebuie urmate fără abatere, astfel încât să fie evitat un deznodământ nefericit. Conform acestor proceduri, negocierile sunt purtate direct între proprietarii navelor și răpitori. Proprietarii navelor sunt sfătuiți de către autoritățile abilitate din țările ai căror cetățeni sunt. La rândul lor, autoritățile păstrează legătura permanent și informează ambasadele țărilor care au cetățeni răpiți. În mare, acestea sunt procedurile. După cum bine știți și din comunicările anterioare, nava *Buccaneer* naviga sub pavilion italian,

iar negocierile de eliberare a echipajului, inclusiv pentru cei cinci cetățeni români, sunt gestionate de către autoritățile italiene.

— Ce veți face în condițiile în care cazul *Buccaneer* va avea un deznodământ tragic?

— Știți foarte bine că acesta nu este primul caz de acest gen pe care trebuie să-l ducem la bun sfârșit. Celelalte cazuri similare, *Titan, Saldhana, Victoria…* Toate s-au terminat cu bine. Și asta pentru că am lucrat în echipă și nu ne-am abătut de la proceduri. Mai aveți întrebări? Nu? În regulă, atunci vă mulțumesc și vă așteptăm la următoarea conferință de presă. Bună ziua.

„Așadar, câteva zile de pauză. Așa cum se întâmplă de cele mai multe ori după o întâlnire cu presa pe un anumit subiect, jurnaliștii vor înceta o perioadă să mai ceară informații. Sau poate că nu. Conferința de presă de la Palatul Victoria avusese darul de a mai liniști puțin apele? Doar puțin."

Mișa Pușkin își soarbe cu mult calm cafeaua pe una dintre terasele din Dorobanți. Zâmbește amuzat de privirile pe care i le aruncă niște „pisi" care nu pricep exact în ce categorie să-l arunce: milionar boșo sau „rupt în cur" boșo… Se distrează teribil și hotărăște să nu le ofere nicio informație în plus. Ascultase conferința de presă la prânz pe un canal de știri. Nimic senzațional. Procedura standard. Dar mai departe?

Simte un freamăt în aer dinspre mesele cu „pisi" și un tip elegant se așază la masa lui fără nicio vorbă. Se salută din cap.

— *Bonjour*, Mișa.

— Salut, profesore.

— Sper că nu ai venit de mult?

— Câteva minute. Ai ceva important?

— Te grăbești?

— Nu. Simt oare o umbră de amenințare și nesiguranță, profesore?

— Greșit.

— Atunci? Ce caut aici?

— Vroiam să te întreb ceva.

— Cu drag, dacă pot răspunde.

— Poți, Mișa. Vroiam să te întreb de ce te bagi în povestea cu Somalia? Ce treabă ai acolo?

— Ești nepoliticos.

— Iertare, nu am avut intenția. Totuși acolo se joacă pe bani. Pe mulți bani.

— De acord. Și?

— Și ce mai vreți voi? Războiul rece s-a încheiat. E o altă eră acum.

— Rahat, profesore. Informațiile sunt la fel de importante ca atunci…

— Da, dar e vorba de bani. De mulți bani. Multinaționale…

— Fără milă, nu-i așa? Oamenii?… Victime colaterale?

— Faci pe moralistul cu mine, Mișa? Dar anii ăia ai KGB-ului!? Miile de arestări, execuții…

— Nu s-a schimbat nimic. Deși cred că atunci eram mai morali și poate mai patrioți…

— Morali?! Mă mir că nu roșești! Îl trimiți pe amărâtul ăla de Munteanu după cai verzi pe pereți. De ce îl sacrifici? Sofia Matei nu ajungea?

— Profesore, Munteanu are o misiune precisă. Și nu e lăsat singur. Vom fi și noi acolo!

— Noi?!

— Ăi bătrâni, amice. Mai sunt conturi de reglat și socoteli de închis. Voi ăștia, revoluționarii de după „eliberare”, credeați că sunteți generație spontanee. Rețelele sunt tot acolo. Banii?! Da, contează, dar noi îi avem, nu suntem cu foamea în gât…

— Bine, dar suntem de aceeași parte, în fond…

— Da, suntem, dar așteptați să terminăm noi ce avem de făcut. Și după aceea intrați cu multinaționalele. Sunt lucruri care trebuiesc încheiate, rămase din urmă. Poți să fii sigur că toți jucătorii știu asta!

— Vrei să spui că veți fi toți acolo?

— Exact.

— Înțeleg… Ar fi bine atunci să ne evităm reciproc…

— O idee înțeleaptă.

— Bine. Am înțeles. Cred că am înțeles exact. Ne mai vedem… cândva. Cu bine, Mihail…

— Cu bine, profesore.

Și pleacă la fel de repede, într-un oftat general. Acum știu fiecare pe ce picior dansează. Doru Dumitrescu nu e prost, poate e un pic prea tânăr și deci cam grăbit… Scoate telefonul din buzunar și apasă o tastă.

— Da. Te ascult.
— Tocmai am vorbit cu DD-ul.
— Și?
— Va fi acolo. Dar cred că vom putea să luăm volta fără să ne atingem.
— Agqura?
— Nicio vorbă.
— Atunci ne ocupăm noi.
— Desigur.
— Atunci saltă-l și pe Stelică și la treabă. Știi că yankeul blond a dat-o în bară.
— Am aflat. La fix. Vor interveni curând. O să-i ajutăm.
— Perfect, Mihail. Jucătorii își iau pozițiile pe schemă. Contez pe tine. Eu nu mai pot ieși la joc. Ai grijă de ai mei, te rog…
— Cu siguranță. Fără probleme. Fac tot ce pot. Băieții sunt deja acolo. Fug și eu. Am și o fetiță de la Institut.
— De ce? Ce vor?
— Ei cu ale lor. Nu știu ce vor să găsească acolo. Și o fată?… Parcă o trimit în practică… E jumate portugheză… În fine, iar o să aibă Stelică femei prin jur…
— Treaba voastră. Și Ileana era tânără când a fost acolo…
— Alte vremuri, amice.
— Succes, Mihail…
— Cu bine, prietene.
Închide telefonul gândindu-se că numele Dumitrescu e foarte comun pentru România. Tocmai a vorbit cu doi Dumitrescu ce par a nu avea nimic în comun. Mă rog, serviciile sunt înrudite. Sau concurente? Parcă mai poți să știi…

Capitolul 30

Când se angajase „în Servicii”, ca analist, nu își făcuse planul să ajungă vreodată pe teren, ca agent operativ. Deși, ca jurnalist, cunoscuse doar munca „de teren”. Lucrurile au luat, însă, o întorsătură rapidă și bruscă în momentul în care a fost nevoie de oameni pentru câteva operațiuni, oameni care nu mai fuseseră expuși. Cum era nevoie de voluntari și nimeni nu se oferea, Sofia s-a gândit că acela era momentul potrivit. Și se descurcase. Apoi a intrat într-un program intens de pregătire. Ca în armată. Cu trezit dimineața la 4 și căzut seara, lată, după o zi întreagă de antrenamente. Se îndopase cu medicamente împotriva durerilor de spate, pentru a rezista efortului. A urmat misiunea din Georgia, unde se descurcase admirabil, după cum îi spusese toată lumea. Participase la evacuarea românilor de acolo. A fost suficient pentru ca Dumitrescu să o scoată tot mai des de la munca de birou. Iar ea nu spunea nu, pentru că îi plăcea. Simțea că face ceva. Că ajută.

„Faci pe dracu' ghem. Nu faci nimic. Ți-a plăcut să te crezi James Bond cu fustă. Iar acum ești legată – din nou, închisă – din nou și chinuită – din nou de nenorociții ăștia de pirați! Parcă e un film prost, care se repetă.”

Sofia nici nu mai avea forță să se opună. Agqura văzuse că nu a obținut nimic drogând-o, drept urmare a decis să aplice alte metode, mult mai puțin sofisticate, pentru a obține informații. Drept urmare, a luat-o de pe *Argamum,* a legat-o fedeleș, a cărat-o cu mașina precum un sac de cartofi și a aruncat-o în ceea ce, după toate aparențele, semăna cu o închisoare somaleză. Încă reușea să-și păstreze luciditatea, deși avea gâtul uscat complet, semn că nu mai băuse apă de ceva vreme. Își lingea din când în când transpirația de pe mâini, dar gustul era sărat și i se făcea și mai sete. Ceva o ustura foarte tare, însă. Pe mâna stângă, undeva deasupra cotului. În semiumbra din celula în care se afla, înțelese că cineva își stinsese țigara pe pielea ei. Nu mai știa cine și când.

Se întinse pe jos. Era piatră și măcar îi dădea sentimentul de răcoare. Închise ochii. Constant și din ce în ce mai des îi apărea în minte imaginea lui Stelian. Ar fi

vrut să poată să-l facă să înțeleagă că îl iubea. Într-un mod ciudat, așa cum nu i se mai întâmplase până atunci, dar îl iubea. Și îl dorea în viața ei. Ar fi vrut să îmbătrânească lângă el. El să fie mereu cel pe care îl va găsi acasă, cel la care se va întoarce de fiecare dată. Ar fi vrut ca ea să fie cea care îl așteaptă atunci când el pleca prin vreo călătorie, măcar cu un zâmbet cald și o îmbrățișare, dacă nu cu o mâncare gătită. „Poate că, în timp, aș putea să-mi diversific calitățile, și să trec de la etapa omletă și sandvișuri, la nivelul mai sofisticat al fripturilor la grătar…” Acolo, jos, pe piatra din celula somaleză, strânse pumnul încet, ca și cum l-ar fi apucat pe Stelian de mână. Nu credea că o să-l mai vadă vreodată. O respinsese destul de brutal atunci, când i-a spus că îl iubește. Se răstise la ea, provocându-i un sentiment de vinovăție. Mereu se simțea vinovată pentru ceva sau cineva. Mereu avea teama asta, că deranjează, că încurcă, că este în plus, că nu face bine, că nu este suficient de bună… Își aminti de Andrei, omul pe care îl iubise în tinerețea ei adolescentină și de la care avusese multe așteptări. În primul rând își dorise să fie, pentru el, cea mai frumoasă și extraordinară. El nu îi spusese niciodată asta. Iar cu timpul, uitase să îi arate. Despărțirea venise de la sine. Se simțea singură lângă el. De aici, un șir lung de nefericiri, până la momentul în care nu mai suportase. Atunci a pus capăt. Dureros. Dar mai dureros ar fi fost dacă ar fi rămas. Ar fi ajuns să-l deteste pe Andrei. Acum erau prieteni. Acum el iubea pe altcineva. Iar ea se îndrăgostise de cei mai frumoși ochi verzi pe care îi văzuse vreodată. „Iubirea mea matură și adevărată…”

Cum, însă, Stelian nu era cavalerul invincibil, călare pe un dragon înaripat, care să vină să o salveze, în contextul dat, șansele de a-l mai vedea vreodată i se păreau destul de mici. „Și dacă ar avea dragonul înaripat, nici măcar nu ar ști unde să mă găsească… Unde dracului m-au adus?”

A deschis ochii. Instinctul îi spunea că trebuie măcar să încerce să se ridice. Undeva sus, avea o spărtură în zid, pe post de fereastră. Cu gratii. Dacă ar fi reușit să se urce până acolo, măcar să poată vedea ceva de-afară… Căutând în jur, descoperi un maldăr de pietre aruncate în colțul opus celui cu fereastra. Se apucă să le mute, una câte una, și să le așeze astfel încât să se poată cățăra pe

ele. Ajunse suficient de sus cât să se agațe de gratiile spărturii.

— Ești în Bosaso, dacă asta vrei să afli. Și stai liniștită, nu ai să reușești să scapi. Trebuie să mă milostivesc de tine și să găsesc o soluție, să te dau la schimb.

În ușa celulei stătea Agqura. Apariția lui a surprins-o atât de tare încât se desprinse de gratii, dezechilibrându-se. Din cauza mișcării bruște, bolovanii s-au rostogolit, iar Sofia s-a prăbușit peste maldăr, înfigându-și o coastă în colțul unei pietre. Durerea o seceră de la mijloc în jos.

— Nu-mi place, domnișoară Matei. Eu încerc să vă păstrez în cele mai bune condiții, iar dumneavoastră faceți ce faceți și vă loviți singură. Pe urmă o să dați vina pe mine și o să spuneți că am fost rău…

Tonul ironic al lui Agqura nu prevestea nimic bun. Iar simțurile nu o înșelau pe Sofia. Doi somalezi înalți intrară în celulă, la chemarea lui Agqura. I-au lipit gura cu o bandă adezivă murdară. A urmat sacul pe cap și legarea mâinilor și picioarelor. Apoi a simțit cum este târâtă din cameră, undeva afară. Durerea din zona coastei era cumplită. A fost suficient să primească o lovitură de bocanc, ca din întâmplare, exact în acel loc. Avea sentimentul că nu va mai ieși vie din mâinile lui Agqura. Și nu își dorea decât ca totul să se termine foarte repede. Și-a pierdut cunoștința, înainte de a realiza ce o așteaptă.

Capitolul 31

De ce îmi plac diminețile la mare? Orele acelea răcoroase și pustii, cu vociferările pescărușilor și două, trei perechi de îndrăgostiți zgribuliți. La marea noastră, cea neagră, îmi plac pentru că răsăritul e un moment special, un moment al renașterii, al speranței și al curățirii. Chiar dacă au fost multe răsărituri pe care le priveam obosit mort și ușor mahmur. Începerea unei noi zile e ca o spovedanie îndeplinită. Ești curat și liber. Aici mă simt prizonier și singur. Și uitat de lume… într-un colț de lume fierbinte și umed.

La Kempinski este în continuare agitație. Au fost schimbați delegați și e un du-te-vino de valize, personal hotelier și clienți de toate rasele, culorile, uniformele și înălțimile… Am fugit de acolo și m-am dus pe plajă. Să ascult pescărușii și să văd bărcile pescarilor în larg. Pescari sau pirați?

Câte zile au trecut de când am ajuns aici? Nu le-am mai numărat. Acum aștept. Așa mi-a spus Tom. „Așteptăm să se strângă toți!”

— `Neața, Stu.

Las jos ceașca de cafea – „cea mai bună din țară” cum zice reclama – și privesc în sus.

— `Neața, Tom.

Lângă Tom, un tip cu aer de lord britanic pufăie o pipă scurtă. Facem prezentările.

— Sir Andrew Vance.

— Stelian Munteanu.

— Mă bucur să vă cunosc. Michael Pușkin și Thomas mi-au vorbit de dumneavoastră. Am înțeles că ați mai colaborat la un caz.

Are o engleză academică și afectată, dar sincer nici nu mă așteptam la altceva. Mai lipsea sacoul de tweed și șapca à la Sherlock Holmes pe cap. Ca să nu uit de umbrelă. Chiar și fără toate astea e un personaj aparte printre toți cei de aici.

— Vă mulțumesc pentru aprecieri.

— Putem lua loc la masă?

— Desigur, domnilor.

— Stu, Sir Andrew ne invită la o croazieră spre Seychelles. Are un iaht confortabil ancorat în port. Mai așteptăm până diseară doi musafiri și apoi plecăm pe mare. Sper că nu ai nimic împotrivă.

Înțeleg din tonul americanului că nu e vorba de distracție și că a venit momentul să acționăm. Mă las pe mâna lui.

— Sir Andrew este un om de afaceri retras din activitate, care călătorește foarte mult. Mai ales prin aceste părți ale lumii.

— Vă mulțumesc pentru invitație. Sunt onorat.

— Dragul meu, îți propun să te pregătești. Va veni un șofer să te ia peste două ore. Thomas te va însoți. Mă gândesc să aveți timp să vă instalați pe navă. Ultimii doi se vor îmbarca direct.

Ne salută cu un gest amabil și anacronic și se îndepărtează.

— Nu trebuie să te sperii, Stu! Așa e el! Zice că are rude în Camera Lorzilor. N-ar fi exclus. Nu că ar conta pentru mine, dar am lucrat de multe ori împreună și e un tip de echipă. Se descurcă rapid în orice situație. Mergem spre hotel?

— Da, imediat, răspund ușor năuc. Mai am două guri de cafea și mergem.

— Ok, te aștept.

Și își aruncă ochii într-un *Newsweek* de săptămâna trecută. Mă întreb cine sunt cei doi musafiri la drum de seară…

Bagajele nu au fost chiar atât de greu de strâns. Două valize și o geantă de mână. Thomas avea mai multe. Mașina – un Citroen la fel de vechi ca și cel care mă luase de la aeroport sau chiar același – ne lasă în port, chiar lângă cheiul la a cărui intrare scrie mare *Club maritime Port Royal.* Și mai jos, tot în franceză: *Accesul permis doar membrilor.* Andrew Vance ne așteaptă lângă firmă.

— Bună seara, domnilor.

Câțiva pași, nu mai mult de douăzeci de metri și îl zăresc. Nava este uriașă și încerc să-mi amintesc dacă am văzut vreodată așa ceva. Poate prin Grecia, pe la Pireu.

— Sper că vă place ambarcațiunea mea. Se numește *Annabelle,* dar din motive pe care cu siguranță le cunoașteți și le înțelegeți am preferat să acoperim numele

și portul de origine. Deși recunosc că mi-este câteodată foarte dor de St. Mary's Bay.

Nu întrebăm niciunul dintre noi unde naiba se află acel port. Nici nu prea ne interesează. Urcăm pe punte și îl urmăm pe britanic. Totul este alb și curat. Un iaht fără vele, o navă de viteză după aparențe. Nu mă pricep la așa ceva și deci tac din gură. Coborâm spre cabine. Ne indică două uși vizavi.

— Sunt identice. Pentru oaspeți. Mai am încă două alături. Sper că vă veți simți confortabil. Eu am două camere chiar sub cabina de comandă. După ce vă acomodați și vă împrospătați vă aștept pe punte la un ceai. S-a făcut vremea.

Cabinele sunt impresionante. Un hotel de cinci stele ar păli de invidie văzându-le. Patul enorm, birou, aparatură electronică, o baie impresionant dotată. Mă simt plutind în universuri paralele. Unde eram, ce caut aici? Sofia? Djibouti? Mă arunc pe patul gigantic și îmi îngrop fața în pernele moi, învelite în mătase albastră.

O bătaie în ușă.

— Da.

— Eu mă duc sus. Nu beau ceai, dar o gură de whisky ar fi bună. Te așteptăm sus.

— Bine, vin imediat.

Oftez. Încerc să nu mă mai gândesc la nimic. Prea multe lucruri nu au logică în mintea mea. Desfac valiza cea mare ca să-mi așez hainele în dulapul generos și mă duc să fac un duș. O gură de whisky, mai apoi, poate fi o soluție a uitării…

E seară și întuneric. Vântul s-a pornit de vreo oră. Micul echipaj aproape invizibil al navei – vreo trei persoane cu tot cu chelnerul – au pregătit plecarea. Suntem tot pe punte. Simt vibrația motoarelor în adâncul ambarcațiunii. Am băut mai multe guri de whisky.

Farurile unei mașini mătură cheiul. Sir Andrew se ridică.

— Era și timpul. Au venit musafirii.

Două siluete. Nu le pot distinge încă fețele, dar par un bărbat și o femeie. Vance îi ajută să urce la bord.

— Bine v-am găsit, onorabililor!

Recunosc vocea lui Mișa. De ce oare nu mă mir.

— V-o prezint pe Carola Perez din Tel-Aviv. Lucrează pentru prietenii noștri de la Institut. M-au rugat

să o luăm cu noi. Au și ei niște chestiuni legate de Al-Qaeda. Vă rog să aveți grijă de ea, e mai tânără în meserie.

Nu știu dacă e tânără în meserie, dar ca vârstă cu siguranță. Carola ne zâmbește cu toată gura și dă mâna cu noi. Nu pare a avea mai mult de 25 de ani, brunetă și creolă, cu ochii strălucitori și negri sau căprui închis. Nu are decât o geantă de voiaj și toți ne oferim să i-o ducem. Câștigă Vance care o și conduce în interiorul navei după ce declară malițios:

— Aveți cabina chiar lângă domnul Munteanu!

Ca și când era la un hotel cu o sută de camere și îi făcea cine știe ce favoare…

E târziu. Am mâncat cu toții și ne-am retras. Suntem în larg. Valurile ne leagănă, dar nava înaintează cu viteză. Mi-este somn și caut prin geamantan o carte polițistă. Îmi luasem câteva cu mine. Cu o copertă roșie, *Fabrica de păcate* îmi face cu ochiul.

Un ciocănit ușor în ușă.

— Da. Intră.

— Eu eram.

Silueta femeii se decupează în cadrul ușii. Culoarul e luminat de pe punte. Carola îmi zâmbește și nu știe ce să facă.

— Intră.

— Dormeai?

— Nu, citeam.

— Iartă-mă de deranj. Știi, fraza clasică, nu puteam să dorm…

Râd mânzește. Camera e luminată doar de o veioză. Femeia în halat și mirosind a săpun și a parfum se așază pe marginea patului. Și mă privește. Apoi brusc începe să râdă.

— N-am venit să te seduc. Pur și simplu nu pot să dorm. Cu ceilalți n-am chef să vorbesc. Toți își închipuie că trebuie să se poarte ca și când mi-ar fi părinți. N-ai o pastilă? Ceva?

— Avioanele? Plecare pe fugă?

— Da, am venit din nord. Eram la Helsinki cu o treabă. Da, a fost cam pe fugă.

Mă întreb ce legătură are cu Pușkin. Helsinki și Tallinn sunt la o aruncătură de băț. Ce mai ascunde oare Mișa? Dar nu zic nimic.

— N-am pastile. Îți pot oferi tei. Ceai de tei. E calmant.

— Mulțumesc.

Primește cutia din mâna mea și îmi oferă un alt zâmbet larg. Periculoasă prezență. Halatul moale, ochii ei neliniștiți, semiîntuneric… Stau nemișcat. Înainte de a ieși îmi mai aruncă o privire.

— Am o sticlă de Porto. Am luat-o din duty-free. Știi, bunicii mei sunt din Portugalia. Dacă ai chef… Când ai chef…

— Mulțumesc.

Și iese. Ufff, unde mă aflu, Doamne? Sofia, dă-mi un semn! Mă întorc la carte și la aventurile unui detectiv newyorkez…

Capitolul 32

Avea două motive să se mobilizeze și să revină la viață: Ileana și Sofia. Vestea existenței Sofiei îl bulversase. Dar merita măcar să-l cunoască pe acest copil, dacă tot ratase cei mai frumoși ani ai vieții lui. Era ultima lui misiune. Suna patetic pentru un om ce trăise aproape toată viața într-un ținut măcinat de războaie, dar nu mai putea. Își dorea să zâmbească. Uitase. Deși Somalia era un loc pe care îl iubea, fără să înțeleagă clar de ce. Munca de aici îl uzase psihic, cu toate că ținutul ăsta arid era ceea ce el numea „acasă”. Acum regăsise ceea ce iubea mai mult. Dacă această regăsire însemna să renunțe la tot, nu mai conta. Renunța. Era ca o a doua șansă și nu putea să o rateze.

— Bună ziua, bătrâne! J.-B. la telefon! Sper că nu…

— Cum să deranjezi? Într-un fel, așteptam telefonul tău.

— Mișa, atunci nu intru în detalii. Am vrut să știu dacă pot conta pe tine…

— Întotdeauna, bătrâne! *Old boys* sunt precum muschetarii. Pe viață.

— Mda, aș vrea doar să nu jucăm într-o dramă.

— Cu răbdare, organizare și un pic de noroc, nu. Ce ai de gând?

— Pun toate conexiunile în mișcare.

— Păstrăm legătura.

— Ok.

Era necesar să lase lucrurile în ordine la cabinet. Le învățase pe asistente tot ce ar fi trebuit să știe ca să reziste și să facă față răniților și bolnavilor. Desigur, niciodată nu era suficient. Existau și soldații AMISOM[17], care ofereau îngrijiri populației locale într-o bază ugandeză de menținere a păcii, instalată chiar în incinta aeroportului din Mogadiscio. Dar numărul celor afectați era atât de mare, încât era nevoie de toți cei care puteau da o mână de ajutor.

Atacurile islamiștilor shebab se înmulțeau cu fiecare zi care trecea. Și, ca și cum nu era suficient, mișcarea islamistă Hizbul Islam dorea și ea o bucată din tot ce se

putea lua. Și ambele se străduiau să înlăture fragilul guvern de tranziție… Desigur, în numele lui Allah, al poporului somalez și al răzbunării pentru moartea liderilor Al-Qaeda.

Urma să-i contacteze pe cei pe care ar fi putut să-l ajute în eliberarea Sofiei, dar trebuia să o facă cât mai discret cu putință. Inițial, s-a gândit că după apusul soarelui ar fi un moment potrivit. Dar noaptea, Mogadiscio este un oraș gol și singurii oameni pe care îi întâlnești sunt înarmați. Trag fără să te întrebe. Abia după aceea se uită să vadă pe cine au omorât. Lui Jean-Baptiste îi era încă proaspătă în minte imaginea unei nopți din martie 2008, când 11 oameni au murit în urma unor ciocniri violente între militanți islamiști, care au atacat palatul prezidențial și soldații care păzeau clădirea și care au ripostat. Islamiștii au amplasat o bombă într-o piață din apropierea palatului. 11 victime dintr-un foc.

Cel mai bine era să se folosească de statutul lui, cunoscut de toți. Urma să intre la oamenii cu influență sub pretextul furnizării unor tratamente împotriva pojarului. Erau mulți care îi datorau viața. Acum venise timpul să-și plătească datoria.

În timp ce Jean-Baptiste căuta variante de a-i contacta pe oamenii cheie, Ileana nu își putea lua privirea de la el. Îi urmărea mișcările calculate. Avea un mod de a se încrunta pe care nu îl observase până acum. În schimb, parcă o vedea pe Sofia. „La fel se încruntă. Se întreba cum de rezistase aici fără să ajungă la balamuc, cum de suportase atâta durere în jur, în fond, cum de supraviețuise.

— Cum ai reușit să reziști?

— Pentru asta am fost antrenat. Ileana dragă. Ai uitat?

— Nu, nu am uitat… Dar atâtea s-au întâmplat aici…

— Au fost momente grele. Aveau, însă, nevoie de mine.

— De ce nu ai plecat?

— La început a fost datoria. Ai mei aveau nevoie de informații de la fața locului. Pe vremea aceea, ca și acum, Capul Horn reprezenta unul din cele mai importante puncte geostrategice. Pe aici trece axa care unește Africa de Orientul Mijlociu. Iar Somalia, pentru care SUA și

URSS și-au disputat supremația, asigură accesul la zona petroliferă a Orientului Mijlociu și la cea a Africii. Iar…

— Iar acum, strâmtoarea Bab-el-Mandeb asigură controlul asupra unei bune părți din comerțul mondial.

— Exact. Apoi, în timp, m-am legat de acest pământ. Niciodată nu a fost un moment bun să plec. Ar fi fost periculos să trimită pe altcineva în locul meu. Ar fi fost expuși. Eu deja le învățasem jocurile.

— Dar după ce ai aflat ce s-a întâmplat la noi, în ’89?

— Mi se părea că e prea târziu pentru noi, atunci. Aflasem că te-ai căsătorit, știam că ai un copil, dar nu m-am gândit niciodată că este al meu… Am crezut că, dacă am să apar, am să-ți încurc viața. În plus, aici lucrurile au devenit din ce în ce mai urâte după căderea lui Barre, în ’91. Americanii au continuat să facă jocurile. Eu am avut misiunea să-i urmăresc. În ’92, sub pretexte „umanitare”, au declanșat operațiunea „Restore Hope”. M-am îngrozit atunci. 30.000 de militari, cu elicoptere și nave de război, au venit aici pentru a prelua controlul militar al regiunii. Un an mai târziu se retrăgeau umilitor. Îi subestimaseră pe somalezi… Atunci chiar că nu mai puteam pleca. Găsiseră în Somalia zăcăminte de petrol, gaze naturale și minereuri. Era una dintre țările cu resurse energetice. Ai mei nu puteau sta în afara jocului.

— Te ascult și îmi dau seama că vorbești ca și cum ești de partea somalezilor.

— Nu știu, Ileana, de partea cui sunt… Dar știu ce am văzut și ce s-a-ntâmplat… Din 2001 a început, însă, să apară marea amenințare – Al-Qaeda. Din nou, nu puteam pleca. Intrasem și noi în lupta împotriva terorismului, ai mei știau că am surse în UTI[18]… ascensiunea islamiștilor trebuia monitorizată… apoi a apărut ARPCT[19]. Mi s-a părut că era ceva mai mult decât o grupare laică, formată din lideri războinici, care-și vedeau amenințată supremația de către islamiști. Erau mult prea bine finanțați. În timp, am aflat că banii veneau de la americani. Sumele erau imense, aproape 150 de mii de dolari lunar, prin CIA[20]. Deja era momentul în care o plecare a mea de aici ar fi fost privită la Paris ca o dezertare… La finalul lui 2005, lucrurile stăteau dramatic. În februarie 2006, GTF s-a reunit prima oară pe teritoriul Somaliei[21], într-un depozit de cereale din orașul

Baidoa, undeva la 260 de kilometri de aici. Una dintre rănile de glonț din spate le am de atunci… A fost momentul începerii ofensivei împotriva islamiștilor. Din GTF făceau parte și membri ai ARPCT. În mai 2006 era să-mi pierd mâna. S-au dat lupte grele aici, în Mogadiscio. Mi-au murit doi dintre asistenți, pe care îi trimisesem să aducă niște copii răniți din mijlocul drumului… Cu fiecare mort, rănit, înfometat… cred că ceva s-a distrus în mine… Iar pe partea cealaltă, cred că mă înrădăcinam și mai tare… La începutul lui iunie islamiștii învinseseră. Controlau aproape totul.

— Atunci a intrat în joc Etiopia…

— Da. Americanii au susținut logistic Etiopia în lupta împotriva Tribunalelor Islamice.

— Am citit câteva rapoarte, care spuneau asta…

— Ehe, compania „Select Armor” era direct subvenționată de la Washington pentru a vinde arme etiopienilor. A fost una din ocaziile pe care le-am ratat ca să plec din Somalia. Am fost nevoit să plec pe urma armelor și am ajuns în Uganda. Ar fi trebuit să rămân acolo, poate că reușeam să scap. Dar m-am întors.

— Uganda?

— „Select Armor” a început planificarea operațiunilor militare din Somalia la Kampala, în Uganda. Kampala a fost centrul operațiunilor sub acoperire ale SUA în Africa[22]. De altfel, în Uganda americanii au două hangare pe aeroportul Entebbe, pentru echipament militar și trupe. În plus, baza americană din Djibouti a fost adânc implicată în invazia etiopiana a Somaliei împotriva islamiștilor.

— De hangarele din Uganda nu știam. Știu că în Kenya au acces la facilitățile portului Mombasa… Dar încă mă întreb pentru ce? Of, Doamne…

— Arme, petrol, putere, control… E un pământ al nimănui și totuși atâția se luptă pentru el. Suntem părtași la una dintre cele mai grave crize umanitare… Și nu spun vorbe mari, din discursurile politice. Unul din cinci copii suferă de malnutriție… Ăștia trimit ajutoare umanitare, iar șefii piraților pun mâna pe ele și le împart cum vor ei… Aici, oamenii s-au organizat în cele mai primitive forme, dar conducătorii lor au adoptat rapid metodele capitaliste.

— Atâția ani nu am știut de unde să te iau…

— Heee… Înseamnă că și eu și ai mei ne-am făcut treaba bine.

Următoarele două ore, Jean-Baptiste și le-a ocupat încercând să-și strângă oamenii. O echipă mică, de oameni devotați, pe care, în anumite momente, îi salvase.

— Ne trebuie arme, avem nevoie de multe arme, Jean-Baptiste. De unde le luăm?

— Am un om care mă poate ajuta, Ileana. Este în Eyl. Ahmed.

— Somalez? Ne putem încrede în el?

— Fii liniștită. Este posesor de pașaport francez. O veche cunoștință…

Oamenii pe care se baza nu l-au dezamăgit. Erau gata să meargă cu el, mai ales că le-a spus că trebuie să-și salveze fata răpită. Ahmed a răspuns și el, imediat.

— Am tot ce ai nevoie, Jean-Baptiste. Sud-africane, sovietice, cehești sau românești.

Evident, se referea la arme. J.-B. știa asta.

— Tot ce poți. Transport sigur ai?

— Da. Și ajutoare. Dotate.

În limbajul lor codificat, „transport sigur” însemna camioane sau transportoare blindate, iar „dotate” însemna că echipa lui Ahmed era pregătită cu puști mitraliere AK 47 și lansatoare de grenade RPG 7V. Rusești. Și muniție suficientă…

— În Eyl?

— Da, J.-B. Dar trebuie să ajungem în Bosaso. Ne vom întâlni undeva. Îți voi comunica ulterior punctul de joncțiune. Îmi pregătesc băieții. Voi porniți urgent spre noi.

Jean-Baptiste nu l-a mai întrebat de ce urmau să se întâlnească pe drumul spre Bosaso și nu în Eyl, acolo unde era Ahmed în acel moment. S-a bazat, însă, că prietenul lui vechi știa foarte bine de ce. Mai rămânea să găsească o soluție să ajungă din Mogadiscio spre nord. Soluția i-a dat-o Ileana.

— Să convingem trupele guvernamentale să ne ajute și să ne deschidă drumul. Poate profităm de vreo ofensiva parțială.

Grea misiune, dar nu imposibilă.

Capitolul 33

Parcă aș fi în vacanță. Sir Andrew Vance la cârmă cât e ziua de lungă. Furtuni rapide cu ploaie și descărcări electrice, apoi soare. „Sezonul musonic”, mi-a zis doct britanicul. Am aprobat din cap în mod automat. Nu mă pricep la clima globului!

Iahtul taie valurile cu viteză. Nu prea avem ce să facem și din acest motiv cu toții se rotesc în jurul Carolei când face plajă într-un costum de baie din două bucăți de batiste… Un costum negru foarte minimalist. Mă întreb dacă șefii ăia ai ei de la serviciu știu de existența acestui accesoriu. Sau poate că așa e uniforma?! Oare Pușkin a adus-o aici ca să mă facă să o uit pe Sofia? N-am băut vinul de Porto cu ea. Cel puțin nu eu…

Mișa Pușkin stă mai mult prin cabină și în jurul aparatelor radio. Trece pe lângă mine mormăind și dispare iar. Doar Tom e mai liniștit.

— Bei ceva rece, Stu?

— Ce să beau?

— Un suc de portocale? O cola?

— Aș prefera să știu unde mergem. E tot secret?

— Oarecum. Mike zice că vom coborî pe lângă coastă spre Eyl. Încă nu avem clar planul de atac.

— Ne ducem așa, cam ca la petrecere…

— Ți se pare. Stu. Dacă părem relaxați nu înseamnă că vasul nu e plin de arme și materiale. Dar nu putem interveni de capul nostru, trebuie să avem și acoperire.

— Adică aprobare?

— Nu aprobare. Mă refer la susținere, trupe de desant amfibiu și aviație. Doar noi nu putem rezolva mare lucru.

— Și Sofia?

— Nu mergem special să o salvăm pe Sofia. Încercăm să rezolvăm problema în ansamblul ei.

— Ansamblul ei?! Nu sună cam sofisticat pentru o gașcă de tipi bogați care navighează pe un vas de multe milioane de euro însoțiți de o ravisantă agentă secretă…

— Te-am auzit, Stu! mârâie Carola. Ce ai vrea să fac până ajungem la locul operațiunii?

— Stu, să nu generăm tensiuni. Fiecare încearcă să-și facă treaba. În felul lui!

— Și pe tine te-am auzit, Tom!

— Carola, nu vreau să te superi, dar aici era o treabă pentru bărbați…

— Discriminare!

— La dracu'! Lăsați-mă în pace!

Thomas Landsford pleacă și el spre pupa. Am rămas doar eu cu agenta care stă la soare.

— Nu mai zici nimic, domnule?

— Ce să zic? De multe ori am senzația că lucrurile trec pe lângă mine… și nu le văd sau nu le înțeleg.

Zâmbește larg. Are un corp perfect proporționat și costumul negru pe pielea maro închis creează un efect devastator. Observă că o privesc atent. Nu reacționează.

— Ce cauți aici, de fapt, Carola?

— Observ, strâng informații, învăț.

— Parcă ai fi în practică.

— Da, se poate zice și așa. Sunt specialist în limbi latine: italiană, franceză, spaniolă, portugheză – de la bunici. Mă gândeam să învăț și româna. Iar araba o vorbesc tot din Portugalia… Sunt o corcitură… Ca noi toți, venind din toată lumea…

— E ciudat că ești aici… O femeie atât de frumoasă în mijlocul piraților!

— Unde vezi tu pirați? Cred că au dispărut cu toții!

— Îți arde de glumă!

— Ție nu.

— Nu, deloc. Îmi doresc să se termine totul mai repede. Să mă întorc acasă.

— Și ea? Ce-i cu ea?

— Ea?

— Misterioasa Sofia! Din cauza ei nu ai vrut să bei un pahar de Porto cu mine?

— Ești o femeie periculoasă, Carola! O femeie frumoasă, devastator de frumoasă, dar foarte periculoasă!

— Te-am speriat?

— Oarecum. Am preferat să nu mă războiesc cu farmecele tale. N-aș fi rezistat.

Râde un pic forțat și își ridică ochelarii de soare, ca să-i văd ochii. Mărește efectul. Vrea să fie mai convingătoare.

— Nu am vrut să te seduc, Stelian. Dar ești cel mai tânăr de pe vas. În fine, se pot întâmpla multe de la un vin

de Porto. Ai băut vreodată?

— Nu.

— Dar Portugalia?

— N-am ajuns.

— Mi-ar plăcea să-ți arăt Lisabona mea, cândva… poate… Am să-ți trimit o sticlă la București, să o bei gândindu-te la mine, Stelian.

— Așteaptă mai bine să ieșim din jocul ăsta și apoi mai vedem cine și ce trimite… Ok?

— Cum zici tu!

Lasă ochelarii în jos și se așază pe spate. Acum e liniște pe navă. Doar vântul șuierând și valurile spărgându-se de coca iahtului. Mă întind și eu privind cerul. Se adună iar nori. Istoria se repetă. Până când?

Capitolul 34

Exploziile se succed la intervale aproape regulate.

— Mortiere! Cel puțin patru mortiere! Adăpostiți-vă! Acolo, după zidul ăla.

Comandantul somalez al trupelor TGF încearcă cu greu să facă față situației. Jean-Baptiste e îngrijorat. Trupele guvernului federal nu sunt nici prea multe și nici prea bine instruite. La fel ca și ceilalți, au fost adunați aproape cu forța de prin sate. Li s-a făcut un pic de pregătire, atât cât să știe să țintească și să încarce un AK și să nu îi împuște pe ai lor… Nici islamiștii nu au soldați mai bine pregătiți și nici armament mai bun. Somalia e plină de arme second hand pe care le-au strâns din zecile de ani de conflicte sau pe care le-au trimis puterile „prietene” pentru a susține lupta pentru libertate și independență a popoarelor africane. „Aceeași frază și atunci și acum!”

Guvernul de tranziție a încercat o contraofensivă cu două companii îmbarcate pe camioane și susținute cu două auto-tunuri. Dar islamiștii au lansatoare de rachete și mortiere. În plus, au o poziție mai bună. De pe trei mici dealuri domină șoseaua. Federalii au deja câțiva morți și aproape 20 de răniți, J.-B. și ceilalți asistenți se ocupă de ei…

Ileana privește neputincioasă. Fata ei e undeva în nord, multe sute de kilometri în nord. Și nu are cum să ajungă la ea. Amândoi au cerut guvernamentalilor sprijin aerian. Dar ofițerii au început să râdă. „Aviație nu mai avem de mult. Și dacă am avea, elicopterele sunt imediat doborâte. Iar avioane nu ne dau niciunii. Noi am cerut o escadrilă de aparate de vânătoare-bombardament, dar ne-au zis că alea sunt pe bani!”

— Domnule Mattei, va trebui să ne retragem. Nu facem față!

— Bine, dar v-ați angajat…

— Nu am oameni destui, domnule Mattei. Suntem decimați. Ne vom retrage…

Au vorbit încet și în limba locului, dar Ileana i-a auzit și i-a înțeles.

— Jean-Baptiste, trebuie să facem ceva… Timpul trece…

— Dacă aș avea o soluție aș aplica-o imediat, dar n-am.

Francezul este plin de praf și pe fața lui se citește oboseala. Are o carabină cu țeavă lungă și lunetă pe care o cară cu oarecare greutate. În cealaltă mână o geantă uzată de piele cu o cruce roșie lipită cu un autocolant.

— Ești bine, dragul meu?

— Nu mai e ca în tinerețe. Mă simt neputincios.

Soldații se regrupează. Răniții sunt încărcați cu tărgile în camioane. Vehiculele încep să se retragă. În tabăra cealaltă focul nu încetează.

— Hai, Ileana, să ne urcăm în mașină. Ne întoarcem și căutăm altă soluție…

Convoiul se pune în mișcare.

— Nu există decât o singură posibilitate!

— Știu, te gândești tot la Pușkin.

— Da, el ar trebui să aibă o soluție.

Dinspre inamici se aud urale. Focul continuă, dar acum e mult mai imprecis…

— Câteodată mă întreb ce joc joacă Michel, draga mea? Tu îl cunoști mai bine? Erați aproape de fratele cel mare, URSS-ul…

— Mișa a lucrat mult spre vest. La fuga lui Pacepa a mai încercat KGB-ul o mișcare. A fost un scandal acum câțiva ani, în care a fost implicat și Stelian Munteanu… Niște pietre prețioase…

— Dar în ăsta ai încredere?

— Nu îl cunosc. Mi-au povestit despre el. Sofia pare că-l iubește. Știi cum sunt tinerii…

— Și noi eram la fel, Ileana! Nu uita asta!

— Daa, ai dreptate. E o idee. O să vorbesc cu Stelian.

— Ai cum?

— Mă îndoiesc că Dumitrescu nu i-a dat o soluție de comunicații pe satelit.

— Și ai încredere? Dacă îi spune lui Pușkin?

— Cred că nu avem de ales.

Convoiul de vehicule se îndreaptă spre sud lăsând un nor de praf.

— Vom ajunge în două ore la adăpost! mormăie un militar.

„Să dea Dumnezeu” gândește Ileana.

Capitolul 35

E seară. Sunt în cabină. Singur. Și sună telefonul. Telefonul de serviciu. Nu al meu, cel personal. Numărul ăsta nu e știut de prea multă lume. Mi l-au dat pentru misiune. O fi cineva de la București. Număr necunoscut.

— Da.

— Stelian Munteanu?

Semnalul e bun. O voce de femeie în română.

— Da, eu sunt. Sunați de la București?

— Nu. Sunt Ileana, mama Sofiei. Sunt în Mogadiscio.

Rămân un pic blocat.

— Mă auzi? M-ai auzit? Să repet?

— Nu, v-am auzit perfect. Doar că nu înțeleg.

— E o poveste mai lungă, Stelian. N-o pot povesti la telefon. Sunt aici în Mogadiscio cu tatăl Sofiei, un medic francez Jean-Baptiste Mattei. În fine… El nu a știut… N-are importanță. Acum nu știu ce să facem. Nu putem ajunge spre nord. Spre Eyl. Acolo se pare că e Sofia. Deși au pomenit și de Bosaso pe coasta Golfului Aden…

— Și ce pot face eu, doamnă? Nu ați vorbit cu Pușkin?

— Unde ești, Stelian?

— Nu știu dacă am voie să spun. Mai bine vorbiți cu Pușkin.

— Nu, nu, stai. Nu am… adică cred că e mai bine să vorbim noi doi…

Face o pauză. Nu înțeleg nimic. Mă ridic din pat și pornesc laptopul.

— Știi, mi-e frică de ce poate păți Sofia. Și nu am la cine să mai apelez. Unde ești?

Încerc să pornesc laptopul și să mă conectez la satelit. Chiar, unde sunt? Și cine e Ileana?

— Pe mare. Nu știu exact unde.

— Pe mare?! Ați plecat din Djibouti. Și Pușkin?

— E…

Ca de obicei apare exact când e nevoie. Deschide ușa și intră brusc.

— Am interceptat convorbirea. Dă-mi-o mie să vorbesc.

Nu comentez și îi întind aparatul.

— Ileana, nu trebuia să faci asta.

— N-am avut altă soluție! Sunt disperată!

— Dar am promis că aflu! Încă nu știu nimic!

— Minți, Mihail, minți! Nu vrei să-mi salvezi copilul! Ahmed ne trimite undeva între Eyl și Bosaso… Unde trebuie să ajungem? Cine e la Eyl și cine la Bosaso? Lămurește-mă!

— Ileana, trebuie să le rezolvăm pe toate, încetul cu încetul! Toate, înțelegi!? Vom face totul pentru Sofia!

— Asta cu facem totul am auzit-o pe vremea lui Ceaușescu! O să te blestem, Mișa, dacă se întâmplă ceva!

— Femeie, potolește-te! Vom interveni, îți promit!

Și închide telefonul. Apoi îl aruncă pe pat.

— Ce-a fost asta, Mișa?

— Tu să-mi spui ce-a fost. De ce te-a sunat?

— Vroia să o ajut.

Oftează și se lasă pe o margine de pat.

— Stelian lucrurile sunt multe mai complicate. Nu putem porni așa la întâmplare. Trebuie să fim siguri.

— Siguri de ce?

— De locul unde se află fiecare!

— Știi ce. Lasă-mă să plec. Mă duc singur!

— Ești nebun. Unde să te duci?

— În Eyl. Să o salvez pe Sofia. Mă duc singur. Dă-mi un contact. Apoi aștept să veniți voi. Veniți?

— Venim, nu venim! Intervenția depinde încă de câțiva factori. Mă strângeți cu ușa, tu cu iubita ta și cu maică-sa.

— Mișa, lasă-mă să mă duc singur. Pe mine nu mă știe nimeni. Nu am mai lucrat pe aici. Fac o recunoaștere. Văd, aștept…

— Bine, tu ai vrut-o. Să nu regreți. Dacă o să-ți lași oasele pe acolo, când ne-om întâlni pe lumea ailaltă să nu-mi zici vreo vorbă.

— Promit, Mișa.

— Bine. Mâine dimineață suntem în largul coastei Eyl. Îți pregătim o barcă și cele necesare. Îți dau și un contact. Să ai noroc, Stelian. Noapte bună.

Iese, ca întotdeauna, la fel de rapid precum intră. M-am băgat în rahat. Mâine voi fi aruncat pe coastă în țara nimănui… O să fie greu de adormit în seara asta. Mă duc să-mi fac un ceai de tei. O clipă mă gândesc la vinul de Porto. Apoi renunț…

Mihail Sergheevici Puşkin iese ascunzându-și chipul radios și urcă pe punte. Își aprinde calm o țigară și scoate un alt aparat telefonic. Caută un număr. Numărul Ilenei, și scrie.

Mâine îl trimit pe Stelian pe coastă. Așa cum ai vrut. Te țin la curent.

Pune telefonul la loc în buzunar și trage un fum lung. Începe să tușească și râde. „Ar trebui să mă las. Ce repede mi-au ieșit toate. Donovan a mușcat imediat. Bun băiat Tom, a știut cum să-l împacheteze. Colonelul Dumitrescu a fost de acord cu trimiterea lui Munteanu. Celălalt Dumitrescu, profesorul e și el pe aici. Oare ăștia au ceva în comun? N-aș crede. Asta mi-a scăpat. Așa… Ileana a sărit la joc și n-a mai fost nevoie să-l conving eu pe Stelian să plece… Mattei e și el gata. Jucătorii încep să-și ia locul în pozițiile pe care le pregătisem. Perfect. Să așteptăm să vedem ce zice și fosta primă doamnă! Și apoi să facem jocurile!”

Capitolul 36

Nimic nu ieșea rapid. Totul era un chin, mereu apăreau obstacole, ceva ce nu funcționa, ceva ce trebuia să fie și nu era. Parcă nimic nu se lega, ceva lipsea. O verigă. Un lanț întreg. Ilenei i se părea că Pușkin face un joc care nu o va ajuta pe Sofia. În fond, era el prieten cu Jean-Baptiste, dar afacerile sunt întotdeauna afaceri în lumea asta. Că doar „frate, frate, dar brânza e pe bani!" Îi era teamă că vor ajunge prea târziu la Sofia. Nici nu știa foarte clar unde este. Nu știa nici în cine să aibă încredere. Vorbise pentru prima oară cu Stelian. Vocea lui foarte profundă și gravă, i-a plăcut. Atunci i-a inspirat încredere. Și a înțeles că omul acela, de la celălalt capăt al telefonului, o iubea pe Sofia. Într-un fel neînțeles, oarecum surprinzător pentru că se îndrăgostise atât de rapid de ea, dar era evident că o iubea cu toată ființa lui dacă era dispus să riște totul pentru ea. Dar nici de asta nu mai era acum sigură. Pentru o clipă s-a îndoit chiar și de Jean-Baptiste. Și-a alungat repede acest gând. Uneori, disperarea scoate tot ce este mai rău dintr-un om, inclusiv cele mai rele gânduri. Iar Ileana era disperată! O durea gândul că ar putea să o piardă când era atât de aproape. Erau patru nopți legate de când nu a mai putut nici măcar să ațipească. Nu simțea oboseala. Simțea că este la capătul puterilor. Și singura întrebare care îi venea în minte, cu o ritmicitate chinuitoare, era „pentru ce toate astea?" După o viață în care se învârtise numai printre astfel de oameni, îndeplinise ordine și participase la misiuni pentru că „țara o cere", rămânea doar această întrebare: „Pentru ce?" Pentru că, la finalul drumului, dacă tragi linie, contează doar cel de lângă tine, care a stat cu tine până la sfârșit, care te-a iubit și care ți-a dăruit o parte din viața lui. Iar tocmai asta Ileana pierduse pe altarul unui slogan care acum o revolta: „Țara o cere"!

Mișa Pușkin nu avea timp de astfel de întrebări existențiale. Sentimentalisme ieftine. Pentru el lucrurile erau extrem de simple: a pus totul în mișcare pentru a rezolva jocurile. Iar dacă pot fi salvate și victimele colaterale, pentru a ajuta un vechi partener, atunci cu atât mai bine. O vorbă bună la intrarea în Rai, poate că va

conta. Dacă nu, nu. De la bun început nu fusese de acord cu trimiterea unei femei în Somalia. Se împotrivise, nu înțelegea noua politică, de promovare a femeii în orice condiții. „Românii ăștia sunt mai catolici decât Papa. Vor să implementeze tot ce le impune Occidentul, ba chiar să le-o ia înainte. Și dau cu mucii în fasole, pentru că Balcanii rămân Balcani”. Faptul că Sofia era fata lui Jean-Baptiste era doar o problemă adiacentă. Pentru Mișa Pușkin, trimiterea Sofiei pe teren, într-o zonă musulmană, pentru a acționa singură, în condițiile în care nu avea multă experiență, nici de viață, nici de meserie, i se părea o greșeală fatală. Iar realitatea din teren îi dădea dreptate. Sofia era sechestrată și, probabil, torturată. „Dacă nu are un psihic bun, probabil că va rămâne cu sechele pe viață. Aici o să se vadă gena! Dacă e bună, va rezista! Offf, ce te așteaptă cu căpoasa asta, Steliane!” Până una alta, „căpoasa” știa exact de ce fel de meserie se apucă. Așadar, totul trebuia tratat „la rece”.

Despre Stelian nu mai avea nicio veste, dar era convins că Ahmed îl ajutase. „Dacă îl ajută și cel de sus, scapă cu bine...” Deocamdată bătrânul fumător de Dunhill trebuia să dea de Omar. Aveau ore fixe la care se puteau suna, mobilul fiind prin satelit și funcționând doar în anumite momente ale zilei. Mai avea cinci minute. Numai bine, să poată să fumeze o țigară și să-și pună în ordine gândurile. Telefonul sună, însă, mai repede decât se aștepta. „Ah, nici sateliții ăștia nu mai sunt ce erau. Nu-ți mai poți regla ceasul după ei!” A răspuns după al doilea sunet. Nicio surpriză, la capătul celălalt era Omar.

— Sofia este aici.

— Aici?

— În Bosaso.

— Da. Și?

— O să încerc să o scot, dar nu am suficienți oameni. Nu am deloc oameni! Este bine păzită. Nu înțeleg ce așteaptă Agqura de la ea. Clar, au torturat-o. Una dintre femeile care se duc să-i dea apă și mâncare mi-a spus că e atârnată de o grindă, că e sumar îmbrăcată și vorbește incoerent. Este rănită.

— Deci este în viață.

— Da.

— Atunci e bine. Înseamnă că nu le-a spus ce cred ei că știe. Iar dacă are gena lu’ mă-sa și lu’ ta-su, atunci e bine. Va rezista.

— Nu înțeleg.

— Nu contează. O să reziste.

— Nu cred. Am mai văzut europeni torturați… Niciunul nu a rezistat.

— Interesul lor este ca ea să reziste. Nu o vor omorî. Dacă o scoatem vie de acolo, pe urmă e treaba alor ei să o vindece.

— Încerc să intervin până ajungeți voi.

— Va fi sinucidere curată. Pe tine nu au de ce să te ierte.

— Înseamnă că așa a fost să fie.

— Voi, tinerii, indiferent de pe ce meleaguri sunteți, cum vedeți o femeie cum vi se deschide apetitul pentru cavalerisme necugetate.

— Dar ce femeie. Mică și blondă.

— Rusia e plină. Te aștept. Până atunci, nu face gesturi pe care să le regreți după aceea. Calculează bine. Am să vorbesc și cu Ileana.

— A mai trecut prin asta. Atunci a rezistat. Acum, sigur nu!

— Păstrăm legătura conform programului.

— Ok!

Închise telefonul și simți nevoia să-și mai aprindă o țigară. „Poate, până la urmă, fata asta are niște talente care nu sunt exploatate așa cum trebuie. Lui Stelică i-a sucit mințile din două conversații. Pe Donovan l-a aburit numai când a deschis gura. Pe Omar îl face să se ducă după ea și nu îi bănuiesc că au avut cine știe ce conversații filosofice. Poate că ar trebui folosită la alt departament. Măcar să-l revigoreze pe ăla vechi, că nu cred că mai au pe cineva capabil p-acolo… Doar niște băbătâi…”

Mișa Pușkin bănuia că Sofia este în Bosaso. Semnalul de la bricheta Dupont îi indica asta. Nu credea că fusese găsită de către răpitori, pentru că, altfel, semnalul i-ar fi indicat mișcare. Ori de ceva vreme era nemișcat. Semn că bricheta se afla într-un loc sigur. Omar îi dăduse confirmarea. „Ferește-te, Agqura, venim după tine!”

Trebuia să o sune pe Ileana.

— Trăiește.

— De unde știi?

— Am o sursă acolo, care îmi spune. Este în Bosaso!

— Bosaso? Nu la Eyl? Ai zis Eyl! Ahmed e în Eyl! Pe Stelian l-ai trimis în Eyl! Acum îmi spui de Bosaso!!! Mișa, tu calci pe cadavre pentru a-ți îndeplini misiunea, dar te rog, nu călca pe cadavrul copilului meu!

— Ileana! Ne cunoaștem de o viață. Sofia nu avea ce să caute acolo, asta știi și tu! Dar am să fac tot ce îmi stă în putință pentru a o recupera întreagă.

— De ce l-ai trimis pe Stelian în Eyl? De ce, Mișa?

— Tu i-ai cerut, ai uitat?

— Și tu l-ai lăsat!

— Trebuia să ajungă acolo. Avea o întâlnire importantă, Ileana.

— Sofia moare și tu ne trimiți pe piste false. Suntem ca niște păpuși în mâinile tale, Mișa. Când te-am sunat prima oară am crezut că mă vei ajuta…

— Asta și fac. Este nevoie de o expediție redusă. Cel mult trei vehicule. Ca să vă puteți strecura. O să ne punem cap la cap undeva pe traseu. Jean-Baptiste e cu tine? Trebuie să știu dacă a vorbit cu omul nostru din Eyl, cel de la Crucea Roșie. Furnizorul.

— Nu-i aici. Nu acum.

— Vă contactez eu într-o oră. Trei vehicule, Ileana. Trei. Sun eu.

„Draci! Telefoanele astea se încing ca la balamuc! Îmi ard urechile de la ele. *Boje moi*!” Să nu uite de Ahmed. Cu siguranță și Mattei îl contactase, era tot din „echipa” de la Crucea Roșie. Era omul la care găseai tot ce aveai nevoie. Atunci când l-a cunoscut prima oară îi fusese recomandat ca „vânzător”. L-a întrebat ce vinde, iar Ahmed i-a răspuns cu un aer filosofic: „Posibilități infinite!” „Mai rămâne să se îndrăgostească și ăsta de Sofia și gata! Dar până atunci măcar să coordoneze toată gașca pentru Bosaso!”

Capitolul 37

Mă fâțâi de două ore prin oraș. Mașina Q e un model nou, mai nou decât cea de acasă („Acasă… cuvântul care mă răscolește… patul meu și panorama de la etajul 9… atât de departe… pierdute undeva pe hartă…") și chiar dacă vopseaua albă este acoperită de un strat gros de praf maroniu-roșietic nu ascunde siglele roșii – crucea și semiluna… Clădirea cenușie și scundă e acum părăsită. Ahmed a evacuat cu un camion cei câțiva bolnavi. („Ce fel de bolnavi oare?") Spre capitala Puntland-ului. Spre Bosaso de unde ar trebui să vină intervenționiștii. Sau ajutoarele… Sau spre sud, spre Mogadiscio… De unde ar trebui să vină armata guvernamentală? Ca în westernurile clasice ar trebui să apară cavaleria – cai robuști și bărbați cu fălcile pătrate și uniforme noi, cu steagurile fluturând…

Am ajuns pe țărm, am ținut-o drept pe drumul spre est, nu m-a băgat nimeni în seamă îmbrăcat așa, arăbește, și după șapte kilometri am ajuns la clădirea Crucii Roșii. Ahmed m-a ajutat fără să întrebe nimic. I-am spus din partea cui vin, mi-a zâmbit, a zis bine și apoi a dispărut fără alte explicații. Mi-a lăsat clădirea, mașina, alimente și medicamente, un subsol plin de arme confiscate de-a lungul anilor… Sau adunate, sau primite, sau cumpărate… Arme sovietice, sud-africane, românești sau cehești…

Într-o țară fără logică și fără explicații. Fără guvern stabil sau hârtie igienică. M-a impresionat cu accentul lui franțuzesc și cu mașina cea nouă, cu ochelarii Dior și sandalele de piele fină maro. Cu deodorant și parfum, cu apă Vittel și țigări mexicane. „Țigările pe care le fuma Frida. Frida Kahlo, pictorița!" mi-a precizat el.

Îl chema Ahmed și a plecat cu un camion Renault, cu copertină, însoțit de un farmacist și un dentist, opt bolnavi și câteva colete suspecte. Cine e Ahmed și de ce are pașaport francez? Cine sunt ceilalți? Bolnavii? Mi-a spus doar „*Bon chance*!" și „*Mes compliments a Michel et a Jean-Baptiste*", apoi a plecat.

O țară plină de spioni și negustori. O țară blestemată… Pe un continent fără cap și fără coadă. „Voi

în Europa aveți ceasuri, noi în Africa avem timp!” mi-a spus ghidul nostru sud-african, în autocar, mergând spre Capul Bunei Speranțe. Acum vreo trei, patru ani… Eram atunci altfel… Era Christine… Erau cărțile… Era pasiunea… Dar Sofia? Unde e Sofia?

Am pornit aerul condiționat. E la maximum. Pe scaunul din dreapta am apă minerală. O sticlă de jumate. Vittel evident. Când sunt agitat mi se face sete. Orașul e aproape pustiu. Mai văd în norii de praf câte o mașină mai răsărită. Un jeep argintiu, vreo Toyota Land Cruiser – preferata negociatorilor. Departe… Nu ne vedem, nu vrem să ne vedem. Fiecare cu afacerea lui… fiecare-n legea lui…

Afară sunt 41 de grade. Așa arată termometrul mașinii. Înăuntru e plăcut. Beau o gură de apă și conduc liniștit. Caut un CD în torpedo. Nu sunt stopuri și nici indicatoare rutiere, dar știu unde merg. Am un fel de hartă desenată pe o foaie de hârtie. Gloria Gaynor. Muzica urlă:

— *I will survive*! *I will...*

Măresc volumul. Cât suport…

Sunt înarmat până în dinți. Beretta e în toc. Mai am la centură două pistoale TT sovietice. În spate, jos, între banchete, două pistoale mitralieră AK-47. Sunt bine întreținute. Unul e fabricat în România, celălalt e rusesc. Dar sunt aproape identice. Am găsit încărcătoare cu 40 de cartușe și le-am umplut cu grijă. Nu am luat de rezervă. Nu voi avea timp să schimb încărcătoarele goale…

Simt cum îmi tremură carnea. Sunt singur undeva la căpătui lumii și la capătul timpului. Undeva unde regulile mele, de acasă, din țară sau din Europa nu se aplică. Aici e altă planetă… Ce vreau să fac?… Să lupt cu un sistem… Am văzut în copilărie prea multe filme cu supereroi… prea multe *Rambo* și *Die Hard*... De aici, de pe strada asta prăfuită, civilizația are altă filosofie… Nimic nu contează. Nu poți fi nici Dumnezeu, nici tu însuți… Ești un fel de nimic… un nimic cu mitraliere. O revoltă stupidă – și sunt perfect conștient de asta – ca o sinucidere pe care am refuzat-o atunci în sud, la Capul Bunei Speranțe, atunci când cerul era ocean și oceanul era cer și Dumnezeu veghea în emisfera nordică, dar mi-a răspuns… Sau mi-a răspuns doar Christine, chemându-mă la poze, la pozele de grup, ca un sex în grup, la soare, pentru posteritate – grupul de editori europeni… Și Ioana și Sally și Eleni și… Și Lulu… acolo departe…

Frânez. Opresc pe mijlocul străzii. Nimeni nu claxonează. Gândindu-mă la Lulu ridic telefonul și îi privesc ecranul. Inutil. Evident inutil? Nu am rețea… Și totuși aparatul pâlpâie și două liniuțe anemice se ridică în dreapta semnului de antenă. Și sun, întrebându-mă dacă Lulu mă poate salva, dacă îmi poate oferi un sens, un drum, o cale de salvare… Sunt atât de departe. Sun. Dar abonatul nu poate fi contactat. Mi-e greu să calculez ce oră e acolo sus în nord, în București… Poate doarme sau e în parc…

Unde e Sofia? Ce pizda mă-sii căută aici? Ce caut eu aici? E dragoste? E nebunie… Obsesie… Ca aia care mi-a trimis trei săptămâni la rând în fiecare zi lucrătoare un buchet cu trandafiri bordo?… Nebunie… Am crezut că o să vrea să mă omoare pentru că n-am băgat-o în seamă… Ce caută Sofia aici? Ce-i trebuia?… Unde am ajuns? Într-un balamuc… Balamucul de la Eyl, capitala pirateriei… Stupid. Jurnaliști în confuzie. Eyl nici nu e port. Portul e mai departe, spre est față de oraș… Mă privesc în oglindă, ochii iritați și roșii, turbanul pe cap înfășurat de Ahmed – „Măcar așa nu pari prea alb”, zicea el – obrajii cu barba de câteva zile mânjiți cu pulberea fină și galbenă a nisipului…

Aș putea să-i sun pe ceilalți. Și ei ar putea să mă sune. Aș putea să mă opresc. Să mă întorc în clădire, să mănânc și să beau. Să aștept cavaleria. Și Sofia înăuntru?… Ținută de ăia, chinuită… Doar e spion… Încă o aventură în care Stelian Munteanu nu a tras niciun foc de armă. Pentru că alții fac toată treaba… El e doar un pion otrăvit, o momeală, un pretext… N-au pe altul să trimită… sau se îndrăgostește ca prostul de cine nu trebuie…

Gata!

Gloria Gaynor repetă la nesfârșit:

— *I will survive*! *I will survive*!

Zâmbesc complice oglinzii retrovizoare. Eu nu! Acum e ultima ta bătălie, amice! Și nici nu mai contează dacă pierzi sau câștigi! Important e să participi, nu-i așa? Ca la olimpiade…

Încă o gură de apă. Bag în viteză și demarez ușor. Să nu fac praf. Am traseul în minte. La stânga, apoi drept înainte, a doua la stânga, prima la dreapta și voi vedea poarta mare din fier forjat. Și în spate clădirea scundă și albă. Drumul e scurt. Câteva minute. Mă opresc din nou

și verific armele. Tremur puțin. O gură de apă. E pe sfârșite… Mă uit atent spre poartă. Nu se vede nicio gardă. Nimeni. Am două sute de metri de linie dreaptă până acolo. Pornesc din nou. Setez mașina. Cruise Control-ul e tot ce îmi doream. Am văzut eu prin filme scene din astea… Nu-mi trebuie viteză mare, poarta nu pare prea solidă.

Acum! Sar din mașina Q rostogolindu-mă jos. Cu 40 de km/h vehiculul lovește în plin și canaturile zboară în lateral. Mi-am scrântit glezna dreapta și doare îngrozitor, în plus patul rabatabil de la un AK-47 mi-a lovit coastele. Mă ridic. Mașina s-a proptit într-o magazie de lemn pe care a dărâmat-o pe jumătate. E liniște și mult praf. Năvălesc în curte alergând împiedicat. Urlu și trag cu degetele apăsate la refuz. Gloanțele lovesc pereții, geamurile explodează, tencuiala se amestecă cu frunzele tufelor înflorite, praful de pe stradă, pietricelele aleii… Trag până golesc încărcătoarele… Doar câteva secunde. Arunc automatele și scot pistoalele năvălind pe veranda casei albe. Trag din nou spre ușa de lemn și mă trezesc în salonul răcoros… luxos… și pustiu. Și mă opresc. E liniște. O atmosferă plăcută… Nimeni. Pe o măsuță de cafea înconjurată de trei fotolii adânci, trei pahare de cristal și o carafă de vin. Paharele sunt jumătate pline, la fel și carafa. Vin roșu… E liniște… Simt mișcarea, dar nu o aud. E prea târziu. Încerc să mă întorc. Căldură și durere. Cădere și lumea dispare…

Știre

Somalia:
Clinton consideră amestecul Eritreii ca „inacceptabil”

6 august 2009
de Saratu Abiola
AllAfrica

Secretarul de Stat american Hillary Clinton și-a declarat sprijinul pentru Guvernul Federal de Tranziție (GFT) al Somaliei, promițând totodată să ia măsuri împotriva livrării „inacceptabile” de armament din partea Eritreii către grupul militant Al-Shebab.

„Dacă Al-Shebab ar obține un refugiu în Somalia, fapt care ar putea să atragă Al-Qaeda și alte formațiuni teroriste, acest lucru ar reprezenta o amenințare pentru Statele Unite,” a declarat Clinton la o conferință de presă care a urmat unei întâlniri cu ușile închise cu președintele FTG, Șeicul Ahmed Sharif, la Nairobi, joi.

Al-Shebab, o miliție islamică, încearcă să obțină controlul asupra orașului-port Mogadiscio de la FTG-ul ceva mai moderat. Luptele dure au forțat mii de oameni să părăsească capitala. *Garowe Online,* partener editorial *AllAfrica*, a comunicat că 15 persoane au fost rănite ieri în timpul ciocnirilor.

Clinton a garantat sprijinul pentru efortul GFT de a contracara gruparea Al-Shebab, adăugând că Statele Unite ar susține eforturile guvernului pe „frontul umanitar” și pe „frontul de securitate”. Cu toate că nu a precizat în ce anume ar consta aceste noi măsuri de ajutorare, guvernul Statelor Unite a livrat în luna iunie armament FTG-ului pentru a-l ajuta în lupta contra organizației Al-Shebab.

Clinton a criticat de asemenea și „amestecul” Eritreii în Somalia, acuzând guvernul de înarmarea grupării Al-Shebab. „Intenționăm să acționăm dacă nu încetează,” a precizat Clinton.

Clinton a reluat recentele critici aduse Eritreii de către Susan Rice, ambasadoarea Statelor Unite de pe lângă Națiunile Unite, care a afirmat săptămâna trecută că guvernul Statelor Unite este „pe deplin îngrijorat și foarte frustrat” de amestecul Eritreii în Somalia.

Eritreea a negat în numeroase rânduri livrarea de armament grupării Al-Shebab. Capitala sa, Asmara, a servit deseori drept refugiu și bază de operațiuni pentru islamiștii somalezii în ultimii ani.

Întâlnirea dintre Clinton și Sharif a avut loc la Ambasada Statelor Unite din Nairobi. A fost considerat mult prea periculos pentru Clinton să călătorească până la Mogadiscio.

(www.AllAfrica.com)

Capitolul 38

Iahtul uriaș navighează cu peste 30 de noduri pe oră. Alb, neînregistrat și fără niciun drapel arborat. Toate însemnele au fost acoperite sau ascunse. „Mangusta 130, o bijuterie de navă. Știu și italienii ăștia să facă un lucru bun! În afară de pizza și vinuri…” Englezul își fumează impasibil pipa, păstrând direcția și privind cu un aer liniștit aparatele. Mirosul tutunului aromat se împrăștie pe punte. Apoi se întoarce spre Pușkin, care privește absent oceanul de pe fotoliul din dreapta.

— L-ai trimis la moarte, nu-i așa?

— Andy, mă știi de prea mult timp ca să mai spui tâmpenii!

— Hm… eu știu… ce mai știu?… Toată nebunia asta… Pentru mine e plăcere. Am o vârstă, nu mai contează. Ăia mici au viața lor… De ce l-ai trimis la Eyl?

— Nu l-am trimis eu. A plecat singur, Sir Andrew!

— Faci pe bățosu’ cu mine. *Bloody shit*, Michael! Nu ți-a plăcut bucățica de la colegii noștri israelieni și ai vrut să-l trimiți la plimbare! Am auzit că și cu fiică-ta, Eleni, a avut…

— Să nu te bagi unde nu e treaba ta! scrâșnește rusul. Vezi-ți de drum!

Se ridică și pleacă spre pupa.

— Bine, bine. Ajungem în jumătate de oră. Pregătește-i pe ceilalți.

Pușkin nu răspunde.

Pe punte, la pupa, mica echipă își pregătește echipamentul. Doi bărbați în vârstă și o tânără cu părul lung și negru. „Parcă suntem o gașcă de *old boys* babysitteri pentru puștoaica de la Institut!” Și zâmbește părintește. Carola nu îl observă în timp ce își echilibrează cele două Uzi, grenadele și restul de încărcătoare. Thomas, mare și negru, cu haine strânse pe corp și o șapcă cu Chicago Bulls pe cap, și-a ales o armă pe măsura lui, o pușcă mitralieră M16A4 cu aruncător de grenade atașat, o armă clasică și bătrânească. Mișa aproape că începe să râdă. „Parcă trăiesc într-un western. Am înnebunit cu toții. Trăim într-un film… Și ziceam că nu mai vreau acțiune, că stau la Londra să-mi cresc

trandafiri în curte. La naiba, J.-B., în ce căcat ne-ai băgat pe toți!” Verifică și el la repezeală Glock-ul lui uriaș proptit în toc și automatul german MP-5N oferit de Andrew. „Noi ăștia europenii suntem mai patrioți!”

Vasul de 40 de metri începe să frâneze. Andrew Vance părăsește cârma, chemând un membru al echipajului să-l înlocuiască. Tânărul preia comenzile fără nicio vorbă.

— Să recapitulăm. În zece minute oprim. Bărcile sunt pregătite. Vom acosta în golful în care se varsă Fantoma lui El-Erin. E un curs de apă temporar la sud de Banderbeyla. Două ATV-uri ne duc în interior vreo 55 de kilometri spre vest până la Dudo. E o așezare cu până la zece mii de oameni. Dar nu intrăm în oraș, jucăriile astea nu sunt obișnuite pe aici și ar putea genera conflicte cu localnicii dornici să ne jefuiască. Ahmed ne va suna. Are un camion și o grupă antrenată…

Carola îl privește cu gura căscată.

— Asta e noutate! Nu era în program!

— Draga mea, noi știm țara asta și Africa de treizeci și ceva de ani. Câți agenți și câți mercenari au trecut pe aici… Taci și ascultă, Mossadul trebuie să aibă încredere în noi. Reiau!

I s-a stins pipa, dar nu o mai aprinde. Scutură cu grijă scrumul într-un coș metalic. O bagă în buzunarul de la piept al bluzonului și continuă:

— La Dudo ne preia Ahmed și grupa lui. Apoi încă 120 de kilometri până la Quardho, unde intersectăm o șosea națională care unește capitala Puntland-ului, Garowe cu Bosaso. Vom traversa o regiune de lacuri intens populată de triburi rebele. Vor fi zone minate și eventuale bariere de control. Va trebui să mergem pe mâna lui Ahmed. El cunoaște exact locurile. Apoi la Quardho facem joncțiunea cu echipa lui Jean-Baptiste. Și încă 250 de kilometri până la Bosaso. Ar trebui să ajungem acolo mâine pe seară.

— Nu e prea târziu? intervine Tom.

— Avem un om în Bosaso. Omar. Ar trebui ca el să poată temporiza lucrurile. Cei din Somaliland sunt și ei foarte nervoși. Iar dinspre sud, de la Mogadiscio vin numai vești proaste.

— Sau contradictorii! zice Pușkin.

— *Bloody son of a bitch, Mike*! Nu mai pune paie pe foc! Hai să terminăm naiba totul și să plecăm fiecare în

drumul lui. Trebuia să fiu în Seychelles deja!

— Andy, nu te mai enerva pentru prostiile lui! Voi ăștia europenii prea vă aprindeți! Nu v-a ajuns cât v-ați tachinat până în ’90… râde americanul. Nu-i așa, Carola?

Femeia nu zice nimic. Nici nu zâmbește. Privește printre ei, spre coastă. Pământul Somaliei se zărește la orizont. „Parcă așa ziceai, Stu, țară blestemată… Extremism și sărăcie, lăcomie și foamete… Unde ești oare acum? Mai trăiești?”

— Taci, Thomas. Vrei să-ți cânt iar refrenul ăla cu „*Black Hawk Down, Black Hawk Down*”? ripostează englezul.

— Gata! *Boje moi*! Că m-am săturat să vă aud! Încărcați ATV-urile în bărci și hai!

— Pot totuși să întreb și eu ceva?

Se întorc toți trei spre Carola ca și când abia acum o observă. „Ăștia mă privesc ca pe o copilă de grădiniță! Moși ramoliți și nostalgici! Încă mai visează la războiul rece!”

— Da, draga mea…

— Cum ne vom întoarce la iaht?

— Nu ne vom întoarce aici, draga mea. Nu uita de cavaleria care va năvăli la Eyl. Se vor întâmpla multe. Bosaso are aeroport. În fine, să ajungem noi până acolo… Haideți!

Se lasă tăcerea. Gândurile lor parcă se aud printre sunetele valurilor. Cerul începe să se înnoureze…

Capitolul 39

Liniște, doar liniște…

O usturau ochii de la transpirația sărată care îi curgea pe frunte. Încerca să-și dea seama, în întunericul din jur, cât de mare era locul în care se afla. Nu reușea să întrevadă nimic dincolo de el. Nu mai știa exact cum ajunsese acolo. Avea mâinile legate la spate de ceva ce pornea dintr-un perete și care-i sfâșia carnea încheieturilor. Piciorul stâng era legat și el. Încercă să ajungă la capătul lanțului de care era legată.

Abia atunci Sofia realiză, îngrozită, că nu mai are pe ea decât o bucată de cămașă, sfâșiată. Un puternic miros de urină îi aminti că făcuse pe ea în momentul în care nu mai suportase durerea. Se prăbușise în propria mizerie, fulgerată de curentul electric ce îi trecuse prin tot corpul. Atunci își pierduse cunoștința. Ceea ce probabil că a salvat-o. Cel puțin pentru moment. Au aruncat-o în acel loc, legată și aproape dezbrăcată. Nu reușea să-și amintească ce i se întâmplase. Ca și cum încerca să o apere de propria amintire, propriul creier nu o lăsa să revadă prin ce trecuse.

„Dumnezeule, unde am greșit? Ce păcate trebuie să plătesc ca să suport asta?” Mai mult decât orice, o îngrozea mereu același gând al unui viol. Era ca un coșmar cu repetiție. „Nu, nu, asta mi-aș fi amintit. Aș fi simțit…” Izbucni în plâns. Nu, nu putea spune cu certitudine că nu se întâmplase. Simți nevoia să se ghemuiască. Probabil că de la durerea constantă din stomac. O loviseră… Sau era foamea?… Senzația era mult mai rea decât atunci când Agqura a drogat-o cu *khat*. Măcar atunci știa ce i se întâmplă.

Un fâșâit… Ceva i se mișca la picioare. Nu putea să vadă ce. Un păianjen? Somalia e plină. Perspectiva unor mușcături de păianjen. În ciuda faptului că era alergică, i se părea mult mai puțin dureroasă decât gândul că fusese violată. Spaima asta era frica ei cea mai mare. Ceea ce simțea era, însă, prea mare pentru a fi un simplu păianjen. Sofia încremeni când simți o coadă umedă. Avea la picioare un șobolan. De fapt, erau mai mulți. Atrași, probabil, de mirosul sângelui care îi curgea de la gleznă și

de la încheieturile mâinilor. Încercă să-și dea seama dacă în jurul său există ceva pe care ar putea să se urce. Pipăind cu vârful piciorului drept, rămas liber, descoperi în întuneric ceva pătrat și rece. „O cărămidă…” Își adună toate puterile și o trase cu piciorul spre ea. Foșnetele auzite erau semn că șobolanii fuseseră deranjați de mișcările bruște.

În timp ce se cocoță pe cărămida găsită, realiză că încăperea în care se afla nu era atât de înaltă. Simțea tavanul chiar deasupra capului. Se ridică în vârful piciorului drept și se lovi cu capul de o țeavă destul de groasă, din metal. Avea sentimentul că de undeva îi venea un curent de aer… „Țeava asta trebuie să intre pe undeva, în perete…” Nu o ajuta cu nimic. Nu putea să tragă de țeavă ca să o rupă. Avea mâinile legate mult prea bine. Zgomotul produs de șobolani era din ce în ce mai puternic, ca și cum ceva îi agita. „Poate sângele meu…?” Știa că mușcăturile de șobolan pot fi mortale. Știa că era suficient ca un singur animal să ajungă la ea și să-și înfigă colții acolo unde simțea sânge… Nimic nu ar mai salvat-o de mușcăturile celorlalți. I-ar mai fi rămas doar să se roage ca totul să se sfârșească mai repede… Cât mai repede…

Închise ochii.

Nu apucase să îi spună Ilenei că nu regretă nimic. Mai avea atâtea lucruri de spus, de făcut, de trăit. Să moară așa, stupid, pentru nimic… Și Stelian… Își dorea să mai aibă puțin timp, să se mai uite în ochii lui verzi și să-i sărute ridurile din colțul ochiului drept, ridurile acelea care îi arătau că acest om suferise mult… Întotdeauna fusese atrasă de suferințele altora. Nu putea să se îndrăgostească decât de oameni triști… „Dumnezeule, de ce mă gândesc la dragoste? Care dragoste? Nici nu-l cunosc… Mor ca o imbecilă și nimeni nu o să știe unde sunt. Futu-i, unde dracului am greșit? Și de ce mă gândesc la el? Iar el nu-și amintește cum arăt…”

Gândacii de pe țeava de metal îi coborau în păr… Sau poate erau păianjeni. Un zgomot puternic o paraliză. Un vuiet. În încăperea în care se afla începea să intre apă. „D-asta erau agitați șobolanii…” Apa urca cu repeziciune, ajungându-i la genunchi. Simțea șobolanii plutind în jurul ei.

Trase aer în piept. Nimic nu mai conta. Rănile o usturau înfiorător. „Este apă sărată… Mă aflu lângă

mare…” Ce importanță avea? Nimic nu o mai putea scăpa. „Evident, prințul pe cal alb, care apare în ultimul moment, există doar în filme. În alea proaste. O să mor așa cum mi-a fost teamă întotdeauna că se va întâmpla… Nici măcar o medalie nu o să primesc, ca să-mi asigur un loc de veci…” Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Închise ochii. Mușcătura din umărul drept a fost, însă, atât de puternică încât nu a mai putut să-și oprească urletul. Leșină înainte să se mai poată gândi la ceva. Apa îi ajunsese deja la sâni.

Capitolul 40

Pe puntea uriașei nave de asalt controlorii de zbor își ridică paletele colorate semnalizând ordinea de decolare. Unitatea de desant naval este încărcată în opt aparate de zbor. Un fel de avioane-elicopter. Cele opt Osprey-uri sunt noi-nouțe. Nimeni nu râde, nimeni nu vorbește. Pușcașii marini se îmbarcă ordonat, în liniște, verificându-și armele și efectele. „Donovan e doar pretextul de care aveam nevoie. Cu toții avem un Pearl Harbour al nostru. Pentru ei a fost Mogadiscio în ’93…” gândește bărbatul în uniformă de comandor american, de pe puntea de comandă a navei amiral.

Contra-amiralul turc e înconjurat de comandanții navelor europene și ai grupării aliaților asiatici… „A trecut multă vreme de când o asemenea flotă din atâtea zeci de țări a putut fi adunată la un loc… patruzeci de nave…” Zâmbește subțire și rece, pe sub mustața neagră și bogată. „Allah să fie cu ei…”

Osprey-urile încep să decoleze. Escadra de elicoptere de sprijin sud – forțele europene din Operațiunea Atalanta au ridicat 12 aparate AH-60 – s-a așezat în formație de atac. La nord, ceilalți: asiaticii – chinezii, indienii, coreenii, gruparea singaporeană – și escadra de elicoptere grele M1 a Federației Ruse, însumează 16 aparate de zbor de modele diferite. Elicopterele de asalt ale marinei SUA au luat o poziție de acoperire deasupra celor opt Osprey-uri. Și mai sus, nouă Sea Harrier de vânătoare-bombardament tot ale *Marines,* însoțesc un Awacs alb și uriaș.

Coasta Somaliei se zărește pe cerul gri-albastru. Niciun nor. Nici Oceanul Indian nu răsuflă. Niciun val. „Dacă au radare sau măcar un aparat de supraveghere am fost deja reperați de inamic. Dar presa ne va lăsa în pace!” Niciun jurnalist. Niciun comunicat. O operațiune fără surle și trâmbițe, fără transmisii în direct. Nu va știi nimeni nimic, până la sfârșit… „Dacă lucrurile se vor termina cu bine. *God helps us*!”

„It’s time. Go!*”* se aude în căști.

Vor atinge coasta Somaliei, în dreptul portului orașului Eyl, în 45 de minute plus-minus două.

Camionul lui Ahmed este o bijuterie, tracțiune pe trei osii și pregătire pentru deșert. Ca pentru Raliul Paris-Dakkar, doar că fără reclamele multicolore. Cei opt oameni – bolnavii din spitalul din Eyl – sunt înarmați cu puști mitraliere AK-47 și lansatoare de grenade rusești, montate sub țevile armelor.

Au interceptat echipa de pe iaht la intrarea în Dudo, exact la ora stabilită. Ahmed, acum îmbrăcat ca și oamenii lui în uniformele de camuflaj pentru deșert, dar fără niciun însemn de țară, armă sau grad, a salutat cu mișcări britanice, grupul pestriț, apoi i-a raportat lui Sir Andrew Vance:

— Totul este cum ați ordonat. Avem armament, muniție și combustibil suficiente pentru trei zile. Sper să nu fie nevoie. Băieții sunt în formă și ar trebui să ajungem în Bosaso mâine la apus.

— Și grupul celălalt?

— În trei ore jumătate ajungem la Lacurile Moarte, ocolim și intrăm pe drumul național chiar înainte de Quardho. Acolo vor fi ceilalți.

— *Wonderful, lieutenant. So, let's go*! Mă voi bucura să o revăd pe Ileana.

Ahmed nu comentează nimic. Salută din nou și își supraveghează oamenii.

Patru luptători din camion au preluat ATV-urile și au montat rapid câte o mitralieră ușoară de fabricație americană. Englezul s-a urcat în cabina Renault-ului. Mișa, Thomas și Carola s-au așezat pe băncile de sub prelată. Un luptător tăcut le-a întins câte o sticlă de plastic cu apă rece. Chiar Vittel. Convoiul s-a pus în marș în mai puțin de zece minute de la întâlnire. Au ocolit larg localitatea Dudo, înaintând în viteză, pe un drum prăfuit și pustiu spre munții Karkaar și orașul Quardho.

Sorbind apa cu înghițituri mici, Carola se simte ca la un spectacol. „Joc în filmul propriei mele vieți…" Are impresia asta de când a urcat pe iaht. „Până acum părea că babalâcii ăștia se distrează, totuși lucrurile par să devină mai complicate și foarte serioase. Cine o fi individul ăsta căruia Vance i-a zis locotenent? Din ce armată face parte? Cui se subordonează? Londrei? Parisului? Și cu cine ne mai întâlnim? Cine sau ce e Ileana?" Își așază mai bine ochelarii, ferindu-și ochii sensibili de praful drumului. Verifică cu o privire scurtă ecranul emițătorului. Răsuflă cu ușurare. Semnalul de la

satelit e încă puternic. „Nu sunt chiar singură… Unde o fi Stelian? Nimeni nu zice nimic de el.”

O cameră albă. Au trecut prea multe zile de când privește doar pereții acestei camere albe. Le-a numărat…

„Nu mi-am imaginat niciodată că lucrul cel mai stresant în izolare este acela că nu ai cu cine vorbi. Iar vorbitul singur cu glas tare e o opțiune care duce cu siguranță spre demență. Stau aici de atâtea zile și nimeni nu mi-a spus vreo vorbă. Mâncare în fiecare dimineață și seară. Apă rece în frigider. Băiatul acela sfrijit care în fiecare zi îmi aduce tava cu mâncare și bidoanele cu apă ca și când le-ar duce într-o cameră goală, ca o ofrandă pentru o fantomă scoțiană sau vreun zeu local. Băiatul tuciuriu și fără nicio expresie pe figură. Și liniștea…”

N-are pe ce să scrie și încearcă să-și imprime în memorie toate aceste gânduri. „Ca să am ce înșira în memorii… La bătrânețe. Dacă apuc…”

Nimeni nu i-a făcut nimic. Nici măcar nu l-au întrebat nimic, ca și când știau exact cine este și care e povestea lui. Nici nu a văzut pe nimeni, doar doi bărbați, somalezi după aparențe, care nu au comunicat deloc. L-au dus cu ochii legați în această cameră albă, cu pereții goi și cu o fereastră mică cu sticla vopsită tot în alb. „Chiar și gratiile au culoarea asta!”

Își retrăiește din nou viața. Ultimii ani. Din ce în ce mai des de la o vreme. Ultimii zece ani. Prima comandă pe mare. Apoi 11 septembrie. Înmormântarea. Propunerea. Pregătirea de la Fort Langley. Misiuni. Lumea în viteză. Apoi Africa. Djibouti. Pirații din Somalia. Sofia… Își materializează lângă el trupul Sofiei, zâmbetul ei trist, părul blond, gleznele, ochii, mâinile, buzele… „*Fucking country*... O să devin un schizofrenic!”

Ileana își șterge pulberea fină de pe obraz. Doar o mică parte din față îi este expusă la curentul generat de viteza mașinii, restul e acoperit de șapcă, ochelari și costumul de deșert. Vehiculul ei conduce mica procesiune. Jeep-ul american uitat probabil de zeci de ani prin Africa, un camion IFA, palidă amintire a esticei RDG și a luptei pentru independența vreunei foste colonii, cu cei zece oameni tăcuți, un alt camion cu trei osii, un GAZ sovietic, plin cu arme și combustibil pentru o expediție

atât de lungă și, în fine, cel mai ciudat dintre toate, blindatul Eland, o mașinărie sud-africană care făcuse multe victime la vremea ei printre insurgenții comuniști… Zâmbește amar. „Comuniștii… Lumea cea trecută… Aici în Africa popoarele au alte reprezentări!”

Stă în spate, singură pe banchetă, alături de stația de emisie recepție. Jean-Baptiste conduce fără nicio tresărire. „E același ca pe vremuri. Noi nu ne-am schimbat prea mult. Nici mașinile… Patru vehicule! Nu trei, cum a zis Mișa! Patru, ca să fim siguri că putem trece! Vremurile sunt altele. Și interesele sunt altele. Și mai ales dușmanii sunt alții!” Alături de el un tânăr african îmbrățișează o mitralieră grea, montată pe caroserie, și privește fix înainte. Fără o vorbă.

Convoiul înaintează constant pe șoseaua aproape pustie. Nu i-a oprit încă nimeni. Pe toate vehiculele însemnele Crucii Roșii sunt pictate la vedere. Își privește ceasul. Mai puțin de o oră până la joncțiune. În zare se văd munții. Undeva, încă departe, dincolo de ei, e portul Bosaso și Sofia…

În Bosaso e vânt puternic. Praful s-a ridicat în tot orașul și vizibilitatea e extrem de mică. Firele de pe stâlpii subțiri de lemn vibrează adormitor și străzile sunt pustii. Comercianții și-au strâns marfa și prăvăliile sunt închise. Nu se aud alte zgomote decât șuierul vântului și țiuitul cablurilor…

Omar e singur. Absolut singur. Nu are cine să-l ajute. Nu are încredere în nimeni. „Ăștia din Puntland sunt niște hoți cu toții. Altfel nu ajungeam aici! Nu se ajungea aici…” Nu are la dispoziție decât un pumnal cu lama ușor curbată și un HK cu surdină. Și timpul trece. Privește încă o dată – pentru a suta oară – casa de-un roșu cărămiziu. „Ca sângele uscat!” Nu se vede nicio gardă. Terasa e goală. La poartă nu e niciun paznic. Dar înăuntru ar trebui să fie cel puțin o duzină. Și în spate, în curtea mare, e un alt dormitor ca de cazarmă, garajul mare, hangarul pentru elicopter și clădirea stației de apă. „Acolo e cel puțin un pluton. Iar prin oraș mai au soldați de intervenție. Pot strânge cel puțin o sută de oameni. Am o singură șansă: vântul! Dacă aș știi doar unde o țin…”

Îi este puțin foame. A avut doar o bucată de carne uscată și sărată. Carne de cămilă și o lipie. De ieri. Și câteva fructe. Suficient. Scoate sticla de plastic din

buzunar și bea ultimele guri. Apa e caldă și are un gust chimic. „Ce caut eu în războiul lor? Pentru ce lupt?”

Clădirea e la mai puțin de douăzeci de metri de el. Stă ascuns într-un gang îngust dintre două cocioabe. Își verifică telefonul mobil. Nu are niciun alt mesaj, dar nici nu avea cum – semnalul s-a pierdut. Scoate încă o dată pistolul și îl verifică. Îl armează și nu-i mai pune piedica. Îl echilibrează în mâna stângă și scoate din spate, de la centură, pumnalul.

„Ar fi timpul…”

Capitolul 41

Mă trezesc ca și când aș fi în rai. Mă rog, în raiul imaginat de mine. Totul este alb luminos. Ochii nu se obișnuiesc cu lumina. Mă ustură. Albul e dureros. Încerc să mă mișc, să fug de lumină. Un junghi îmi străbate umărul stâng. Durere adâncă. Unde s-a tăiat filmul?

Ochii se adaptează încet-încet la lumină. Sunt într-o cameră. O cameră cu pereții albi, cu un cuier de sârmă, în care atârnă un halat tot alb, ca de doctor, un pat de spital și o noptieră. Nimic altceva. Fereastră cu perdele de pânză, tot albe. Lumina care vine de afară desenează dungi întunecate pe perdele. Zăbrele. Închisoare? Spital?

Vreau să-mi ridic mâinile spre ochi. Sunt libere. Pline de zgârieturi și cu doi sau trei plasturi. Din umărul drept mă fulgeră din nou o durere adâncă. Îl pipăi. E bandajat. Privesc din nou în jur. Pardoseală rece de ciment. O pereche de papuci din plastic. Sunt îmbrăcat într-o cămașă de noapte lungă. Și atât. Pe noptieră o cană mare cu apă. Alături, pașaportul puțin mototolit, ceasul Tissot, portofelul maro uzat și un pix cu inscripția „Trident". Zâmbesc tâmp. Atât aveam la mine? Dar hainele? Telefonul?

Creierul începe să funcționeze. Povestea începe să se deruleze din nou. Atacul meu dement. Mașina, rafalele, casa, paharele, apoi durerea fierbinte și nimic. Concluzia? M-au împușcat. Îmi ating din nou umărul rănit. Doare nasol. Deși… Parcă încep să mă obișnuiesc. Sprijinindu-mă cu dreapta, mă ridic pe marginea patului. Mă lupt să-mi potrivesc papucii în picioare. Din nou umărul și mă chircesc de durere…

— Unde pleci?

Tresar și întorc capul brusc. Profesorul. Îi privesc mâinile. Neînarmat.

— Cum ai intrat? Nu te-am auzit.

— E bine unsă ușa. Ce contează? Cum te simți?

Îl privesc cu ochii mijiți.

— Ce vrei să spui?

— Rana încă te doare. Ești odihnit?

Mă uit la el cu o privire rece. O privire care ar trebui să-l lovească precum un ciocan. Dar zâmbește.

— Crezi că mă poți impresiona, Stelian? Să lăsăm teatrul…

Stă în picioare la doi metri de mine. Poartă un cămeșoi alb-bej, până-n pământ, și, pe cap, un fel de batic alb, prins cu sfoară. Unul din alea care prin Liban se cheamă hata, aici… Dumnezeu știe. Nu are nicio armă la el. Nu ar avea unde să o ascundă. În spatele lui la încă doi-trei metri e ușa închisă. E singur.

— Ce vrei de la mine? Ce cauți aici?

Zâmbește din nou.

— Să nu ne grăbim. Să le luăm pe rând.

Se uită la ceas. Același ceas pe care i-l știu de mult.

— Avem timp destul. Deocamdată.

— De când sunt aici?

— De trei zile.

— M-ați drogat!

— Nu. Doar somnifere. Am considerat că e mai bine pentru rană, dacă stai liniștit. În plus au mai fost lucruri de rezolvat.

— Ce cauți aici, de fapt, profesore? Ești cu ei?

— Ar trebui să definim care ei…

— Definește tu!

— Calm, Stelică. Calm! Intri în casa oamenilor urlând, dărâmând poarta și trăgând din toate alea și tot mai ești agresiv? Nu-ți ajunge umărul?

— Mă ameninți?

— Nu. Încerc doar să te liniștesc. Lucrurile sunt întotdeauna mai complicate decât par.

Respir adânc și privesc în gol. Nu am nimic de pierdut dacă ascult. Sunt prizonier într-o casă din Eyl. În mâna unor pirați. Profesorul e cu ei. Nu m-au ucis. De ce oare?

— Îmi pare rău… Ascult.

— Ok.

Îl simt că se relaxează o idee. Doru Dumitrescu nu mai arată deloc a profesor la Universitatea București, dar nici a super-spion de tip 007. E obosit și trăsăturile îi sunt mai dure decât de obicei. Barba i-a crescut și fața îi este arsă de soare, seamănă mai curând a beduin…

— Vrei să fumezi?

— Nu.

— Știam că mai…

— Câteodată. La nervi. Dar aici e ca la spital. Și în spitale nu se fumează.

Ridică din umeri și scoate dintr-un buzunar interior un pachet de țigări și o brichetă mică de plastic. Dunhill ultra light. Ciudat, Pușkin fumează tot Dunhill, dar din alea tari. Își aprinde una, apoi așază pe pat cele două obiecte.

— În caz că ai poftă.

— Bine.

Cum el tace, decid că e cazul să încep eu.

— De ce nu m-ați ucis?

— Nu ar fi folosit la nimic. Mai mult ar fi înrăutățit lucrurile. Mișa știe unde ești. Trebuia doar să te oprim. Am tras precis și te-am oprit.

— Am tras?… Adică TU ai tras?! îl privesc furios.

Scoate fumul pe gură în rotocoale mici, ca într-un film prost, mă privește în ochi și zice:

— Da, evident că eu am tras. Și am tras perfect. Nu ți-am atins niciun os. Rana a fost curată. O lovitură exactă.

— Bine, dar…?

— Am preferat să trag eu decât să las pe altcineva. E clar?

— Da, clar. Și totuși, ce cauți aici? Erai în țară. Te miști prea repede pentru mine.

— Meseria, Stelică. Și tu te miști la fel.

— Dar aici? În cuibul lor? Cine ești de fapt?

Apoi regret brusc întrebarea. Nu se pune o asemenea întrebare. E inutil. E stupid.

— Scuze. Vroiam să zic – pe cine reprezinți?

— Să zicem că reprezint un grup de investitori.

— Adică pirați!

— Noțiunea, folosită așa, e doar un truc jurnalistic!

— Adică?

— Pirateria aici e doar o afacere!

— Bănuiesc. Cereți bani pentru răscumpărări. Și care e rolul tău aici?

— Nu, Stelian, lucrurile sunt mult mai complicate. Nu e vorba numai de bani, sunt arme și e politică.

— Evident că e și politică!

— Ești la curent cu problemele TNG-ului? Am pomenit de el la București. Atunci când…

— În discuția aia ai vrut să mă pregătești?

— Stelian, lucrez de ceva vreme și m-am intersectat de multe ori cu Pușkin. El e bătrân. E de modă veche,

când e subiectiv și ușor nostalgic, când devine brusc un killer cu sânge rece.

— N-am înțeles niciodată relația voastră. Atunci, la București, când a tras în tine…

— Asta nu înseamnă nimic. Și eu am tras în tine!

— OK, Doru, cred că sunt mai puțin cinic decât voi…

— Nu. Ești doar mai puțin bine pregătit. Dar exact așa și trebuie să fii. Nebuniile tale sunt exact ceea ce ne trebuie.

— Ne trebuie? Vouă? Cui? Cine sunteți voi, Doru?

— Noi suntem sistemul. Mișa, eu, Sofia…

— Sofia?

Râde ostentativ.

— Doar nu ți-ai închipuit că o fi Fecioara din Orleans? Fiecare are locul și rolul lui. Mai aproape sau mai departe de foc… După cum i se potrivește sau după cum i se ordonă.

De fapt știam toate lucrurile astea. Chiar dacă Sofia… La început nu înțelesesem cum era cu geopolitica aia… Apoi am înțeles. Mă mai răsfățăm din când în când gândindu-mă că lumea e plină de romantici incurabili… Sofia! Unde e Sofia? Încerc să nu pun prea multă disperare în întrebare.

— Și Sofia?

— Nu e aici. Asta încercam să-ți explic. Sistemul câteodată se fracturează.

Beau cu înghițituri mici din cana uriașă. Mi-era sete sau vroiam să am câteva clipe de gândire. Am fost un dobitoc. Sofia nu e aici. Atunci?

— E destul de rece? Să-ți aducă una proaspătă?

— Poftim?

— Apa! E bună?

Vrea să fie amabil.

— Dă-o-n pizda mă-sii, Doru. Ce se întâmplă de fapt aici? Unde-i Sofia? Unde-i Donovan?

— Simplu. Sofia e în Bender Cassim. În Bosaso. Au luat-o acolo. Agqura și grupul lui. Donovan e aici. Două încăperi mai încolo.

— E…?

— E nevătămat. Se uită pe pereți de când l-am capturat. Nu vrem nimic de la el. Știm totul. El a fost momeala. Ca și Sofia. Ca și tine. Doar că fiecare v-a folosit ca momeală pentru pești diferiți.

— Vrei să-mi explici?

— Desigur.

Se uită la ceas.

— E timp destul. O să-ți prezint pe cineva. Mâncăm împreună. Apoi ne retragem. Vor ataca după prânz, cu siguranță.

— Cine?

— Americanii și europenii.

— Și ripostați? Îi lăsați să atace? Și ce caută Sofia la Bosaso?

— Calm, amice. Calm. M-am tot gândit la cât de mult trebuie să-ți povestesc. Eu o să dispar pentru o vreme. Și oricum lucrurile nu vor ajunge la presă. Sunt doar pentru urechile tale.

Râde, stingând cu talpa țigara aruncată pe jos.

— Nu avem scrumiere pe aici. Doar știi că sunt civilizat.

Oftează adânc și ridică o clipă perdeaua de la geam. Zăresc printre zăbrele colțul unei curți. Câțiva luptători și un transportor blindat amfibiu fără însemne. Dumitrescu nu face niciun gest la întâmplare. A făcut asta ca să-mi arate că suntem în mijlocul unei tabere bine înarmate.

— O să încep cu puțină istorie. După căderea regimurilor comuniste din Africa și din Asia Mică, mă refer la Yemen, au rămas în zonă mari cantități de arme. Mai ales în sud, gherilele comuniste din Namibia și Rhodesia, facțiunile din Etiopia și Eritreea… În fine, toate aceste cantități uriașe de arme livrate de țările Tratatului de la Varșovia, de la sute de mii de AKM-uri sau lansatoare de rachete RPG-7 la TAB-uri sau camioane Tatra și IFA ar fi trebuit adunate și distruse. Lucru imposibil! Cine s-ar fi apucat să facă asta? Și pe gratis?

— Și atunci?

— Simplu. Ne-am apucat să le cumpăram. Pe bani puțini. Și am început să le adunăm aici.

Parcă încep să înțeleg. Mă scarpin cu un deget în creștetul capului și îl ascult mai departe. De afară se aud într-o limbă necunoscută ordine repetate, apoi motoare pornite și ambalate.

— În anii ’80 și România a livrat arme în Africa. Regimul Siad Barre a cumpărat puști-mitraliere, arme cu lunetă și mitraliere de câmp. Au participat și cehii, polonezii, ungurii și nemții redegiști. Ca să le răscumpărăm acum, ne trebuiau bani…

— Și așa a apărut pirateria?!

— Da. Repet, lucrurile sunt mai complicate. Pirateria în Puntland ajută guvernul provizoriu de la Mogadiscio.

— Cum adică?

— Gherilele islamiste presează capitala și forțează ofensiva spre nord. Armele sunt la noi. Trupele TGF[23] sunt înarmate cu aceste arme. Banii din răscumpărări nu se duc la islamiști, nici la Al-Qaeda, așa cum se crede. Din contră, încercăm să contracarăm operațiunile islamiștilor din Al-Shebab, adunând toate armele de pe piața neagră africană.

— Și unde sunt toate aceste arme acum?

— Aici.

— Unde aici?

— Aici în Eyl. În jurul acestei clădiri sunt câteva hale primitiv construite. Nu-ți imaginezi ce se ascunde aici…

— Și mai departe?

— Mai departe?! Lucrurile s-au complicat. Somaliland a pretins independența cu insistență și a cerut distrugerea armelor. Pe ei îi susțin britanicii și în Africa, MI6 e peste tot. În Puntland-ul semi-independent au apărut disensiuni între triburi. Președintele viitoarei republici federale, cea recunoscută internațional, e blocat la Mogadiscio. Apoi peste toate problemele a apărut Agqura.

Probabil că îmi observă grimasa nedumerită și precizează:

— Hassan Dahir Agqura, vicepreședintele Puntland-ului. Pretinsul vicepreședinte…

— Cam mulți președinți și vicepreședinți!

— Asta-i Africa, Stelică. Așa-i pe aici, dacă nu ești șef de trib sau de clan, cum zic occidentalii, te proclami președinte! Agqura a candidat și a pierdut. Parlamentul Puntland-ului l-a ales vicepreședinte pe Abisamad Ali Shire în ianuarie 2009. În fine…

— Și ce a vrut Agqura?

— A jucat la două capete. A vrut să câștige bani! A vrut să dea lovitura! El a distrus echilibrul fragil și a luat-o pe cont propriu la Bosaso. Acolo a proclamat capitala lui. Orașul-port Bosaso se dezvoltă exploziv mulțumită pirateriei.

— Adică și provincia Puntland are zone secesioniste…

— Da, spre granița cu Somaliland și chiar în Cornul Africii o altă regiune vrea independența. Probabil că Agqura îi susține. Și așa Somalia se tot fărâmițează… Aici politica are alte dimensiuni… Nu contează!

— Unde-i Sofia, profesore? Nu vrei să discutăm despre asta?

— Ajungeam și aici. La nebunia ta belicoasă! Sofia e în Bosaso! Prizoniera lui Agqura!

— Dar de ce?

— O greșeală de strategie. A crezut că știe mai multe. Se mai întâlnise cu ea în aprilie, când era vorba de cei de pe *Titan*. A sperat că poate presa NATO prin ea. Donovan era și el prost informat. L-au folosit pe post de momeală. Ca să aibă pretext pentru a ataca Eyl.

— De ce să atace Eyl și nu Bosaso?

— *Old-boys* vor să șteargă urmele. Mișa Pușkin, Andrew Vance, Ileana, plus toți cei de aici coordonați de Jean-Baptiste Mattei. Distrug armele și astfel dispar probele. MI6 susține independența Somaliland. Puntland-ul rămâne al Guvernului Federal de Tranziție sprijinit de Etiopia creștină și islamiștii păstrează sudul.

— Dar nu se rezolvă nimic. Sudul islamist colaborează cu Al-Qaeda.

— Corect. Dar vor să lucreze prin simplificare. Iar pe Agqura îl elimină. Nimeni nu are nevoie de un alt stat în nord, între Somaliland și Puntland…

— Deci Pușkin și Ileana au greșit?

— Stelian, aici nu există bine și rău, există doar variante și soluții temporare. E Africa, ce Dumnezeu? Nimic nu e veșnic! În fine, vom mai vorbi odată… probabil. E târziu. Să mergem să mâncăm înainte de a ne ataca marina!

— Pe naiba, Doru! De ce atacă marina? Ce vor americanii? CIA ce face?

Râde destins, căutând o nouă țigară în pachetul de pe pat.

— N-am înțeles niciodată ce vor americanii. Poate o revanșă… Eu nu-s profesor de geopolitică. Întreab-o pe Sofia, când o vezi. Dacă o s-o mai…

Nu se așteaptă deloc la gestul meu. Cu dreapta îi ofer un upercut în bărbie. Se clatină și cade lent cu un zâmbet tâmp pe față.

Capitolul 42

— Avem companie! urlă șoferul și frânează brusc.

Ahmed ridică binoclul.

— Neplăcut, mârâie el. Nu par trupe guvernamentale.

Scoate capul pe geamul portierei și face semn unui ATV să plece în recunoaștere.

— Ar trebui să-l anunțăm pe J.-B. Vom întârzia, constată calm Sir Andrew Vance, întorcându-se spre cei din spate și umplându-și pipa cu tutun în același timp. Mike, te ocupi tu?

Pușkin se foiește și pufnește, dar ridică aparatul greoi care are legătura prin satelit. Thomas își mângâie liniștit arma. Carola privește în gol. Începe să bată vântul și se adună norii.

— Aici Pescărușul. Vulturule, mă auzi? se răstește Mișa în engleza lui universitară.

— Da, Pescărușule, vorbește. Vă recepționez perfect, răspunde o voce cu un evident accent franțuzesc.

— Au apărut nori negri în zare, Vulturule! Cum e la voi?

Carola zâmbește privind întinderea nemărginită de dealuri roșcate, pătate ici-colo cu vegetație de un verde murdar. „E clar. Sunt într-un film. Moșii ăștia se cred chiar la război! Ce caut eu aici? De ce m-au trimis în acest fund de lume? Au zis – noi trebuie să fim peste tot, să știm tot! O evreică portugheză pierdută într-o Africă anglo-italiană. Bine că mi-a plăcut istoria…” Brusc amintirile unei Lisabone a copilăriei ei o doboară și simte că ochii i se umezesc. „Aș fi vrut să-i arăt lui Stelian două orașe, Ierusalimul și Lisabona… Ajută-mă, Doamne, dă-ne noroc și înțelepciune… Ajută-ne, Doamne, să ne vedem scăpați cu bine…”

— Și noi vedem nori negri! Încercați să vă adăpostiți, repet, adăpostiți-vă, nu înfruntați furtuna. Nu puteți știi cât este de puternică!

— Am înțeles. Ne adăpostim. Căutăm soluții. Pescărușul terminat.

Conversația codificată se încheie.

— Și acum? întreabă Carola.

— Așteptăm, draga mea. Aici e Africa. Așteptăm. Vom găsi o soluție.

— Nu va fi prea târziu? Sofia?…

Pușkin o privește cu ochii mijiți și glas iritat:

— Potolește-te, domnișoară. Acum ai grija Sofiei? Parcă te uitai lung după Stelian. Aici e Africa, totul are alte dimensiuni și alt ritm…

Închide gura și nu mai zice nimic. După o clipă continuă:

— Iartă-mă, Carola. Și eu sunt îngrijorat. Și eu sunt tată. Ca și J.-B. Vom găsi o soluție… E vremea cavaleriei!

În acel moment se aude un șuierat scurt și o explozie foarte aproape.

— Săriți! Adăpostiți-vă! Suntem atacați! Mortiere!

La aproximativ 150 de kilometri spre sud-vest, gruparea lui Jean-Baptiste Mattei s-a așezat tot într-o poziție defensivă pe două movile teșite care domină drumul. Din față se apropie un convoi necunoscut. Au încercat să camufleze cele două camioane și jeepul, tunul de pe Eland e gata de tragere, mitralierele și lansatoarele sunt pregătite.

Ileana se uită în jur neputincioasă. Își privește ceasul de mână. Minutele trec. Nu știe ce poate fi la Bosaso. Sofia torturată?… Jean-Baptiste comunică prin stația legată la satelit. Nu știe cu cine vorbește. Cu echipa lui Omar și Pușkin? Cu cei din Djibouti? Cu italienii? Cere instrucțiuni sau ajutoare? Minutele trec și starea de nervozitate i se accentuează. E mamă… Poate că a înțeles asta prea târziu. Îl privește pe francez, calm, calculat, aproape neschimbat după atâția ani. Îl mai iubește? Dacă e același? Dacă nu s-a schimbat… Oare?…

Coloana se oprește și un vehicul mic se apropie de poziția lor.

— Sperăm că-s federalii, mormăie un soldat într-o franceză pocită.

Mattei nu-l ascultă. Se aud zgomotele metalice ale încărcătoarelor de la mitraliere. Mașina care vine spre ei, e un Rover obosit, de tija lungă și elastică a antenei e spânzurat un steag, dar e prea mult praf ca să vadă ce culori are.

Vântul s-a întețit și curând va începe să toarne.

Omar își mai echilibrează o dată pumnalul în palma stângă și începe să înainteze cu pași mici spre clădirea din față. Tot orașul e pustiu. Până vizavi mai are sub zece metri. Se mai uită o dată stânga-dreapta. Nimeni. Niciun alt luptător. Nicio santinelă. Vizibilitate sub cinci metri.

La un pas de ușă se oprește și încearcă să asculte. Nu poate distinge nimic înăuntru. „Furtuna se va consuma repede. E prea violent vântul.” Deodată începe să răpăie ploaia. Zâmbește resemnat. „Acum!”

Proptește pistolul în dreptul yalei de la ușă, apăsă pe trăgaci. Un pocnet surd și zgomot de fier rupt. Repetă operațiunea la încuietoarea de sus. Au cedat amândouă. Apasă pe clanță și crapă ușa intrând cu pistolul în față. Nimeni. Un hol mare, mobilă puțină, câteva mese și scaune, o bibliotecă cu un birou somptuos alături în partea stângă și o scară largă, cu balustradă metalică, în dreapta încăperii. Închide ușa și ascultă din nou. Niciun sunet. Pustiu. „Unde or fi cu toții?” Pășește cu mare atenție, cu teama de a nu lovi ceva. Sunt doar două aplice aprinse și nu e prea multă lumină înăuntru. Pe fiecare dintre cei trei pereți zărește câte două uși. Nu știe exact planul casei, dar în mod normal cele din partea opusă ar trebui să ducă spre curtea din spate unde sunt celelalte clădiri.

Renunță la a se mișca pentru că zgomotul unei uși deschise și larma din spatele ei izbucnește undeva la etaj. „Aha, acolo sunt!” Ușa se închide și cineva coboară scările. O siluetă masivă. Metalul unei arme sclipește în penumbră. Nu se gândește prea mult, ridică pistolul și trage în siluetă. Un singur foc. Precis. Omul cade, prăbușindu-se pe scări cu un zgomot ce pare asurzitor. Apoi iar liniște.

Continuă drumul spre ușile din spate. Trage de cea din stânga. E încuiată. Repetă operațiunea cu încuietorile. Apoi o deschide. Un depozit. Arme și alimente. Cea din dreapta e descuiată. Încă un hol mic cu o ușă cu geam. Apoi curtea.

Privește atent. O santinelă adăpostită sub o copertină în fața cazărmii. Un bec chior aprins deasupra. Alte două la poarta glisantă a hangarului. Ude de ploaie. O alta în fața stației de apă. Tot udă pentru că nu are unde să se adăpostească. Total patru. „Greu de doborât toate. Va trebui să mă strecor până aproape.” Din fericire

vizibilitatea e foarte proastă și, în afară de becul de la cazarmă, curtea e aproape în întuneric.

Se strecoară pe ușa holului. O rafală grea de ploaie îl udă până la piele. Ocolește un camion abandonat, fără cauciucuri, se lipește de zidul casei. Vuietul furtunii este înspăimântător. Deși încă nu e noapte, întunericul a cuprins totul. Pășește cu grijă prin noroiul curții. Pas cu pas se apropie de fabrica de apă. La doi metri se lipește de peretele clădirii și privește după colț la santinelă. Arma pe umăr, o privire resemnată, se sprijină de zid cu ochii în gol. Moare cu un pumnal în inimă, cu ochii deschiși și fără nici un sunet. Omar îl lasă să se scurgă ușor pe zid. Încearcă ușa. Încuiată. Repetă operațiunea, de data aceasta pe lângă yală mai are și un lacăt.

Și intră. Închide ușa și ascultă.

Pe lângă vuietul furtunii se mai aude un zgomot. Un șuierat. Apă. „Allah să mă ajute! Se inundă clădirea!” Se năpustește pe scări în jos. „Allah, ajută-mă să nu fie prea târziu! Ajută-mă!” Coboară treptele. Apa curge repede pe pardoseală. O nouă ușă. Metalică. Încă două gloanțe. Când o deschide, într-o clipă își pierde speranța. Apa care se năpustește pe golul format îl doboară la pământ. Încăperea e plină aproape până sus. Așază pistolul la centură și, cu pumnalul în mâna stângă, se aruncă în șuvoiul de apă neagră și tulbure.

Găsește trupul după aproape un minut. „Cine știe de când e sub apă!” Taie înfrigurat legăturile și o trage afară din subsol. Femeia e micuță și ușoară. Nu e încă rece. Are puls. Încearcă să-i facă respirație artificială. O face să tușească.

Un alt bărbat cu turban și înfășurat în falduri ude privește de pe o altă străduță spre aceeași casă. Are o barbă lungă și destul de rară. Mâinile sunt ascunse sub faldurile veșmântului. Așteaptă. După ce îl vede pe celălalt intrând, se apropie și el de clădire. De sub falduri răsare o carabină cu țeavă lungă și lunetă. Pași mici și apăsați. Intră și el în clădire.

Sofia tușește ținându-se de gât. Deschide ochii. Îi mijește încercând să se obișnuiască cu lumina redusă. Privește spre bărbatul care o susține.

— Omar?

— Eu, *madame.*

— Tu? Aici? De ce?

— Am făcut un legământ, doamnă. Pentru Jean-Baptiste.

— Legământ?! Nu înțeleg.

— Nu e momentul, doamnă. Să mergem. Folosiți-vă de ăsta.

Și îi întinde HK-ul cu surdină. Apoi îi pune pe ea, cămașa lui, mai lungă…

— L-am încărcat din nou. Să mergem.

Urcă treptele. Ies amândoi. Se apleacă spre santinelă și culege de pe jos AKM-ul. Când ridică privirea vede terasa vilei. Proiectorul se aprinde direct pe ei și clănțănitul unei mitraliere izbucnește dintr-o dată. Trage o rafală. Becul se stinge. Sofia încearcă să țintească și ea. Se apropie câteva santinele trăgând din alergare. Plouă câinește. Un nou reflector. Rafale de arme automate. Trag și ei. Santinelele cad. Omar se prăbușește și el. O nouă rafală, un pocnet solitar și sec al unei arme de calibru mare. Apoi plescăitul HK-ului cu surdină de trei ori. Sofia doborând servantul mitralierei și spărgând al doilea reflector.

Liniște.

Omar e la pământ. Sofia neputincioasă privește cum ploaia spală sângele africanului.

— Nu sta. Fugi la hangar! E un elicopter mic acolo. Un *Little Bird* vechi. Știu că stă tot timpul alimentat. Fugi! Spre sud de-a lungul șoselei. Spre Eyl. Te vor găsi ei. N-ai altă șansă.

Ar vrea să zică ceva. E prea slăbită. Nu poate să se concentreze. Se uită la rănit, apoi spre hangar, apoi la pistol.

— Fugi, doamnă. Să-i zici lui Jean-Baptiste că mi-am plătit datoria. Să știe. Fugi.

Îl mai privește o dată, apoi se ridică și aleargă spre hangar. Poarta metalică nu e încuiată. O deschide larg. Înăuntru e lumină. Lămpi de veghe. Micul elicopter pare gata de zbor. Pornește platforma care îl scoate afară din clădire. Motorul e zgomotos, dar în furtună nu se aude. Se urcă în carlingă. Recunoaște imediat comenzile. A mai zburat pe acest model. Indicatoarele se aprind imediat, pornește motorul. Elicopterul vibrează.

„Va fi greu de zburat pe vremea asta!” Ridică privirea și observă pe terasa de la etaj un bărbat cu un lansator de rachete pe umăr. Țintește spre elicopter. Nu

știe ce să facă. Să sară și să tragă? Să încerce să se înalțe? Alege a doua variantă. Turează motorul. Exact când simte că aparatul se desprinde, proiectilul lovește în plin. O explozie. Apoi nimic.

Capitolul 43

Patru luptători năvălesc pe ușă. Doi mă imobilizează lipindu-mă de un perete cu gesturi brutale. Dumitrescu se ridică împleticindu-se și urlă ceva la ei, într-o limbă necunoscută. Se calmează brusc, dar țin armele cu țevile spre stomacul meu. Profesorul își masează falca.

— O să ți-o plătesc. Cândva… A fost un gest inutil. O să înțelegi. Sau poate nu… Câteodată mă întreb, Stelian, dacă nu cumva ești doar un prost! Un prost care a picat într-un război serios! N-ar fi prima dată…

Nu mă privește în ochi când vorbește. Are dreptate. Sunt un prost. Câteodată… Pizda mă-sii de viață! Chiar te iubesc, Sofia… oriunde ai fi…

— Să mergem la masă. O să-ți prezint un domn. După aceea ne despărțim. Hai!

Cei doi indivizi mă împing afară, jumate amabil, jumate forțat. Ieșim pe coridor. Dumitrescu e în față, pășește cu pași grăbiți fără să privească în spate spre mine. Cei doi luptători mă țin ușor de brațe și ultimii doi își balansează automatele ruginite spre rinichii mei.

La capătul holului ieșim pe o terasă largă acoperită cu stuf. Suntem la etaj și pot vedea panorama orașului și curtea largă a complexului. Curtea e goală, soldații și vehiculele au dispărut. Un jeep obosit scoate dintr-un hangar un elicopter civil cu însemnele Crucii Roșii Internaționale. Un Bell cu șase locuri. La câteva sute de metri zăresc clădirile lungi și scunde. Depozitele. Acolo sunt armele. Arată precum CAP-urile noastre dezafectate după revoluție. Nicio mișcare în rest. Doar câțiva soldați-santinele în foișoarele din colțurile incintei.

— Admiri priveliștea?

Soldații s-au retras la o masă mică într-un colt, dar țin armele aproape. Dumitrescu s-a calmat și îmi arată o masă lungă, aranjată ca pentru un dejun somptuos. Farfurii de porțelan, tacâmuri scumpe, pahare de cristal. Pentru trei persoane.

— Ia loc. Acolo.

Și îmi indică un capăt al mesei.

— Unde au dispărut toți?

Profesorul vrea să zică ceva, apoi se oprește brusc, privind pe lângă mine. Mă întorc dintr-o mișcare. Un bărbat înalt cu costum bej, cămașă albă, hata pe cap și ochelari de vedere îmi zâmbește amabil și ușor superior.

— *I'm very happy to meet you, Mister Munteanu.*

Și îmi întinde mâna. Răspund la fel, dând din cap. Îi simt strânsoarea elegantă, nici prea tare ca să pară bădăran, nici slabă, ca să fie vreun libidinos. Se așază la celălalt capăt. Dumitrescu la mijloc.

— *So you are the famous Stelian Munteanu… We'll have enough time during this lunch for some small talk.*

Își privește ceasul. Un ceas scump.

— *We have two hours… Bon appetit*!

Un chelner cu pantaloni negri și cămașă albă, bine călcată, începe să așeze boluri pe masă. Chelner stilat într-un fund de lume? Stau la masă cu șeful piraților din Eyl? Un nobil somalez cu studii prin Regatul Unit?… Trăiesc într-un film…

Aparatele de zbor ating coasta Somaliei exact la momentul calculat. Ca într-un joc online de strategie se despart pe grupuri și își iau pozițiile de atac. Orașul este la 28 de km de țărm spre vest. Complexul de clădiri se găsește în sud-est la 5 km de centrul localității. Depozitele, opt la număr, clădiri cu un singur nivel, lungi de 120 de metri. Șase elicoptere de atac vor lansa rachete și patru Osprey-uri vor debarca comandourile *Marines,* opt grupe cu armament ușor și mediu. Rezervele vor fi gata de intervenție. Un alt *task-force* va ataca simultan barăcile portului, iar cel de-al treilea va distruge aerodromul din nordul orașului. Al patrulea, două aparate Osprey, zboară deja spre sud. Vor asigura sprijin aerian pentru *old boys.*

Zece minute până la atac. Undeva departe, dincolo de pământul de la orizont, soarele se pregătește să apună.

Înghit ultima linguriță de înghețată de ciocolată cu mentă. Am discutat toate tâmpeniile de pe lume. Și de fapt nu am discutat nimic. Cărți, muzică, filme… Nu am aflat nimic și nici nu am avut curajul să întreb nimic. Ce am căutat lângă ei? Ce a vrut să-mi demonstreze Dumitrescu? Că joacă tare? Că știe mai multe decât Pușkin? Prânzul s-a terminat. Bărbatul cu un superb accent britanic, dar cu fizionomie de african mi-a

mulțumit și a plecat tot cu o strângere de mână, amabilă, dar absentă. Apoi a ieșit șoptind:

— Să ne grăbim, profesore. Ne așteaptă legătura spre Londra.

Dumitrescu mi-a aruncat o privire urâtă și mi-a șuierat din zbor:

— Rămâi aici și când îi vezi venind, ridici mâinile. Așa o să scapi. Pe curând, probabil. Și… Încearcă să nu mai faci tâmpenii!

Elicopterul în care s-au urcat s-a ridicat și dispare la orizont. Sunt singur și e liniște. Mi-au spus că vor ataca în cinci minute. Cerul este senin, dar spre sud se adună nori de furtună.

— Aici Red 1, avem un Bell cu însemne de Crucea Roșie. Plafon de zbor 200, viteza 180, direcția nord-vest. Ce ordonați?

— Nu atacăm aparate civile. Concentrați-vă pe țintele stabilite.

— Am înțeles. Red 1, *out*!

Mâinile se strâng pe manșe, inelele de siguranță de la butoanele rachetelor sunt ridicate. Pușcașii marini așteaptă lângă ușile laterale… 5, 4, 3, 2, 1, foc!

Rachetele pornesc.

Întâi aud vuietul motoarelor, apoi șuieratul strident al proiectilelor reactive, continuă cu rafalele lungi ale santinelelor rămase în incintă. Copii de sacrificiu. I-au lăsat special aici pe cei mai slabi. Cad unul câte unul, secerați de mitralierele grele de pe elicoptere. N-au nicio șansă. Luptătorii veterani și armamentul greu a fost retras de câteva ore. Încotro? Urmează rafalele scurte ale automatelor comandourilor *Marines*. Exploziile aproape mă aruncă la pământ. Depozitele au fost lovite. Sper că muniția nu e tot acolo, altfel vom fi rași cu toții și vreo jumătate de oraș.

Rămân culcat și aștept. Iar explozii, rafale, țipete într-o limbă necunoscută, urletele înfricoșătoare ale soldaților americani, iar rafale scurte, geamuri sparte, uși trântite, pași grei alergați în bocanci de luptă și, în sfârșit, o țeava scurtă de carabină țintindu-mă între ochi. Doar pentru o clipă, apoi se lămurește că sunt străin.

— *Are you ok, sir*?

Un sergent mă ridică în picioare și mă privește atent ca să înțeleagă dacă sunt teafăr. Un ofițer de marină ușor șifonat, năvălește pe terasă și mă privește lung. Apar și alți soldați.

Curtea e ocupată de două Osprey-uri care au aterizat și, nu departe, depozitele ard. Mă întreb unde au ascuns muniția… Exploziile nu păreau atât de puternice. Au evacuat muniția? Sunt ușor amețit.

— *Mister Munteanu*?

Dau din cap privindu-l tulbure. Ofițerul de marină mă fixează cu insistență.

— Sunt locotenent-comandorul Jason Donovan! Apoi adaugă șoptit: De la CIA. Unde este Sofia Matei?

Capitolul 44

Rover-ul s-a oprit exact în dreptul movilelor. Țeava tunului de pe Eland coboară ușor. Vântul s-a oprit o clipă. Steagul e albastru cu o stea albă. Cu toții răsuflă ușurați. Sunt aliații din trupele federale guvernamentale.

Un ofițer sare din mașină. Jean-Baptiste iese și el. Se apropie, își strâng mâinile și discută cu fețele apropiate. Doar câteva minute. Apoi ofițerul se urcă în mașină și Rover-ul întoarce. Francezul revine.

— Au venit să ne întâmpine. Să ne prevină. Mai sus, spre nord sunt probleme. Cu siguranță Vance și Pușkin sunt sub foc. Urcați-vă în mașini. E un aerodrom în apropiere. Ne dau un mijloc mai rapid de deplasare.

Nimeni nu comentează. Se reface coloana. Urmează Rover-ul. Celelalte vehicule îi escortează.

— Aici Pescărușul, Vulturul ne auzi? se aude vocea lui Pușkin.

— Da, aici Vulturul. Vă aud.

— Suntem atacați. Repet, suntem atacați.

— Rezistați, sosim curând. Vulturul, terminat.

Explozie! Bărbatul cu haine largi și carabină cu lunetă se culcă la pământ. A tras spre cel de pe terasă, dar prea târziu. Proiectilul a pornit și a lovit coada elicopterului. Apoi a fost explozia. Observă femeia rănită în cabina fărâmițată. Privește în jur și mai trage două focuri. Alți doi luptători prăbușiți. Liniște.

Se ridică în picioare. E calm. Dar înjură printre dinți. În italiană.

Părintele Umberto Licci, îmbrăcat arăbește, pune Mauser-ul lung la spate, ținut în curea și, cu gesturi precise, scoate trupul femeii dintre rămășițele încă fumegânde ale elicopterului. Acum înjură mai tare. Transportă femeia la adăpostul hangarului și scoate din faldurile îmbrăcămintei o mică trusă medicală. Este, evident, profesionist. Verifică pulsul, apoi rănile, cu mișcări exacte presară antibiotic, apoi înfășoară cu pansament. Sub cap așază turbanul său. Scoate un mic cilindru de metal și apasă un buton. Un mic led pâlpâie albastru. Baliza radio îi va ajuta să o găsească. Mai mormăie câteva cuvinte, cu siguranță înjurături. Apoi o

rugă scurtă și scoate o stație neagră din buzunarele bluzonului de sub falduri. Apasă din nou câteva butoane.

— Aici Acvila, Pescărușul mă recepționezi?

Așteaptă un răspuns și constată brusc că ploaia s-a potolit. Pământul ud respiră aburi. Norii fug spre vest. E aproape noapte.

— Pescărușul, mă auzi? Aici Acvila!

Legătura e proastă. Se aud paraziți sau ceilalți sunt în luptă. Nu întreabă nimic.

— Da, Acvila. Te auzim. Ești în poziție?

— Da. Grăbiți-vă. Acțiunea a avut loc. Sunt pierderi, Rândunica nu a părăsit cuibul. Are o aripă ruptă. Recepție!

— Aici Pescărușul. Confirmați. Rândunica aripă ruptă. Recepție.

— Confirm, Pescărușul. Grăbiți-vă. Terminat.

Ascunde din nou aparatul în buzunare și bombăne cu voce tare.

— Minte de boșorogi tembeli. Păsărici ne trebuiau nouă acum! Auzi! Rândunica, pescărușul și acvila! Vance, Pușkin, amețitul ăla de american și ideile lor geniale. Idioții! Se oprește brusc și schimbă tonul: Uff, iartă-mă, Doamne, că mi-am pierdut firea!

Își face rapid semnul crucii și sărută un mic crucifix ascuns și el prin haine. Apucă din nou pușca în mână, verifică dacă e încărcată, privește în jur, apoi sus-jos și iese din curte, prin holul casei, pe strada pustie și dispare după un colț.

Totul a durat cinci minute. Părintele Umberto Licci este medic, lucrează de patruzeci de ani pentru Sfânta Alianță[24] și, de când au introdus noua lege a informațiilor în Italia, în 2007, colaborează și cu AISE[25]. Două străzi mai departe un vehicul ușor blindat Iveco, fără însemne, îl așteaptă. Și o mică echipă în uniforme de camuflaj. Mai are o operațiune de rezolvat în vest, în Las Qorey. Și e cam târziu…

„Să nu uit de ton. O să mă blesteme Sfinția-sa dacă uit de conserve!” mai apucă să gândească înainte de a închide ochii pentru un somn scurt de o jumătate de oră.

Carola își reîncarcă pentru a patra oară micuțele Uzi. Este adăpostită. Clănțănitul mitralierelor grele și exploziile mortierelor sunt aproape insuportabile. Și totuși își păstrează calmul. Ca și toți ceilalți din grup.

Trag, apoi reîncarcă. Fiecare cu armele lui. Nu înțelege cu cine se bat. Pușkin zicea ceva de gherilele islamiste. Clanurile… Vance a replicat că e prea în nord. Thomas nu a zis nimic. El e cel mai tăcut. Trage, reîncarcă, iar trage… Ahmed își dirijează oamenii trecând de la unul la altul. Echipa are deja un mort și doi răniți. Și nu au trecut decât treizeci de minute.

Deodată se aud alte zgomote. De sus. Umbre negre. Aviație. A cui?

Șuierat de rachete și explozii puternice. Umbre uriașe. Motoare urlând frenetic. Iar rachete. Tunuri cu tragere rapidă. Atacatorii lor din față se retrag și abandonează lupta. O nouă salvă de rachete. Explozii.

Siluetele uriașe din cer aterizează. Niște elicoptere uriașe, ciudate și burtoase cu două rotoare pe capăt de aripi. Thomas zâmbește fericit.

— Hei, *guys,* ăștia sunt pușcașii noștri cu două mașinării din alea noi. Două Osprey-uri. Avem acum cu ce avansa în viteză!

Se deschid ușile. Primii doi vizitatori care se apropie de tabăra lor improvizată sunt un ofițer în uniformă și un bătrân bărbos.

— Ne bucurăm să vă vedem. Sunt maiorul Stevens, am venit să vă ajutăm…

Dar nu-l ascultă nimeni pentru că Jean-Baptiste se îmbrățișează deodată cu Vance, Pușkin și Thomas…

— Doamne, câți ani au trecut de la partidele alea de poker. *Merde, les vieux*, mă bucur să vă văd sănătoși!

La Bosaso e deja noapte adâncă. Orașul doarme. Furtuna s-a oprit. Cerul e aproape senin. De lângă zidul parțial prăbușit al hangarului pâlpâie mica baliză radio-luminoasă, lângă corpul Sofiei. Curtea e plină de morți și răniți. Oamenii lui Agqura au ieșit din cazarmă și încearcă să facă ordine. S-au aprins mai multe lămpi puternice. Dinspre oraș au sosit două camioane cu luptători. Vreo treizeci, patruzeci. Președintele Hassan Dahir Agqura, acum echipat cu haine de camuflaj și înarmat, vorbește la telefon în arabă.

Încă nu au descoperit-o pe Sofia. Femeia plină de răni este inconștientă.

Un alt bărbat cu aer de șef dă ordine soldaților. Se instalează santinele și un cuib de mitralieră la poartă. O altă mitralieră pe balconul de la etaj. RPG-urile rusești

sunt poziționate la colțurile proprietății și pe acoperișul clădirii. Se distribuie muniție.

Un strigăt.

Soldatul a găsit baliza și își cheamă un superior. Ofițerul îl anunță pe președinte.

— Am găsit femeia.

— Trăiește?

— E grav rănită. Dar cineva a bandajat-o și a lăsat un emițător.

— Vom fi atacați! Distrugeți emițătorul și vedeți dacă femeia mai poate fi salvată.

— Am înțeles!

În liniștea nopții rafala de AKM răsună sinistru. Dispozitivul este distrus. Doi bărbați aduc o targa.

— Să o duceți în subsol. Și căutați un doctor. Avem nevoie de ea vie! urlă Agqura și reîncepe să vorbească pe telefonul mobil.

Mă uit în ochii americanului și o clipă nu înțeleg ce vrea de la mine. După engleza academică a piratului negru, vorbele repezite ale ofițerului blond mă lovesc ca niște pietricele în ochi. Printre flăcările depozitelor se lasă seara.

— *What*?

Stau în picioare și îl privesc și eu atent.

— Sunt Donovan, domnule Munteanu. Am fost și eu închis aici. De când sunteți prizonier?

Încet-încet urechile încetează să mai vuiască și imaginile sunt mai clare. Îi întind mâna.

— Îmi pare bine. Cred că de vreo trei zile… Sau patru?

— Eu am stat mult mai mult.

— Știu. Am întrebat de dumneavoastră.

— Pe cine?

— Luam masa chiar înainte de atac cu doi domni. Un african cu accent de Oxford și…

Mă codesc dacă să-mi trădez compatriotul. Deși… Nu știu ce hram poartă profesorul. Pentru cine lucrează și de ce… Sau de când?

— Era și românul, nu-i așa? Doru Dumitrescu, profesorul?

— Da.

— Am bănuit.

— Dar…

— Știu ce vreți să spuneți. Nici eu nu știu pentru cine lucrează. Am bănuit că pentru MI6, totuși cred că aș fi fost informat. Mai curând pentru ruși…

— Bine, dar atunci Pușkin l-ar fi protejat!

— Cine este Pușkin?

Îmi dau seama că am vorbit prea mult. Nu înțeleg nici acum jocurile agențiilor. Sau poate că mă fac că nu le înțeleg. E simplu. Sunt două rețele. Cei bătrâni și cei tineri… Gașca din Războiul Rece și băieții voioși de după căderea Zidului Berlinului. Aceleași metode, interese diferite…

— Vă gândiți la ceva? insistă americanul.

— Nu, încă sunt amețit. Au fost zile prea pline…

— Domnule Munteanu, cu siguranță dumneavoastră reprezentați unitatea integrată de informații a Uniunii Europene. Aveți nevoie de comunicare? Vă pot oferi o cale protejată prin băieții din *Marines.*

Îl privesc din nou năuc. Nici nu știam de această unitate. Sau e doar o cursă.

— Nu, mulțumesc. Acționez singur.

Evident răspunsul e idiot, dar nu am găsit altul mai repede. Donovan surâde neconvins și revine:

— Despre compatrioata dumneavoastră, Sofia Matei, ce știți?

Îl văd foarte îngrijorat și devin brusc gelos. Ce vrea ăsta de la Sofia? Ce are de împărțit? Și din nou realizez că nu știu cine e de fapt Sofia Matei…

— Nu e aici. Nu în Eyl.

Devin și eu îngrijorat. Omar ar fi trebuit să aibă grijă de ea. Să o elibereze. Dacă Donovan nu știe nimic înseamnă că cei bătrâni nu au avut succes. Ar fi trebuit să comunice cumva…

— E în Bosaso, în nord. Agqura, care se crede președinte în Somalia, o ține ostatică.

Donovan mă privește de parcă îi spun povești science-fiction și îmi dau seama că toți suntem niște marionete dezarticulate într-un joc prea mare pe care nu-l putem cuprinde. Un sentiment adânc de deznădejde mă înfioară.

— Ar fi trebuit să o elibereze. Era o expediție pornită din sud de la Mogadiscio și o altă echipă care a debarcat la Banderbeyla.

— Ale cui?

Aş vrea să-i spun că suntem nişte păcălici, dar prefer să tac.

— Nu cunosc exact ce unități sunt implicate. Prefer să nu știu. Vom primi vești cu siguranță. De undeva…

Mi-aș dori să pot să-i spun mai multe. Să-i explic. Sunt îngrijorat. Și el la fel. Se crede la conducere, totuși jocurile se fac pe deasupra lui. Pufăi și zâmbesc tâmp. Parcă aș fuma o țigară, dar nimeni în jurul meu nu fumează. Donovan se îndepărtează cu pași indeciși.

Deodată îmi cad ochii pe masa la care am mâncat. Pe materialul alb, scăpat curat și doar puțin prăfuit se află un aparat. Un BlackBerry. Îl ridic. Și realizez cu uimire că e aparatul meu. Iar ledul pâlpâie roșu.

Capitolul 45

E întuneric și răcoare.

Cele două aparate de zbor aterizează la marginea orașului, în sud. Patru vehicule se despart în două echipe. Aparatele GPS sunt pornite. O echipă terestră e condusă de Pușkin, cealaltă de Vance. Maiorul Stevens și pușcașii marini vor asigura sprijinul aerian. Se sincronizează ceasurile. Ultimele precizări. Ordinele de atac.

Tabăra inamică – reședința președintelui autoproclamatei republici secesioniste Bari-Sanaag – este aproape de coastă în vestul orașului, între port și aerodrom.

— Să avem noroc, domnilor. Nu uitați că obiectivul nostru nu este doar neutralizarea lui Agqura, ci și salvarea Sofiei Matei.

— Radio-baliza nu mai funcționează!

— A fost distrusă. Va trebui să acționați cu grijă. Chirurgical. Succes.

Donovan s-a instalat în cea mai mare încăpere, la un birou somptuos. „Aici a fost locul boss-ului. Probabil…” Scaunul este larg și cu spătar înalt. Se lasă pe spate și abia acum simte oboseala. Deși nu a făcut niciun efort fizic. Doar tensiunea. Așteptarea. „Sofia?… Aș vrea să pot pleca la Bosaso. Dar datoria… Trebuie… *Bullshit*!” Se uită prin încăpere și observă biblioteca uriașă, pe un perete întreg, întreruptă doar de un dulăpaș închis cu o ușă cu intarsii din lemn de culoare deschisă. Se ridică și încearcă ușița. Nu este încuiată. Deschide. Sticle. Whisky și rom. Mărci scumpe, lichide vechi… Ia un pahar și își toarnă două degete de Bushmills White Label. „Auzisem de marca asta, dar niciodată nu băusem… Frumoasa decadență a nobilimii britanice într-un colț de Africă. Individul ăsta cu siguranță a crescut în insule și nu p-aici. Munteanu l-a cunoscut. Știe mai mult și nu vrea să spună. Știe și de Dumitrescu… Ciudat nume! O fi atât de comun în România?” Sofia nu îi vorbise de șeful ei, dar el se interesase și aflase de colonelul Dumitrescu. „Cam mic în grad pentru vârsta lui! Ce ascund ei, acești Dumitrești? Sunt rude? Sunt nume fictive? Profesorul n-are patruzeci. Colonelul ar trebui să fie spre șaizeci, ca și individul ăla

Landsford de la CIA… De ce oare au trimis băieții răi care se dau buni, încă un agent? Nu au avut încredere în mine? Au jucat la două capete? Sau sunt mai multe jocuri? Unele sunt particulare? Petrol și ton? Că doar așa scria în dosare… Somalia trebuie protejată! Adică pacificată și înregimentată în economia mondială… Uite de unde răsare salvarea noastră din criză! Numai căcaturi și conspirații mondiale! Ufff…" Și simte cum îl cuprinde din nou dorul de mare și de academie și de ăl bătrân și de casa de acasă… Mai soarbe o gură de whisky și, lăsându-se pe spate, își așază ghetele negre pe lemnul lustruit al biroului. Ghetele prăfuite pe mahonul scump… „*Fucking bullshit*! Să se termine totul și… demisia!"

Când cele două Osprey-uri ajung la distanța la care zgomotul motoarelor să alerteze gărzile postate peste tot în jurul proprietății, echipele terestre sunt de mult pe poziții cu armele la ochi.

Agqura înțelege că acum va fi ultima bătălie. Sperase că occidentalii se vor împotmoli la Eyl, iar grupul francezului va fi oprit de islamiști în sudul Puntland-ului într-o ambuscadă. Degeaba… Iese pe balcon și privește tot spre sud. Aude, dar nu vede nimic. Apoi flăcările mici țâșnesc de undeva de pe cer și într-o clipă se produc două explozii. Cazarma și acoperișul vilei sunt lovite.

Sare pe balcon și urlă:

— Rachete! Suntem atacați! Toată lumea la posturi!

Are mai puțin de o sută de oameni poziționați pe proprietate – reședința prezidențială – și în jurul ei pe străzile blocate cu vehicule – camioane și câteva autoturisme de teren. Nu știe cu ce forțe va fi atacat. Nu are aparate de zbor și nici tancuri. Nici artilerie. În balcon s-a aprins un reflector și mitraliera grea, mânuită de doi servanți, caută ținte pe cer. Nu se vede nimic. Apoi din nou două rachete și rafale lungi de mitraliere grele. Oamenii lui ripostează la întâmplare. Acum parcă inamicul e mai aproape. Printre rafale se aud pocnituri seci și grele ale unor arme cu surdină.

— Lunetiști! Comandouri! mârâie africanul și își caută telefonul, apasă pe o tastă așteptând ca cineva să-i răspundă.

Nimic. Nimeni nu răspunde. „Sunt pierdut. M-au abandonat șeicii! Și nici Asmara nu răspunde! Sunt

singur!”

Pocnetele sunt tot mai apropiate. Părăsește balconul exact când o rafală de calibru mare ucide cei doi servanți. Coboară la parter și ia dintr-un rastel o pușcă mitralieră, un AKM nou. Îl verifică dacă e încărcat și face semn unei gărzi să mineze intrarea. Coboară spre subsol. Dacă ar fi fost curios să privească arma cu atenție, ar fi descoperit că e fabricată în România.

Maiorul Stevens și-a debarcat oamenii în jurul proprietății. Străzile au fost eliberate și luptătorii neutralizați. Doar trei s-au predat. Ceilalți au preferat să moară. Vehiculele incendiate au fost îndepărtate.

Echipele terestre au lichidat santinelele. Mitralierele grele M2 Browning montate pe jeepurile vechi și obosite mușcă din zidărie, curățind zona pas cu pas. Cele două Osprey-uri au aterizat în apropiere. Comandourile au asigurat perimetrul.

Pușkin își regrupează echipa de *old-boys* spre vilă. Ahmed cu încă doi oameni îl urmează.

— *Sir,* aș vrea să intrăm noi. S-ar putea să fie capcane!

— Da, dar ar trebui să ne grăbim. Sofia era într-o stare gravă și nu l-am găsit pe Agqura. M-aș bucura să-l prind viu!

— *This bloody expression,* Mike! Tu să prinzi pe cineva viu? intervine Vance. De când? Pentru ce?

— Are multe de povestit, Andrew. Aș prefera să nu le ducă pe toate pe lumea cealaltă.

— Ce te face să crezi că o să-ți spună?

Rânjește:

— Știi prea bine că există metode. Mai ales aici în Africa. Ileana, Tom și Carola ne acoperiți spatele. Andrew și J.-B. intrați cu mine!

— *Merde*! Bine că mi-am găsit șef! mormăie francezul.

Ahmed insistă.

— Eu voi intra primul. Jean-Baptiste, te rog să mă asculți! Omar era fratele meu. Sunt sigur că a murit. E pe aici… Undeva… Eu trebuie să intru primul.

Francezul ridică din umeri. Sunt toți plini de praf și transpirați. Mâinile sunt roșii de la armele încinse. Fețele sunt tumefiate.

— Sofia e…

Apoi se oprește. Unii dintre cei de față nu știu. Și e mai bine să nu afle. O privește pe Ileana. După atâția ani din nou aici, împreună, în situații limită… Și Sofia… Acceptă.

— Bine, Ahmed. Ești tânăr și bine antrenat. E clipa ta.

Pușkin tace. La fel și Vance. Se retrag patru, cinci metri, adăpostindu-se după rămășițele unui camion. Proprietatea e în mâinile lor. Luptătorii lui Agqura se predau. Cei care au mai scăpat. Sunt dezarmați și conduși spre un șopron. Vreo zece luptători alături de cei trei din dispozitivul de pe stradă. Mulți morți. Soldații americani și luptătorii somalezi verifică toate cotloanele. Nu au pierderi. Doar cinci răniți ușor. Sosesc echipele medicale. A mai rămas doar vila. Geamurile sunt sparte, acoperișul fumegă, luminile sunt stinse. În curte, țevile mitralierelor grele, acum tăcute, țintesc golurile ferestrelor.

— Toată lumea e în poziție, le transmite Stevens. Vă așteptăm.

Ahmed privește ușa îngustă. Face semn oamenilor lui. Câte o rafală lungă din trei arme. Ușa este distrusă. Pătrund în interior. O fulgerare și o explozie. Cei trei oameni și o bucată uriașă de perete din zona ușii se transformă în pulbere. Parterul casei arată acum ca o peșteră. Se vede scara care urcă spre etaj și coboară spre subsol.

— Era o capcană!

Ileana își face cruce, Vance scuipă praful din gură, Pușkin nu schițează niciun gest, francezul șoptește:

— Dumnezeu să-i ierte!

Landsford schimbă o privire cu tânăra israeliană care își verifică din nou armele.

— Haideți, băieți…

Se oprește în mijlocul propoziției. Nu e *politically correct*... Doar sunt și doamne…

— Haideți, prieteni, să terminăm ce mai avem de făcut. Și apoi să mergem acasă!

„Dacă nu bagă ei o îmbărbătare nu se simt bine! Ăștia și în viață se cred în filme!” gândește agenta Perez, cu gândul la acasă, la bunicii din Portugalia…

— Da, intru eu cu Jean-Baptiste, hotărăște Pușkin. Apoi veniți și voi. Sunt la subsol, cu siguranță. Spuneți-i lui Stevens să trimită și sus o echipă. Eventual pirotehniștii. Să nu mai avem vreo surpriză!

Își echilibrează arma – eternul Glock – și îi face un semn francezului. Coboară scara acoperită de gresie, cu pași mici, constatând pentru sine că, în general, în Africa reședințele nu au subsoluri…

Aici e lumina aprinsă. O lustră de fier forjat cu trei brațe, atârnată de tavanul jos, o masă de lemn masiv și vreo opt scaune. Și rafturi de vinuri pe pereți. Pe masă, întinsă, e Sofia… Mattei e străbătut de un fior. Abia acum o vede pentru prima oară. La capătul celălalt al mesei, spre peretele întunecat, un bărbat în uniformă militară, în picioare. În fiecare mână are o armă. Un pistol și un automat. Pistolul spre Sofia, mitraliera spre ei.

— Vă așteptam.

Pușkin știe că acum se joacă totul. Agqura nu mai are ce să piardă. Trebuie să găsească o formă de a o salva pe Sofia. Iar francezul e prea obosit și impresionat. Își așază Glock-ul mai bine în mână…

— Ce vrei?

— Să fug! Mă scoateți de aici și las fata. Domnule Mattei, suntem chit. O dată, atunci în Namibia, m-ai salvat tu. Acum câteva luni am împiedicat un viol asupra ei. Suntem chit. Acum e din nou rândul tău…

Francezul nu poate să-l privească în ochi și tace. Rusul încearcă să observe dacă femeia mai respiră. Masa e lungă de peste doi metri jumătate. Multe scaune. Mattei se prelinge pe unul dintre ele, cu arma orientată totuși spre somalez.

— Agqura, ai întins coarda prea mult… Ești nebun? șoptește J.-B. Ce vrei să…?

— Cum să te scoatem de aici? intervine Pușkin.

— Cu un avion. Elicopter…

— Unde?

— În sud. La Kismaayo…

Și se oprește. Caută o altă destinație.

— Sau?

— Sau spre vest, și pistolul din mâna somalezului se balansează ușor arătând vestul spre stânga, la Asma…

Nu mai apucă să termine cuvântul Asmara. Asta așteptase rusul. Știe că nu are altă soluție în situația dată. O clipă în care arma să nu fie pe direcția craniului femeii, apoi Glock-ul bubuie. Un foc. Somalezul e mort.

— Gata! Să chemăm medicii! Trebuie dusă imediat la spital! La Hargeisa sau pe o navă!

Jean-Baptiste Mattei nu știe cum să reacționeze. Să-i strângă mâna rusului, să o îmbrățișeze pe fată, să alerge sus…

Când am citit primul mesaj nu am știut dacă să mă bucur să să mă tem. Era de la Mișa Pușkin.

Ne apropiem de Bosaso. Stai liniștit. Ne ocupăm noi.

Cum pizda mă-sii să stau liniștit?! Pușkin e un killer, unul deștept și bine organizat, dar nu știam nimic despre forțele de care dispunea. Nu putea să atace doar cu cei de pe iaht… Nu știam dacă cei din sud, mama Sofiei și cu francezul Mattei ajunseseră în zonă. Nu știam aproape nimic. Mă dureau dorul și furia…

Donovan se închisese în biroul piratului șef. Intrasem o dată peste el și îmi oferise un whisky bun și scump. Avea treabă. Dosarele cu nave. Codurile și conturile. Eu nu aveam nimic de făcut. Am încercat să dorm. Nu am reușit. Normal. Mă simțeam neputincios. Dar nu am încercat să sun. Nici măcar în România… Și nici nu primeam vreo veste. Măcar un telefon stupid de la vreun amic care vroia să mă scoată la o bere sau un film fără să știe că nu sunt în țară… Nimic.

M-am învârtit prin tabără. Apoi prin oraș. Trupele se retrăgeau rapid. În liniște. Fără urme. Ca și când nu fuseseră niciodată. Fără jurnaliști, fără declarații… Americanii păreau veseli. Asta fusese revanșa, după 1993… O revanșă ascunsă, despre care nu se vor scrie cărți și nu se vor face filme de succes… *Black Hawk Down, Black Hawk Down…* Refrenul îmi juca prin minte, ca și scene din film… Îl văzusem lunile astea de mai multe ori…

Acum e aproape dimineață. Oftez pășind rar prin praful orașului agitat. O coloană militară trece pe lângă mine. Steagul albastru cu stea albă. Trupele guvernului de tranziție se instalează în regiune.

Privesc din când în când spre BlackBerry așteptând o veste. Am mâncat un sandviș plin de ketchup și muștar de la un pușcaș marin. Și altul mi-a dat o coca-cola și o baghetă de ciocolată dietetică. Parcă eram de pripas…

Nu știu ce să fac.

Apoi, deodată aparatul începe să pâlpâie. Ledul roșu. Mesaj. Mișa Pușkin.

Gata. Sofia a fost eliberată. Rănită grav. Evacuare la un spital. Veți primi și vești oficiale.

Să râd sau să plâng? Răspund.
Când o pot vedea”?
Aștept. Iar rusul.
Ne vom întâlni cu toții în Hargeisa. Ai încredere.
Am. Nu am de ales! Și iar aștept…

Știre

Somalia:

Pirații somalezi declară „4 milioane de dolari americani” plătiți pentru eliberarea remorcherului italian.

www.AllAfrica.com
10 august 2009

Bosaso – Ministrul italian de externe Franco Frattini a declarat luni presei că remorcherul italian *Buccaneer* având la bord zece italieni, cinci români și un croat a fost eliberat și toți membri echipajului sunt sănătoși. Nava a raportat că se îndreaptă spre republica vecină, Djibouti, însoțită de escortă navală.

Ministrul de externe italian a declarat că guvernul federal somalez de tranziție, guvernul regional nord-somalez al Puntland-ului și serviciile de informații italiene au participat la eforturile de eliberare a remorcherului și a echipajului său.

Franco Frattini a negat că a fost plătită o răscumpărare pentru eliberarea remorcherului, dar surse interne au declarat către *Garowe Online* că o oarecare răscumpărare a fost plătită.

Un pirat, care s-a prezentat ca fiind doar Aden, a declarat pentru *Garowe Online* că banda piraților care au sechestrat remorcherul a primit „4 milioane de dolari cash” pentru a-l elibera.

Această afirmație nu a putut fi verificată în mod independent, dar pirații somalezi au adunat zeci de milioane de dolari din răscumpărări începând cu anul 2007.

Capitolul 46

O cafenea micuță pe o stradă îngustă, prăfuită. Mișa se simte foarte în largul lui și bănuiesc că nu vine pentru prima oară. Ba mi se pare că și cel care vinde – o fi proprietarul? – îi zâmbește complice. Cafeaua e bună, un soi de *arabica,* nu am înțeles cum se pronunță. O specialitate locală. Ceștile sunt mici și cafeaua e tare și aromată. E soare, dar se adună norii. Strada alăturată e mai largă și se aud țipetele vânzătorilor ambulanți. Nu înțeleg nimic, doar din când în când o schimonoseală a expresiei „Please, mister!”, probabil către vreun străin aparent turist. Cine poate fi turist în Somalia, pardon Somaliland… Dintr-un casetofon jigărit, ascuns în fundul tejghelei, se aude un cântec vechi occidental. „Hot Stuff”, varianta originală cu Donna Summer. Cred că surâd trist. Mișa fumează imperturbabil și mă cercetează cu privirea.

— Și?

— Și ce, Stelian? Ce vrei să știi?

— Ar fi multe, dar nu contează… Sofia?

— Medicii fac tot ce pot. Altceva ce pot să-ți spun? Sunt speranțe… Vom vedea… Ne vom întâlni cu toții la hotel.

— Aventura s-a sfârșit?

— Pentru noi? Da. Aici însă lucrurile nu se vor schimba prea mult. Cel puțin deocamdată… Islamiștii radicali sunt foarte puternici. Probabil că americanii vor interveni în forță din nou. Nu vor tolera. Știi tu, teoria aia a loviturilor chirurgicale. Nu cred că funcționează întotdeauna, dar mă rog… aici e chiar dificil să faci altfel. Mai ales că nu vor uita niciodată atacul ăla lamentabil din 1993.

— Ce doreai să discutăm?

— Nimic special. Simțeam că vrei să ai parte de o vorbă cu mine. Înainte de a ne întoarce în Europa.

— Da… O să dispari din nou, nu-i așa?

— Probabil. O vreme…

— Sunt cam dezorientat… Sofia…

— Te înțeleg. Dar va veni toamna, pleacă într-o călătorie… Du-te la munte undeva…

— Unde?

— Ai fost în Elveția?

— O dată, câteva zile, la Montreux. Cu treabă.

— Mai încearcă a dată. Cine știe?

— Și Dumitrescu?

— Care?

— Profesorul.

— Își caută alte afaceri. O să mai apară și el. E mult mai tânăr ca mine…

— Și atunci el…?

— De fapt ce vrei să știi?

— De ce m-ai trimis în Eyl? Erai convins că Sofia nu e acolo. Ce rost a avut nebunia aia? Puteau să mă omoare!

— Nicidecum. Profesorul o să mai aibă nevoie de tine. Trebuia să aveți o întâlnire lămuritoare. Și ai luat masa cu „regele pirat”!

— Ăsta unde a dispărut?

— La Londra, probabil. Are afaceri.

— Adică toate s-au terminat cu bine! Toți sunt mulțumiți și fericiți, doar eu am rămas fără Sofia!

— Stelian, potolește-te! Viața merge mai departe. Nu trebuie să-ți spun eu asta. Vor apărea alte destinații, alte misiuni. Doar ăsta e modul tău de viața. Nu te mai ascunde după deget! Mai vrei o cafea?

— Nu. E tare.

— Poate să pună lapte.

— Nu.

— Bine. Atunci să mergem.

— Și pistoalele?

— Ce pistoale? și duce ușor mâna spre tocul de la centură.

— Pistoalele de colecție? Ce s-a întâmplat cu ele?

— Ce să se întâmple? Le-am trimis prin Igor la Tallinn.

Îl privesc perplex.

— Când?

— În Eyl. Le-am găsit în casa regelui-pirat. Mi le-au adus băieții din *Marines.* Mi le-a lăsat Dumitrescu…

— Ți le-a lăsat?! Nu înțeleg! De ce?

Mihail Sergheevici Pușkin surâde larg.

— Să zicem că nu-i trebuiau. Sau… sau că și-a cumpărat un favor.

— Să te ia dracu’, Mișa!

Acum râde.

— De fiecare dată zici asta. Va veni și clipa aceea, poți fi liniștit!

Încerc să prind mișcarea. Adică ăștia au fost înțeleși încă o dată? Cele două găști de băieți buni? Și cine sau ce e Doru Dumitrescu?…

— Nu te mai frământa atâta, Stelian. Suntem în Africa… Hai la hotel. Ne vedem și cu ceilalți…

Bag mâna în buzunar, scot portofelul și arunc spre el cardul.

— Banii sunt tot acolo. Nu-i merit. Nu mi-am îndeplinit misiunea!

Nu zice nimic, doar zâmbește, îl ia, pune o bancnotă pe masă, salută chelnerul și se ridică. Îl urmez.

Capitolul 47

Holul hotelului Ambassador e plin de oameni. Delegați ONU, organizații nonguvernamentale, jurnaliști și puțini turiști. E cel mai bun hotel din Somaliland – cel puțin așa susțin reclamele.

Un bărbat ce pare slăbuț, într-o geambalie bej, uzată și murdară, cu o hata frumos colorată și o barbă scurtă dar aproape albă, având în mâna stângă un rucsac albăstrui decolorat, așteaptă calm într-un colț. Deși nu se asortează cu celelalte persoane din hol, nu pare să fie observat de nimeni.

Un alt bărbat cu pantaloni albi, tricou ca de marinar, sacou bleumarin și șapcă cu o ancoră pe cozoroc, fumând o țigară, se apropie de el și îi întinde mâna.

— Nu ne-am văzut de mult, Michele, *vecchio amico...*

— S-au schimbat vremurile, Berto. Tu ai rămas tot tânăr…

— Tu ai rămas tot alunecos, Pușkin. Și nu vrei să te retragi!

— De parcă tu…

— Ce să fac? La noi e pe viață. Așa zice Dumnezeu…

— Te rog să nu-l invoci pe Dumnezeu. În serviciul Sanctității Sale ar trebui să intre și tineret…

— Tinerii nu mai sunt ca pe vremuri… Și doar am atâtea contacte aici.

— Am văzut că acum dai asistență și la instituțiile republicii.

— Trebuia să-i ajut. Sunt ca și copiii noștri.

Umberto Licci surâde. Jumătate în glumă, jumătate în serios. Pușkin stinge țigara într-o scrumieră de metal.

— Rămâi? Vrei să te vezi și cu ceilalți?

— Nu. Mai am ceva lucruri de rezolvat pe aici, apoi mă întorc spre Bosaso. Poate mă mai văd cu Jean-Baptiste.

— El?…

— Nu știu. Sper. E destul de lucru. Mai ales acum…

— Cum zici… Mi-a părut bine. O să le transmit băieților.

— *Grazie*. Ah, și mai am ceva.

Îi întinde rucsacul.

— O atenție pentru ei și pentru tine. Niște ton.

Pușkin începe să râdă.

— Sper că nu ai luat din porția Sfinției-Sale?

— Să mă ferească Dumnezeu! Dar am primit un bonus. Și mai ales că ăia tineri nu prea știu ce e bun. Voi apreciați…

— Mulțumesc, amice. Ați făcut treabă bună acolo. Să ne auzim cu bine, Berto.

— Cu bine, Michele. *Arrivederci*...

Se îmbrățișează și pleacă în două direcții diferite. Licci spre ieșire. Pușkin spre restaurant.

— Am venit aici neștiind ce am să găsesc. Am lăsat totul la București. Și totuși… aici am totul! Mă gândesc mereu la ce mi-ai spus atunci când ne-am întâlnit prima oară: să nu uit că o zi bună în Somalia este cea mai proastă zi din viața mea oriunde în altă parte! Ei bine, vreau să rămân aici, Jean-Baptiste! Cu tine, aici, unde am trăit cele mai frumoase zile din viața mea și nu le-am mai regăsit nicăieri în altă parte…

— Păi viața ta… Ai totul la București! Iar Sofia, cu ea ce facem?

— Viața mea, ce a mai rămas din ea, vreau să mi-o trăiesc cu tine… Lângă tine nimic rău nu mi se poate întâmpla…

— Ileana, ce îmi spui acum este mai mult decât am putut spera vreodată…

— Eu cred că Sofia trebuia să vină aici! Era chemarea pământului, Jean-Baptiste! La bătrânețe începi să crezi în semne și în primul impuls! Eu asta cred! Și cred că aici se va face bine! Te are acum pe tine…

— Ileana, dar aici nu avem toată aparatura necesară să vedem dacă totul este în regulă. Și nici medicamente nu sunt… Crezi că e înțelept ce facem noi, ca părinți? Să nu-mi spui că vrei să apelezi la ierburi și leacuri băbești autohtone…

— Eu zic să mai așteptăm un pic. Dacă nu se întâmplă nimic în următoarele zile, mă întorc cu ea în România. Dar hai să mai așteptăm un pic. Trebuie să sperăm că se va face bine, Jean-Baptiste! Nu cred că am făcut atât de rău în viața asta încât să fim în halul ăsta de

pedepsiți! Iar dacă asta trebuie să fie pedeapsa supremă, atunci am să o port, dar nu mai plec de aici…

— Ileana, Jean-Baptiste… Mă voi ruga pentru Sofia, ca totul să se termine cu bine. Îmi pare atât de rău…

— Irro… îți mulțumim mult… Știu că înțelegi prin ce trecem…

— Da, Ileana… nu există durere mai mare pentru un părinte decât să-și vadă copilul ducându-se înaintea lui. Dar așa a fost să fie… Să aveți grijă de voi…

— Mulțumim mult, Irro… Mulțumim că ai ajutat-o atunci pe Sofia. Ajutorul tău nu va fi uitat niciodată.

— Rămâi cu bine, Jean-Baptiste!

— Mergem, draga mea dragă? Să le spunem moșilor ăstora că rămânem aici?

— În căutarea cortului pierdut…

— Țânțari, mizerie, praf, arșiță…

— Și tu! Asta e cel mai important! Tu, Jean-Baptiste. Desigur, dacă mai vrei o babă ca mine…

— Ah, iubita mea regăsită! Hai să le spunem, băbuțo! Vino cu moșu' tău…

În spatele hotelului sunt mai multe vile albe. Lux moderat și discreție. Pușkin a așezat pe o masă un rucsac albastru din care scoate niște conserve. Asta mai lipsea – să facă cumpărături din Somalia! Nu mă așteptam! Sunt tolănit pe un fotoliu adânc din sufrageria spațioasă a unei vile cu două camere. Într-o cameră e Carola, cu mine e Thomas. Pușkin și Vance ocupă o clădire alăturată. Despre Ileana și Jean-Baptiste nu mai știu nimic. Au dispărut de cum am ajuns aici. Doar la spital i-am mai întâlnit. Locuiesc în clădirea principală a hotelului sau undeva în oraș.

Spitalul… Cel mai modern spital din Somalia. Nu au reușit să-i facă nimic. Sofia nu și-a revenit. Medicii spun că șansele de ieșire din comă sunt 50-50… Și ăsta ar trebui să fie un diagnostic optimist. Așa o fi…

Donovan a plecat pe mare. Un Osprey ne-a adus pe amândoi din Eyl la Hargeisa, chiar lângă spital. Am intrat amândoi în salon. Apoi l-am lăsat pe el… Prea multe lucruri nefăcute. Prea multe nespuse… Aș fi vrut să am șansa să-i spun că o iubesc, că o doresc, că mi-a fost dor… Rămâne doar să sper. Și să mă rog – cum spun medicii…

Donovan a văzut-o, a privit în ochii ei închiși, apoi a privit în gol, mi-a întins mâna și a zis:

— Succes. Plec înapoi. La datorie. Părăsesc Langley-ul și mă întorc pe mare. Să ai noroc, Stu. Și… dacă o să fie bine să-mi dai o veste.

Am aprobat din cap privindu-l lung. Apoi a plecat. De tot.

Ne-am cazat aici. Și am așteptat. Mâine vom pleca. Toți sau o parte dintre noi…

Ileana e distrusă… J.-B. se ține tare. Nu prea am înțeles multe lucruri. Nici nu întreb. Le voi lămuri la București. Probabil…

— Cine vrea tartine cu ton? E de la Umberto…

Andrew fumează tacticos din pipa lui și mârâie ceva. Nimeni nu vorbește. Parcă s-au terminat ideile. Sau cuvintele. Fotoliul în care stau e confortabil și îmi simt mușchii relaxați și oasele grele.

— Treaba voastră. Eu mănânc.

Se întoarce spre bucătărie exact în clipa când se deschide ușa și intră Ileana și Jean-Baptiste. Pușkin se oprește cu tartina în mână la jumătate de palmă de gură. Toți îi privesc. Nu trebuie să fii mare psiholog ca să observi că sunt dărâmați, triști și fără speranță. Totuși se țin de mână.

— Eu… adică noi vom rămâne aici, vorbește Ileana. În Africa. Undeva în nord. La Bosaso, probabil. Ca să fim aproape și de Sofia, dacă…

— N-ar trebui să… începe Andrew Vance. Adică… În Marea Britanie, spitalele sunt mai bine dotate…

Dar se oprește pentru că vede că hotărârea e deja luată. Ceilalți tac. Doamne, e atât de grea tăcerea asta. Eu cred că aș… Ileana simte că vreau să zic ceva și mi se adresează brutal:

— Nu, tu te întorci în România. Colonelul Dumitrescu trebuie să afle tot ce s-a întâmplat. Va decide după aceea. Vei decide și tu… Am venit să ne luăm rămas bun.

A trecut ceva vreme de când nu am mai fost înconjurat de atâta amabilitate, de curățenie și zâmbete drăguțe. Aeronava British Airlines zboară direct la Londra. Ileana și J.-B. nu au venit la aeroport să ne conducă. („Nu vrem să lungim despărțirea!”) Carola Perez a dispărut și ea ieri cu un sărut pe obraz și

promițându-mi că poate, într-o zi, o să-mi arate Ierusalimul și Lisabona. („Ne vom mai întâlni, Stelian, dacă destinul va voi…”) Sir Andrew Vance și-a recuperat iahtul („Stu, bătrâne, când te plictisești de toate porcăriile astea te aștept din nou pe Mangusta să te învăț marinărie!”) și împreună cu Thomas Landsford („Dragul meu prieten român, lucrurile nu se vor opri aici, mai sunt multe de rezolvat! Cu noi sau cu alții…”) au plecat spre Seychelles, în vacanță. Capitole care se închid unul după altul… Nu am putere să vorbesc sau să gândesc. Zâmbesc tâmp când drăguțele stewardese mă roagă să pun centura sau mă întreabă dacă mă simt bine… Cum mă simt? Nu mă simt nicicum. Nu simt nimic. Un gol greu și adânc. O falie în viață. O poveste care parcă n-a fost. Imaginile Sofiei. La spital. În apartamentul meu. Vorbele ei. Carnea ei. Ochii închiși pe patul de spital. Toate se rotesc și se prăbușesc în golul adânc. Trăiesc ca să uit și ca să-i povestesc colonelului Dumitrescu o poveste din Africa. O poveste cu morți și răniți, cu pirați și cowboy… Cretină și inutilă poveste de vară. Mama ei de viață! Când simți că ai prins-o, îți și scapă printre degete… Și ce îți rămâne de făcut? *Black Hawk Down, Black Hawk Down…*

Apoi mica mea Lulu îmi apare în minte. N-am mai văzut-o de multă vreme. O să mă întrebe cum a fost în Africa și dacă am văzut girafe și elefanți și cum… Ațipesc și lumea din jurul meu dispare…

În același avion, două rânduri mai în spate, Mihail Segheevici Pușkin nu-și găsește locul. Se tot foiește. Îi vibrează telefonul. Îl scoate pe ascuns ca să nu fie văzut. Aeronava se pregătește de decolare și echipamentele electronice ar trebui închise. Răspunde cu voce șoptită:

— Da, vă ascult.

O stewardesă îl vede și se apropie amenințătoare.

— Vă rog să închideți telefonul!

Clatină afirmativ din cap și zice:

— Doctorul Herdley? Da, vă ascult! Aha… Despre pacienta noastră… Aha…

— Vă rog să întrerupeți convorbirea! Decolăm!

Zâmbește larg tinerei și acoperă microfonul:

— Doar o secundă! Și ascultă mai departe: Aha… Deci e bine?… Ahaa… Mulțumesc mult. La revedere.

Acum zâmbetul e până la urechi. Întrerupe convorbirea și se gândește ce bună ar fi o țigară. „Ufff…

Multe s-au schimbat de pe vremea mea…”

Avionul ambalează motoarele și rulează pe pistă.

ARTICOL

Islamiștii shebab amenință că vor răspunde atacului aerian american din Somalia

EXTRAPRESS
Cotidian de seară, pag 1 și 12

18 septembrie 2009

Atacul aerian declanșat de către forțele americane în Somalia, împotriva unor teroriști suspectați de legături cu Al-Qaeda nu va rămâne fără urmări. În raidul militar american din sudul țării a fost ucis un militant islamist de rang înalt. Islamiștii shebab au amenințat că vor răzbuna moartea acestuia. Atacul a avut loc într-o zonă aflată la circa 200 km sud de Mogadiscio, regiune care este cunoscută drept fortăreața milițiilor Al-Shebab, grupare ce își declară deschis afilierea la organizația teroristă Al-Qaeda și care luptă împotriva guvernului somalez de tranziție, susținut de SUA.

În ultimii ani, armata Statelor Unite a lansat câteva atacuri aeriene de precizie asupra unor ținte din Somalia, fără să mai aibă incursiuni de teren de la misiunea dezastruoasă din 1993, din Mogadiscio.

Intervenție în forță pentru răzbunarea atentatului din Kenya, din 2002

Martorii oculari au povestit despre elicopterele armatei americane, care au atacat luni, pe 14 septembrie, două vehicule care mergeau pe o șosea principală spre Mogadiscio. Se pare că cel puțin șase oameni au fost uciși în timpul atacului. Printre aceștia se afla și Saleh Ali Saleh Nabhan, unul dintre cei mai căutați teroriști islamici de către FBI. El este acuzat de implicare în atacurile din 1998 împotriva ambasadelor americane din Kenya și Tanzania. În urma căruia au murit 229 de oameni. De asemenea, este bănuit de implicare în atacul terorist al organizației Al-Qaeda din 2002, care a dus la moartea a 18 persoane, precum și în atacul asupra unui avion israelian.

Conform declarațiilor celor care au văzut intervenția în forță a elicopterelor americane, un comando special a aterizat pentru a ridica cel puțin patru cadavre de la locul atacului, printre care și pe cel al lui Nabhan.

Amenințările islamiștilor shebab

Islamiștii radicali somalezi shebab au amenințat marți că vor „răzbuna" moartea lui Saleh Ali Saleh Nabhan, responsabil regional al Al-Qaeda.

Un lider al miliției islamiste shebab a declarat, sub protecția anonimatului, că „cei care mor în luna sfântă a Ramadanului pentru gloria lui Allah valorează mai mult decât cei care sunt încă în viață. Ei au murit în martirii în numele Jihadului. Musulmanii se vor răzbuna pentru acest atac".

„Petrecerea" continuă

La doar trei zile de la raidul forțelor americane din sudul Somaliei, pentru care islamiștii shebab au promis răzbunare, aceștia au făcut publice condițiile pentru eliberarea unui militar francez ținut ostatic de la mijlocul lunii iulie 2009. Într-un comunicat dat publicității ieri, extremiștii islamiști cer guvernului francez „încetarea imediată a sprijinului politic sau militar pentru guvernul recunoscut al Somaliei și retragerea tuturor consilierilor săi de securitate din Somalia". Ei mai solicită „retragerea tuturor forțelor cruciate Amisom (forța de pace a Uniunii Africane în Somalia) și a celei din Burundi". De asemenea, insurgenții shebab cer Franței „retragerea tuturor companiilor sale de securitate prezente în Somalia" precum și „retragerea forței sale navale de pe coastele somaleze".

Doi agenți ai serviciilor secrete franceze, care se declarau jurnaliști, au fost răpiți pe 14 iulie, la Mogadiscio, de către mișcarea insurgentă Hezb al-Islam. Unul dintre cei doi a reușit să scape la sfârșitul lunii august, dar celălalt este și acum ostatic.

Epilog

E duminică. Hotelul din Montreux e chiar lângă apă, la doi pași de portul de călători. E devreme și vaporașele nu circulă încă. Pe stradă și pe trotuare e pustiu. Totul e închis. Deschid fereastra și aerul rece pătrunde în cameră. E frig și e octombrie. Un octombrie târziu. Gândul îmi zboară la Frankfurt. A început târgul? Sau a trecut? Oare în ce perioadă era anul ăsta? Realizez brusc că am lăsat în urmă Tridentul și cărțile…

Sub pledul gros ea mârâie. S-a trezit.

— Închide! Mi-e frig!

— Am vrut să miros aerul de afară… E plăcut. Hai la o plimbare.

— Așa devreme?

— Pentru refacere. Parcă așa trebuia. Mișcare și oxigenarea creierului…

Mârâie din nou ca o pisică un pic supărată și foarte răsfățată.

— Bine, bine! Mă scol…

Trece pe lângă mine și mă sărută scurt la colțul ochiului stâng. Apoi fuge în baie. Aud apa și pe ea cântând. Niciodată nu am înțeles exact despre ce refren e vorba. Deschid din nou geamul și privesc lung în zare. Lacul e uriaș. Pornesc televizorul și aleg un program de știri în franceză.

— Astăzi la Geneva se deschide reuniunea „Hrană și administrație pentru Africa”. Reprezentanți ai Uniunii Europene, Statelor Unite și ai altor state puternic industrializate se vor întâlni pentru a găsi o metodă de prevenire a escaladării violențelor în Africa, mai ales în țările foarte sărace din estul continentului: Etiopia, Somalia, Eritreea, violențe generate de foamete și lipsa unei autorități care să gestioneze în mod judicios aceste…

Bla, bla… Îi tai sonorul și privesc din nou pe geam. Ea iese vijelios din baie și mă apostrofează:

— Acum dacă tot m-ai sculat, grăbește-te și tu! Ziceai că ieșim la plimbare!

E rândul meu să fac un duș rapid. Eu nu cânt, doar mă gândesc. La ea, la trecut, la viitor… La naiba! Parcă

iar mă doboară oboseala aia adâncă și mâloasă. Vreau un concediu. Ufff… Dau apa mai fierbinte și mă săpunesc.

Când ies, televizorul urlă din nou. Acum în românește.

— Știi, am găsit TVR Internațional! Uite ce zic!

Ascult cuminte.

— …acest nou caz de piraterie pare a avea aceleași caracteristici cu cele petrecute în primăvara acestui an. Încheierea sezonului musonic a redeschis Cutia Pandorei. Pirații au atacat nava militară franceză *La Somme,* confundând-o cu o navă cargo. Cele două bărci ale piraților au fost respinse. Mai multe vase de război ale coaliției au intervenit și pirații au fost…

— Unde? o întreb.

— În ocean, în larg. O navă uriașă. Niște proști! Nu știau ce atacă?

— Ehee, nici pirații nu mai sunt ce au fost!

Peste un sfert de oră ne ținem de mână pe faleză mergând agale spre sud. Cineva ne-a zis că la vreo doi kilometri se află un frumos castel chiar pe malul apei și care poate fi vizitat.

Bate un pic vântul și e încă pâclă. Am luat aparatul de fotografiat cu mine. Aș vrea să-i fac câteva poze. Mă opresc înfiorat. O trag lângă mine și îi arăt cu degetul. În peretele albicios ce domină lacul s-a produs o spărtură. Aburii cețoși se împrăștie și zărim în depărtare crestele înzăpezite ale Alpilor. E o imagine de vis. Aș vrea să fotografiez, dar ea mă trage în jos ca să mă sărute. Pe un stâlp de lemn al debarcaderului de lângă noi, un pescăruș ne privește chiorâș, plescăindu-și ciocul. Zâmbesc. Așa e un om fericit?

Sună telefonul. De fapt nu sună, doar vibrează isteric în buzunar.

— Ce-i?

— Sună.

— Dă-l naibii. Toată lumea știe că suntem plecați.

— Tocmai d-aia! E ceva grav!

Se bosumflă.

— Cum vrei!

Scot aparatul din buzunar și privesc ecranul. Toni. Nu am mai vorbit de mult cu el.

— Da, domnule comisar Demetriade. Care-i baiul?

— Unde ești? Departe? se precipită el.

— Ce s-a întâmplat?

— Avem un cadavru.

— Și?

— E într-un loc în care nu trebuia să fie și e cineva care nu trebuia să apară…

— Ahaa…

— Vino! Știi că nu apelez dacă nu e grav. Unde ești?

— Montreux.

— Mă ocup de toate. Diseară ești la București.

Și închide. Ea se uită cu ochi rugători și supărați.

— Istoria se repetă, nu-i așa, Stelian?

— Da, draga mea. Se repetă.

Tac și vreau să o sărut. Se uită la mine și ochii parcă îi râd. Nu înțeleg.

— Să ne grăbim la hotel. Să strângem bagajele. Ne așteaptă omul ăla.

Tresar.

— Ne… așteaptă… pe… amândoi?

— Stimabile, crezi că o profesoară de geopolitică nu poate ajuta un editor de carte într-o anchetă? Suntem o echipă acum, nu?

Da, corect. N-am nimic de comentat. Sofia Matei mă ia de braț și pornim spre hotel cu pași grăbiți. Se anunță o duminică agitată.

— Și cum era cu inelul ăla de logodnă, Stelică? îmi șoptește la ureche.

SFÂRȘIT

Listă de personaje

Ileana, româncă, spre 60, a călătorit în Somalia, a ieșit la pensie, greu de aflat unde a lucrat. Mama Sofiei Matei.

Jean-Baptiste Mattei, francez, aproximativ 65 de ani, locuiește la Mogadiscio la sediul „Medici fără frontiere” din Somalia, sau nu…

Stelian Munteanu, român, 40 și ceva de ani, fost jurnalist, acum un sărac editor de carte, aventurier în timpul liber și acuzat de prieteni că este afemeiat.

Sofia Matei, româncă, pe la 30, profesoară de geopolitică, bloggeriță, ascunde secrete nebănuite și nefericiri profunde. Fiica Ilenei.

Mihail Sergheevici (Mișa) Pușkin, rus, în jur de 60 de ani, între FSB, fost KGB și MI6 și interesele personale, știe totul și apare când nu te aștepți.

Jason Donovan, american, vârstă mijlocie, locotenent-comandor în marina americană și „fermier” în Langley, blond, tuns scurt, ochi albaștri, cuceritor, nu-și găsește locul în viață.

Colonelul Dumitrescu, român, peste 50 de ani, nu i se cunoaște numele mic, tună și fulgeră în *war-room* când se arde vreun neon.

Abdirihman Mohamed Irro, somalez, vârstă nedefinită, ministru al autopoclamatei republici Somaliland.

Doru Dumitrescu, român, profesor universitar doctor în științe politice, moare și învie, apare și dispare.

Sir Andrew Vance, britanic, 60 și buni, un personaj misterios – milionar care se plimbă cu un iaht luxos: de fapt agent britanic, dar interesele cui le reprezintă… Fumează pipă.

Carola Perez, cetățean israelian de origine portugheză, o frumusețe rară, agentă debutantă în Mossad, acoperire ca om de afaceri, caută legăturile cu Al-Qaeda. Folosește Uzi.

Thomas Landsford, afro-american, tot 60. agent CIA (în retragere?), coleg de generație cu Vance și Mattei. Se știe bine cu Pușkin.

Umberto Licci, italian, preot, fără vârstă, dublă subordonare față de două servicii secrete.

Surse internet

Documentarea are la bază surse publice:
www.navy.mil
www.allafrica.com
www.reuters.com
www.afp.com
www.realitatea.net
www.somalilandgov.com
www.somaliland.com
www.wikipedia.org.
Și multe altele.
Precum și bloguri personale, oficiale sau neoficiale.

Explicație

Autorii cărții au ales să folosească denumirea «Mogadiscio» pentru capitala Somaliei. Aceasta este varianta folosită de italieni. Capitala Somaliei mai este cunoscută și sub denumirea de «Mogadishu», «Muqdisho» sau «Maqadīshū».

De asemenea au fost alese și folosite denumiri simplificate ale diferitelor orașe. De exemplu «Bosaso» și nu «Bossaso» sau «Bossasoo».

Somalia, pe scurt[26]

Nume oficial: Somalia.

Situare: În estul Africii.

Vecini: Djibouti, Etiopia, Kenya, Oceanul Indian.

Formă de stat: Regim de tranziție.

Limbi oficiale: Somaleza și araba.

Relief: Podișuri joase, ape curgătoare puține, țărm lung.

Clima: Tropical-uscată, cu precipitații ceva mai bogate în sud.

Vegetație: De stepă și savană.

Populația (*2004*)*:* 8.304.000 locuitori. Mai mult de jumătate din populație este nomadă. Seceta și conflictele armate a mărit numărul refugiaților în țările vecine – Kenya, Etiopia.

Culte: Islamism – 99% (sunniți).

Economia: Somalia este una dintre cele mai sărace țări de pe glob. Economia sa are la bază creșterea animalelor. Ocupă primul loc în lume la creșterea cămilelor.

Istorie: Teritoriul Somaliei a fost cunoscut de egipteni sub denumirea de «Țara Punt». A fost invadat în secolul 7 d.Hr. de arabi veniți din Yemen, iar în secolul 10 d.Hr. de cei veniți din Oman, care au impus islamismul ca religie. Zona de nord a fost cucerită de otomani, iar cea din sud de portughezi. Astfel, în secolul 16 se pune capăt existenței sultanatelor arabe independente. La sfârșitul secolului 19, Somalia este ocupată de trupe coloniale engleze, franceze și italiene. În 1887 este proclamat protectoratul Somalia Britanică. În 1896 se constituie colonia Coasta Franceză a Somalilor (care devine, în 1977, Republica Djibouti). În 1908 se constituie Somalia Italiană. În 1960, Somalia Italiană și cea Britanică își proclamă independența și apoi se unesc, sub numele de Republica Somalia. În 1969, în urma unei lovituri de stat militare, puterea este preluată de Mohammed Siad Barre, care proclamă Republica Democrată Somalia. În 1976, Somalia se declară republică socialistă, fiind sprijinită de URSS. După izbucnirea conflictului cu Etiopia, din 1977, când URSS sprijină Etiopia, Somalia se aliază cu SUA. În 1991, Mohammed Siad Barre este izgonit de la putere, după doi ani de război civil.

Bogdan Hrib | Sofia Matei
Somalia, Mon Amour

Fantomele unui trecut îndepărtat reapar în zilele noastre. Pirateria, desuetă ocupație în secolul 21, lovește coastele Somaliei. Nave sechestrate și marinari români luați ostatici. Sofia Matei are misiunea de a elibera cetățenii români. Dar Sofia îl cunoaște pe Stelian și între ei se naște o relație.

În timp ce forțe navale și aeriene internaționale încearcă să stăvilească valul de acte piraterești, interese economice și politice generează noi conflicte. Vechile rețele de informații se intersectează cu cele noi, de după căderea comunismului. Sofia este răpită și trădată. Stelian Munteanu este împins să intervină. Mihail Sergheevici Pușkin pare că stăpânește jocul. Locotenent-comandorul Jason Donovan visează că flota multinațională e un fel de cavalerie a vestului sălbatic. Pentru cine lucrează profesorul? Mai trăiește Jean-Baptiste? *Old-boys* se regrupează, clanurile somaleze se pregătesc de luptă.

Iubiri și dezamăgiri, intrigi și răpiri, operațiuni secrete și confruntări militare, pe fundalul unei Africi sărace și exotice, o Africă a intereselor economice, a războaielor religioase, a triburilor și a Kalașnikovului…

Bogdan Hrib | Sofia Matei

Somalia, Mon Amour

Fantomele unui trecut îndepărtat reapar în zilele noastre. Pirateria, desuetă ocupație în secolul 21, lovește coastele Somaliei. Nave sechestrate și marinari români luați ostatici. Sofia Matei are misiunea de a elibera cetățenii români. Dar Sofia îl cunoaște pe Stelian și între ei se naște o relație.

În timp ce forțe navale și aeriene internaționale încearcă să stăvilească valul de acte piraterești, interese economice și politice generează noi conflicte. Vechile rețele de informații se intersectează cu cele noi, de după căderea comunismului. Sofia este răpită și trădată. Stelian Munteanu este împins să intervină. Mihail Sergheevici Pușkin pare că stăpânește jocul. Locotenent-comandorul Jason Donovan visează că flota multinațională e un fel de cavalerie a vestului sălbatic. Pentru cine lucrează profesorul? Mai trăiește Jean-Baptiste? Old-boys se regrupează, clanurile somaleze se pregătesc de luptă.

Iubiri și dezamăgiri, intrigi și răpiri, operațiuni secrete și confruntări militare, pe fundalul unei Africi sărace și exotice, o Africă a intereselor economice, a războaielor religioase, a triburilor și a Kalașnikovului...

Foto copertă © Alain Juteau | Dreamstime.com

www.somaliamonamour.tritonic.ro

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog

Recomandat de: FLACĂRA

t...
TRITONIC

[1] Autorii cărții au ales să folosească denumirea «Mogadiscio» pentru capitala Somaliei. Aceasta este varianta folosită de italieni. Capitala Somaliei mai este cunoscută și sub denumirea de «Mogadishu», «Muqdisho» sau «Maqadīshū».

De asemenea au fost alese și folosite denumiri simplificate ale diferitelor orașe. De exemplu «Bosaso» și nu «Bossaso» sau «Bossasoo». (n. a.)

[2] În perioada 1983-1990, România a avut ambasadă la Mogadiscio.

[3] *International Committee of the Red Cross* și-a trimis reprezentanții în Somalia, pentru prima dată, în 1977, pentru a ajuta victimele războiului dintre Somalia și Etiopia. Începând cu 1982 au avut misiune permanentă.

[4] La 13 octombrie 1980, între Guvernul Republicii Socialiste România și Guvernul Republicii Democratice Somalia a fost Semnat Acordul de Cooperare Economică și Tehnică.

[5] Versuri din melodia „Mesaj pentru Europa", „Paraziții", albumul „Slalom printre cretini" (2007), Casa de discuri Cat Music.

[6] Text din Rezoluția Parlamentului European din ianuarie 2009 referitoare la situația din Cornul Africii (n. a.).

[7] Aceste date au fost prezentate de către scriitorul și antropologul Spencer Heath MacCallum, la cel de-al 26-lea Summit al Libertății Mondiale (World Freedom Summit), organizat de International Society for Individual Liberty, în Williamsburg Lodge, Williamsburg, Vancouver, august, 2007 (n. a.).

[8] Agenția NATO pentru consultare, comandă și control

[9] CTF 151 – Combined Task Force, forța navală internațională însărcinată să lupte împotriva pirateriei (n. a.).

[10] Aluzie la romanul „Blestemul manuscrisului" în care apăreau cele două personaje și a cărui acțiune a avut loc în anul 2007 (n. red.).

[11] Aluzie la romanul „Filiera grecească" (n. red.).

[12] *Marques de la Ensenada* – navă de război spaniolă care, pe 7 mai 2009, a oprit un atac al piraților somalezi asupra navei comerciale malteze *Anny Petrakis* în largul coastelor somaleze. Au fost capturați șapte dintre pirați, precum și două puști-mitraliere și un lansator de grenade.

[13] *Khat* – denumit și „drogul verde", provine din planta *Catha edulis.* Înlocuiește alcoolul sau cafeaua. Se consumă frunzele, fie proaspete, fie fierte. Pentru un efect rapid, se mestecă frunze proaspete, verzi. În cantități reduse, acționează ca un stimulant, înlăturând oboseala. Este utilizat și pentru înlăturarea tensiunii emoționale. În cantități mari (peste 400 g/zi) acționează ca un drog puternic, producând stări de euforie și halucinații, iar în faza finală, depresia. Este o plantă utilizată în Somalia, Yemen, Etiopia și Djibouti. Cei care consumă *khat* sunt cunoscuți și sub denumirea de „mestecători de salată" (n. a.).

[14] Aluzie la finalul romanului „Blestemul manuscrisului” (n. red.).

[15] Medici fără Frontiere – este cea mai mare organizație umanitară din lume și se află în Somalia de 17 ani, oferind asistență gratuită și de specialitate în nouă regiuni ale țării. În 1999 i s-a acordat Premiul Nobel pentru Pace. Funcționează în peste 60 de țări și acordă asistență celor care suferă de pe urma războaielor, dezastrelor și epidemiilor (n. red.).

[16] *Médecins sans Frontières* (n. red.).

[17] Misiunea Uniunii Africane în Somalia (n. a.).

[18] Uniunea Tribunalelor Islamice – care a devenit, la scurt timp după formare, în 2000, cea mai puternică forță politică din Somalia (n. a.).

[19] *Alliance for the Restoration of Peace and Counter-Terrorism* – Alianța pentru Restaurarea Păcii și Anti-Terorism, sprijinită financiar de către administrația Bush (n. a.).

[20] *International Crids Group* susține, într-un raport dat publicității în iunie 2006, că ARPCT primea între 100.000 și 150.000 de dolari lunar, de la CIA (n. a.).

[21] GTF – Guvernul Federal de Tranziție – s-a format în 2004, în exil, în Kenya (n. red.).

[22] „Africa Confidențial” a publicat o serie de dezvăluiri despre implicarea firmei „Select Armor” în Somalia, susținând că banii pentru acțiuni proveneau de la administrația americană, operațiunile fiind planificate în Uganda (n. a.).

[23] Transitional (Federal) Government (Forces) – trupele Guvernului de tranziție (n. red.).

[24] Sfânta Alianță (sau Entitatea) – Serviciul de informații al Statului Vatican, nu este recunoscut oficial (n. red.).

[25] AISE – Agenzia informazioni e sicurezza esterna / Agenția de informații și securitate externă (Italia) (n. red.).

[26] Notă: după Enciclopedia Statelor Lumii / Horia C. Matei, Silviu Neguț, Ion Nicolae / Editura Meronia, Buc, 2005, ediția a X-a.

Table of Contents

Table of Contents